

Li h o n a

**Jo nuostabi malonė,
p. 10, 12**

Kodėl seminarija? p. 20, 46, 48

**Tėvai, skirkite laiko pasikalbėti
su savo vaikais, p. 34**

**Vaikai, kalbėkite su savo
tėvais, p. 58**

SPAUSDINAMA MINNEAPOLIS (MINNESOTA, USA) INSTITUTE OF ARTS, THE PUTNAM DANA McMILLAN FUND LEIDUS. KOPIJUOTI DRAUDŽIAMA.

Šventasis Petras išsigina, Džeritas van Honforstas

„Viena tarnaitė, pamačiusi [Petra] sėdintį prieš šviesą, ... pasakė: „Ir šitas buvo kartu su [Jėzumi]“.

Bet jis išsigynė: „Moterie, nepažįstu jo!“

Netrukus kažkas kitas, jį pamatęs, tarė: „Ir tu esi iš jų.“

Petras atkirto: „Ką tu, žmogau! Tik jau ne aš!“

Maždaug po valandos dar kažin kas ėmė atkakliai tvirtinti: „Tikrai šitas buvo su juo!“ ...

Petras atsakė: „Žmogau, aš nesuprantu, ką tu sakai.“ Ir tuoj pat... pragydo gaidys. ...

[Petras] išėjo laukan ir karčiai pravirko“ (Luko 22:56–60, 62).

ŽINIOS

- 4** Pirmosios Prezidentūros žinia:
**Pranašo liudijimas –
„Jis prisikėlė“**
Prezidentas Tomas S. Monsonas

- 7** Lankomojo mokymo žinia:
**Mylėkite, prižiūrėkite
ir stiprinkite**

APYBRAIŽOS

- 12** Apmokėjimas ir
žemiškoji kelionė
Vyresnysis Deividas A. Bednaris
*Kaip Apmokėjimas įgalina
mus daryti gera, būti geriems
ir tarnauti daugiau, nei patys
norėtume ar sugebėtume.*

- 20** Seminarijos palaiminimai
Britani Beti
*Jaunimas iš viso pasaulio liu-
dija, kaip seminarija padeda
jiems ateiti pas Kristų.*

- 26** Pašaukimas atsivertusiajam
Helena Hanonen
*Mano šeima ir aš turėjome daug
paaukoti, kad galėčiau įvykdyti
savo pašaukimą tarnauti sky-
riaus pianiste, bet džiaugiuosi,
jog tai padarėme.*

- 30** Kaip dirba apylinkės taryba
Larenė Gont
*Kas dalyvauja apylinkės
taryboje ir ką jie turi atlikti?*

SKYRIAI

- 8** Balandžio konferencijos
**užrašai: Kaip daugiau išmolti
iš visuotinės konferencijos**
Maiklas Barberis ir Deividas Maršas

- 10** Mes kalbame apie Kristų:
Nuostabi malonė
Kristen Nikolė Kardon

- 34** Mūsų namai, mūsų šeima:
**Skirkite laiko pasikalbėti
ir išklausti**
Rozmari M. Viksom

- 38** Pastarųjų dienų šventųjų
balsai

- 74** Bažnyčios naujienos

- 79** Idėjos šeimos namų vakarui

- 80** Kol susitiksime vėl:
Apmokėjimu pagrįsta viltis
Vyskupas Ričardas C. Edžlis

VIRŠELYJE

Pirmajame viršelyje: *Neliesk manęs*, aut. Minerva Teičert, Brigham Young University Museum of Art. leidus; galiniame viršelyje: Džefo Vordo paveikslas *Pažvelkite į mano rankas*, fragmentas.

42 Visi pažįsta Bleką

Adamas C. Olsonas

Bleko meilė krepšiniui buvo tiek išmėginimas, tiek ir palaiminimas.

Pažiūrėkite, ar jums pavyks surasti šiame numeryje paslėptą Liahoną.

46 Klausimai ir atsakymai

Kodėl turiu lankyti seminariją, jei galiu tiesiog studijuoti Raštus pats?

48 Kodėl seminarija?

Septynių pranašų žodžiai apie seminarijos palaiminimus.

50 Seminarija Ekvadoro džiunglėse

Džoša Dž. Perkis

Kaip seminarija labai naujų narių skyriuje pripildė jaunimo širdis liudijimo, žinių ir tikėjimo.

52 Kas bus po seminarijos?

Deividas A. Edvardas

Čia jums pakvietimas į institutą.

**53 Eilutė po eilutės:
2 Timotiejui 3:14–17****54 Nesudužkit!**

Adamas C. Olsonas

Šiek tiek rūpestingumo ir ruošimosi dabar gali apsaugoti nuo didelių problemų ateityje.

57 Plakatas: Pasinerk į Raštus**58 Pokalbių metas**

Hilari Votkins Lemon

Džozei buvo liūdna dėl to, kas atsitiko mokykloje, bet pokalbis apie tai padėjo jai pasijusti geriau.

61 Jis nutraukė mirties pančius

Vyresnysis Patrikas Kearonas

Gelbėtojas mirė ir prisikėlė, kad mes galėtume vėl gyventi su mūsų Dangiškuoju Tėvu ir su savo šeimomis.

62 Pradinukų organizacija namuose: Jėzus Kristus moko mane rinktis teisiai**64 Muzika: Aš stengiuosi būt kaip Jėzus**

Dženisė Kap Peri

66 Seserys pagal pavardę ir tikėjimą

Heterė Rigli

Seserys iš Rumunijos pasakoja, kaip jos stiprina savo tikėjimą.

68 Ypatingas liudytojas: Ką galiu daryti, kad laikyčiausi plano, kurį man paruošė Dangiškas Tėvas?

Vyresnysis Ričardas G. Skotas

69 Mano Evangelijos standartai**70 Mažiems vaikams****81 Mormono Knygoje aprašomų žmonių figūrėlės**

48

Oficialus Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus
Bažnyčios tarptautinis žurnalas lietuvių kalba

Pirmoji Prezidentūra: Tomas S. Monsonas,
Henris B. Airingas, Dyteris F. Uchtdorfas

Dvylikos Apaštalų Kvorumas: Boidas K. Pakeris,
L. Tomas Peris, Raselas M. Nelsonas, Dalinas H. Ouksas,
M. Raselas Balardas, Ričardas G. Skotas, Robertas D.
Heilsas, Džefris R. Holandas, Deividas A. Bednaris,
Kventinas L. Kukas, D. Todas Kristofersonas, Nylas L.
Andersonas

Redaktorius: Polas B. Paiperis
Konsultantai: Kytas Edvardas, Kristofelis Goldenas jaun.,
Per G. Malm

Generalinis direktorius: Deividas L. Friškechtas
Redakcijos direktorius: Vincentas A. Vaunas
Grafikos skyriaus direktorius: Alanas R. Loiborgas

Vadovaujantis redaktorius: R. Valis Džonsonas
Vadovaujančio redaktoriaus padėjėjai: Dženifer L.
Grynvud, Adamas C. Olsonas

Redaktoriaus pavaduotojai: Siuzana Baret,
Rajenas Karas

Redakcija: Britani Betė, Deividas A. Edvardas, Metju D.
Flitonas, Larenė Porter Gont, Keri Kasten, Dženiferė Medi,
Lija Maklanahen, Melisa Meril, Maiklas R. Morisas, Selė Dž.
Odekir, Džošuua Dž. Perkis, Čadas E. Faresas, Dženė
Pinborou, Polas Vandenbergas, Marisė A. Vidison, Melisa
Zenteno

Generalinis meno skyriaus direktorius:
Dž. Skotas Knudsenas

Meno skyriaus direktorius: Skotas Van Kempenas

Gamybos skyriaus vadovė: Džeinė Anė Piters

Vyriausieji dailininkai: C. Kimbolas Botas, Kolyinė Hinkli,

Erikas P. Džonsonas, Skotas M. Mijus

Dizaino ir gamybos skyriaus personalas: Kolėtė
Nebeker Onė, Koni Bautorpė Bridž, Hovardas G. Braunas,
Džiulė Bardet, Brajanas V. Džidžis, Ketlynė Hovard, Denysė
Kirbi, Džini Dž. Nilson, Geil Teit Raferti

Spausdinimui ruošė: Džefas L. Martinas

Spausdinimo skyriaus direktorius: Kreigas K. Zedgvikas
Realizacijos skyriaus direktorius: Evanas Larsenas

Dėl žurnalo įsigijimo teiraukitės artimiausiame krašto
paskirstymo centre.

**Rankraščius ir užklausas galite pateikti interneto
tinklalapyje liahona.lds.org; išsiųsdami elektroninį
laišką adresu liahona@ldschurch.org; ar išsiųsdami
įprastą laišką adresu *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.**

Žurnalas *Liahona* (Mormono Knygos terminas, reiškiantis kompasą arba vadovą) leidžiamas albanų, anglų, armėnų, bislamų, bulgarų, sebuanuų, čekų, danų, estų, fidžiečių, graikų, islandų, indoneziečių, ispanų, italų, japonų, kambodžiečių, kinų, kiribačių, korėjiečių, kroatų, latvių, lenkų, lietuvių, malagasių, maršaliečių, mongolų, norvegų, olandų, portugalų, prancūzų, rumunų, rusų, samojiečių, slovėnų, suomių, švedų, tagalogų, taitiečių, tajų, tongiečių, ukrainiečių, urdų, vengrų, vietnamečių ir vokiečių kalbomis. (Skirtingomis kalbomis žurnalas leidžiamas skirtingais tiražais.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Visos teisės saugomos.
Printed in the United States of America.

Tekstinę ir vaizdinę *Liahonos* medžiagą prirėikus galite pasidauginti nekomerciniam naudojimui bažnyčioje ar namuose. Jei šalia iliustracijos yra atitinkamas draudimas, prašome jos nekopijuoti. Dėl autoriinių teisių rašykite į Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; arba el. paštu: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2012 Vol. 14 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Lithuanian (ISSN 1521-477X) is published two times a year (April and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Daugiau internete Liahona.lds.org

SUAUGUSIEMS

Keletas šio numerio straipsnių moko ir liudija apie Gelbėtoją. Daugiau apie Jį sužinosite tinklalapyje JesusChrist.lds.org.

JAUNIMUI

Keletas šio numerio straipsnių pasakoja apie seminarijos palaiminimus (žr. p. 20–25 ir 46–53). Daugiau sužinosite apsilankę tinklalapyje seminary.lds.org.

VAIKAMS

Norėdami išgirsti giesmę „Aš stengiuosi būt kaip Jėzus“ (žr. p. 64–65), apsilankykite tinklalapyje liahona.lds.org.

ŠIO NUMERIO TEMOS

Skaičiai nurodo straipsnio pirmąjį puslapį

Apmokėjimas, 4, 12, 61, 62, 80

Bažnyčios pašaukimai, 26, 30

Bendravimas, 34, 58

Įkvėpimas, 39, 40

Institutas, 52

Jėzus Kristus, 4, 10, 12, 61, 64, 70

Malda, 41

Malonė, 10, 12

Misionieriškas darbas, 42

Mormono Knyga, 38

Muzika, 26, 64

Paklusnumas, 54

Pasiruošimas, 54

Prisikėlimas, 4, 61, 62, 70

Raštų studijavimas, 53, 53, 68

Seminarija, 20, 46, 48, 50

Standartai, 65

Šeima, 34, 42, 58, 66

Tarybos, 30

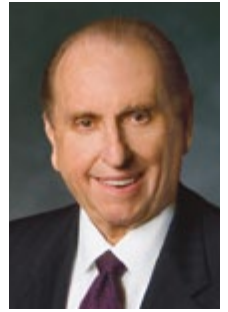
Viltis, 80

Visuotinė konferencija, 8

GIMTAJA KALBA

Žurnalas *Liahona* ir kita Bažnyčios literatūra daugeliu kalbų yra prieinama tinklalapyje www.languages.lds.org.

Prezidentas
Tomas S. Monsonas

Jis prisikėlė

PRANAŠO LIUDIJIMAS

Prezidento Tomo S. Monsono žodžiais tariant, „Krisčionybės trinitas skelbia“, kad Jėzus Nazarie-tis prisikėlė iš numirusių. „Prisikėlimo realumas teikia kiekvienam ir visiems ramybę, pranokstančią bet kokią supratimą“ (Žr. Filipiečiams 4: 7).¹

Toliau pateiktose ištraukose Prezidentas Monsonas dalinasi liudijimu ir dėkingumu už Gelbėtojo prisikėlimą. Jis pareiškia, jog dėl to, kad Sūnus nugalėjo mirtį, visi Tėvo vaikai, atėję į žemę, gyvens vėl.

Gyvenimas po žemiškojo gyvenimo

„Manau, kad nė vienas iš mūsų iki galo negali suvokti svarbos to, ką Kristus padarė dėl mūsų Getsemanėje, bet aš kiekvieną savo gyvenimo dieną jaučiu nuoširdų dėkingumą už Jo apmokančiąją auką už mus.

Paskutinę akimirką Jis galėjo atsitraukti – bet neatsitraukė. Jis nusileido žemiau visko, kad galėtų viską išgelbėti. Tai padarydamas, Jis suteikė mums gyvenimą po šios žemiškos būties. Jis išpirko mus iš Adomo nuopuolio.

Esu nuoširdžiai dėkingas Jam. Jis mokė mus, kaip gyventi. Jis mokė mus, kaip mirti. Jis užtikrino mums išgelbėjimą.“²

Išsklaidyti mirties tamsą

„Tam tikromis aplinkybėmis, pavyzdžiui, esant sunkioms kančioms ar ligoms, mirtis ateina kaip gailėstin-gumo angelas, bet dažniausiai apie ją galvojame kaip apie žmogiškosios laimės priešą.

Mirties tamsą visada galima išsklaidyti apreikštosios

tiesos šviesa. Mokytojas sakė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius.“

Šis patikėjimas – taip, netgi šventas patvirtinimas – apie gyvenimą anapus kapo gali suteikti ramybę, kurią Gelbėtojas pažadėjo, drąsindamas savo mokinius: „Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne taip aš ją duodu, kaip duoda pasaulis. Tenebūgstauja jūsų širdys ir teneliūdi!“³

Jo čia nebėra

„Mūsų Gelbėtojas vėl gyvas. Atsitiko pats šlovingiausias, labiausiai guodžiantis ir patikintis įvykis žmonijos istori-joje – pergalė prieš mirtį. Getsemanės ir Kalvarijos skausmas ir agonija buvo nušluota. Buvo užtikrintas žmonijos išgelbėjimas. Buvo ištaisytas Adomo nuopuolis.

Tuščias kapas pirmųjų Velykų rytą buvo atsakymas į Jobo klausimą: „Kai žmogus numiršta, ar bus jis vėl gyvas?“ Visiems girdintiems mano balsą pareiškiu, kad, kai žmogus numiršta, jis vėl bus gyvas. Mes žinome, nes turime ap-reikštos tiesos šviesą. [...]

Mano mylimi broliai ir seserys, kai būsimе giliausiame sielvarte, mus gali nuostabiai nuraminti šie pirmųjų Velykų rytą angelo ištarti žodžiai: „Jo čia nebėra, jis prisikėlė.“⁴

Visi vėl gyvens

„Juokiamės, verkiame, dirbame, žaidžiame, mylime, gyvename. Ir tada mirštame. [...]

Taip ir pasiliktume mirę, jei ne vienas Žmogus ir Jo misija. Tas žmogus – tai Jėzus iš Nazareto. [...]

Iš visos širdies ir sielos, kaip ypatingas liudytojas, aš karštai liudiju, kad Dievas tikrai gyvas. Jėzus yra Jo Sūnus, Tėvo Viengimis kūne. Jis yra mūsų Išpirkėjas, Jis yra mūsų Užtarėjas pas Tėvą. Tai Jis mirė ant kryžiaus, kad apmokėtų mūsų nuodėmes. Jis tapo pirmaisiais prisikėlimo vaisiais. Kadangi Jis mirė, visi vėl gyvens.“⁵

Asmeninis liudijimas

„Aš skelbiu savo asmeninį liudijimą, kad mirtis buvo nugalėta, kad buvo iškovota pergalė prieš kapą. Tegu žodžiai, kuriuos Jis padarė šventus ir išpildė, visiems tampa svarbia tiesa. Atminkime juos. Puoselėkime juos. Gerbkime juos.

Jis prisikėlė.“⁶ ■

IŠNAŠOS

1. „Jis prisikėlė“, *Liahona*, 2003 m. balandis, p. 7.
2. „Atsisveikinant“, 2011 m. Visuotinės metinės konferencijos medžiaga.
3. „Now Is the Time“, *Liahona*, Jan. 2002, p. 68; taip pat žr. Jono 11:25–26; 14:27.
4. „Jis prisikėlė“, 2010 m. Visuotinės metinės konferencijos medžiaga; taip pat žr. Jobo 14:14; Mato 28:6.
5. „Žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas!“, 2007 m. Visuotinės metinės konferencijos medžiaga.
6. *Liahona*, 2003 m. balandis, p. 7.

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

Pasidalinę ištraukomis iš prezidento Monsono žinios, atkreipkite dėmesį į liudijimą, kurį jis išsako apie tikrąją Velykų prasmę. Šeimos nariams galite užduoti tokius klausimus: „Ką jums reiškia tai, kad mūsų laikais gyvasis pranašas paliudijo apie šias tiesas? Kaip galite pritaikyti jas savo gyvenime?“ Pagalvokite, ar neverėtų pridėti savo liudijimą.

Pamatysiu Jį vėl

Morgan Vebek

Ttėtis padėjo mums, vaikams, jaustis ypatingiems. Jis mylėjo mus ir buvo mums atlaidus. Jis iš visų jėgų stengėsi, kad kiekvienas iš mūsų būtų laimingas, ir mes žinojome, kad jis norėjo mums paties geriausio. Labai jį mylėjau.

Kai buvau šeštoje klasėje, mano tėtis žuvo automobilio avarijoje. Aš ir mano šeima buvome visiškai sugniuždyti, atsirado didžiulė tuštuma. Tėtis buvo tas, kuriuo pasitikėjau, tas, pas kurį eidavau su savo problemomis. Užuoat kreipusis pagalbos, leidau pykčiui likti mano širdyje. Galiausiai nusprendžiau, kad tai Dievo kaltė. Lioviausi skaityti Raštus ir melstis. Į bažnyčiąėjau tik todėl, kad mama to norėjo. Stengiausi būti kuo toliau nuo Dangiškojo Tėvo.

Po kurio laiko pirmą kartą nuvykau į merginų stovyklą.

Man patiko susipažinti su naujais draugais, bet Raštų vis dar neskaičiau. Paskutinį vakarą buvo liudijimų susirinkimas. Pajutau tai, ko jau seniai nejaučiau – Dvasią. Žavėjausi merginomis, kurios stojosi ir liudijo. Tačiau pati likau sėdėti, nes maniau, kad neturiu liudijimo. Staiga pajutau, kad turiu atsistoti. Atvėriau savo burną, nežinodama, ką pasakyti. Taigi pasakiau, kad džiaugiuosi Merginų stovykla. Tada išgirdau, kaip pasakiau, jog žinau, kad Jėzus Kristus mirė už mane ir kad mano Dangiškasis Tėvas myli mane, ir kad Bažnyčia yra tikra.

Mane užliejo nepaprasta ramybė. Dėl to, ką patyriau, galiu pasakyti, kad žinau, jog Gelbėtojo Apmokėjimo ir Prisikėlimo dėka vėl pamatysiu savo tėtį.

VAIKAI

Jis gyvena!

Prezidentas Monsonas moko, jog dėl to, kad Jėzus Kristus numirė ir prisikėlė, visi mes vėl gyvensime. Pažvelkite į žemiau pateiktus paveikslėlius. Tuščiuose langeliuose įrašykite skaičius, rodančius, kokia seka vyko šie įvykiai.

Kadangi Jėzus Kristus gyvena, šeimos gali būti drauge amžinai. Žemiau pateiktame langelyje nupieškite savo šeimą.

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir, jei tinka, aptarkite ją su jūsų lankomomis seserimis. Užduokite klausimus, padedančius stiprinti jūsų seseris ir jums pačioms aktyviai dalyvauti Paramos bendrijoje.

Mylėkite, prižiūrėkite ir stiprinkite

Kaip ir Gelbėtojas, lankančios mokytojos seserims tarnauja kiekvienai atskirai (žr. 3 Nefio 11:15). Kad sėkmingai tarnaujame kaip namų mokytojos, galime žinoti tada, kai seserys gali pasakyti: 1) mano lankanti mokytoja padeda man dvasiškai augti; 2) žinau, kad mano lankanti mokytoja nuoširdžiai rūpinasi manimi ir mano šeima ir 3) žinau, kad jei man iškiltų problemų, mano lankanti mokytoja ims veikti net neprašoma.¹

Kaip mes, kaip lankančios mokytojos, mylime, prižiūrime ir stipriname seserį? Štai devyni patarimai, padėsiantys lankančioms mokytojoms tarnauti savo seserims, aprašyti knygos *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* 7-me skyriuje:

- Kasdien melskitės už ją ir jos šeimą.
- Siekite įkvėpimo jai ir jos šeimai pažinti.
- Reguliariai ją lankykite, kad sužinotumėte, kaip jai sekasi, ir paguostumėte bei pastiprintumėte ją.
- Palaikykite nuolatinį ryšį per apsilankymus, telefono skambučius, elektroninius ir įprastus laiškus, žinutes ir paprastus gerumo darbus.
- Pasisveikinkite su ja Bažnyčios susirinkimuose.
- Padėkite jai nelaimingo atsitikimo, ligos ar kitais skubiais atvejais.
- Mokykite ją Evangelijos iš Raštų ir lankomojo mokymo žinių.

- Įkvėpkite ją savo geru pavyzdžiu.
- Praneškite Paramos bendrijos vadovei apie savo tarnystę ir tos sesers dvasinę bei materialinę gerovę.

Raštų ištraukos

Luko 10:38–39; 3 Nefio 11:23–26; 27:21

ĮŠNAŠOS

1. Žr. Julie B. Beck, „What I Hope My Granddaughters (and Grandsons) Will Understand about Relief Society“, *Liahona*, Nov. 2011, p. 113.
2. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 112.
3. *Daughters in My Kingdom*, p. 119–120.
4. Brigham Young, „Remarks“, *Deseret News*, Oct. 15, 1856, p. 252.
5. Žr. *Daughters in My Kingdom*, p. 36–37.

Ką aš galiu padaryti?

1. Kaip galiu sužinoti, ko reikia mano seserims?
2. Kaip mano seserys žinos, kad jomis nuoširdžiai rūpinuosi?

Tikėjimas, šeima, parama

Iš mūsų istorijos

Pasak Džozefo Smito, „Lankomasis mokymas tapo pastarųjų dienų šventųjų moterų priemone mylėti, globoti ir tarnauti – elgtis pagal tuos gailėstingumo jausmus, kuriuos Dievas įdėjo į [mūsų] širdis“².

Neseniai našle tapusi sesuo taip pasakė apie savo lankančią seserį: „Jos išklusė. Jos paguodė mane. Jos verkė su manimi. Ir jos mane apkabino. [...] Jos padėjo man išsikapstyti iš gilios nevilties ir depresijos pirmais vienatvės mėnesiais.“³

Padėti įveikti laikinus iššūkius – dar vienas būdas tarnauti. 1856 metų spalio visuotinėje konferencijoje Prezidentas Brigamas Jangas paskelbė, kad pionierius su rankiniais vežimėliais už 400–600 km užklupo ankstyva žiema. Jis kvietė Solt Leik Sičio šventuosius išgelbėti juos ir „pasirūpinti tais dalykais, kuriuos vadiname laikiniais“⁴.

Liusė Meservė Smit rašė, kad moterys čia pat tabernakulyje nusiėmė šiltus pasijonus bei kojines ir sukrovė juos į vežimus, kad išsiųstų šąlanties pionieriams. Po to jos surinko patalynės ir drabužių tiems, kurie galiausiai atvyks neturėdami beveik nieko. Kai rankinių vežimėlių grupės atvyko, miestelyje jų laukė namas, „pilnas atsargų jiems“.⁵

Balandžio konferencijos užrašai

„Ką aš, Viešpats, pasakiau, aš pasakiau ... ar mano paties balsu, ar mano tarnų balsu – tai tas pat.“ (DS 1:38.)

Kaip daugiau išmokti iš visuotinės konferencijos

Maiklas Barberis ir Deividas Maršas

Mokymo programų departamentas

Nors baigiantis paskutinei visuotinės konferencijos sesijai sakome amen, dvasinė puota neturėtų tuo baigtis. Ji gali tęstis studijuojant ir taikant tos konferencijos mokymus gyvenime. Pranašai jau daugelį metų ragina mus tai daryti. Pavyzdžiui, 1946 m. prezidentas Haroldas B. Ly (1899–1973) ragino narius leisti konferencijos mokymams „vadovauti jų elgesiui ir kalbai ateinančius šešis mėnesius“. Jis paaiškino: „Tai yra svarbūs dalykai, kuriuos Viešpats mato reikalinga apreiškėti šiems žmonėms šiuo metu.“¹

1988 metais Prezidentas Ezra Taftas Bensonas (1899–1994) pakartojo tą patarimą, mokydamas: „Ateinančius šešis

mėnesius šalia jūsų patvirtintų Raštų turi gulėti ir būti dažnai skaitomas konferencinis *Liahonos* numeris.“²

Užbaigdamas 2008 metų spalio visuotinę konferenciją, Prezidentas Tomas S. Monsonas dar kartą patvirtino, kaip svarbu studijuoti konferencijos kalbas. Jis sakė: „Ilgam atminkime tai, ką išgirdome per šią visuotinę konferenciją. Visos čia pasakytos kalbos bus išspausdintos kito mėnesio *Ensign* ir *Liahonos* žurnaluose. Raginu juos studijuoti ir apmąstyti tuos mokymus.“³

Ką galite padaryti, kad studijuojamos konferencijos žinios būtų reikšmingesnės jūsų gyvenime? Štai keletas

UŽSIRAŠY- KIME IR AP- MĄSTYKIME TAI

„Iš visko, ką išgirdome, gal

tik frazė ar pastraipa įstrigs ir užvaldys mūsų dėmesį. Jei taip atsitiks, tikiuosi užsirašysime ir apmąstysime ją, kol suvoksime jos gilią prasmę, ir panaudosime savo gyvenime.“

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), „An Humble and a Contrite Heart“, Liahona, Jan. 2001, p. 103.

patarimų, kurie padės jums pasirošti, gauti ir gyventi pagal tuos įkvėptus žodžius:

Pasiruoškite gauti įkvėpimą. Žiūrėdami, klausydami ar skaitydami konferencijos kalbas, turite atverti širdis ir protus dieviškam įkvėpimui. Vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė, jog, kad ir kaip gerai kalbėtąs bemokytų, „žinios esmė ir Šventosios Dvasios liudijimas persmelks širdį tik tuomet, jei gaunantysis tai įsileis“. Jis paaiškino, kad įkvėpimo gavimas „reikalauja dvasinių, protinių ir fizinių pastangų, o ne vien pasyvaus klausymo“⁴.

Pasiruošti Dvasios mokymui jums gali padėti šie patarimai:

1. Paskirkite laiką ir sukurkite netrukdomą aplinką, kurioje galėtumėte girdėti dvasios kuždesius.
2. Per maldą siekite dvasinio vadovavimo.
3. Surašykite jus jaudinančius klausimus, į kuriuos norite gauti atsakymus.

Supraskite kalbas. Šiuolaikiniai pranašai moko, aiškina, ragina, įspėja ir liudija. Atidus jų kalbų studijavimas padės jums geriau suprasti jų žinias. Štai keletas veiksmingų studijavimo metodų:

- **Kelkite klausimus.** Pavyzdžiui: Ko Viešpats nori mane išmokyti per šią žinią? Kaip ši kalba padės man geriau suprasti Evangelijos principą ar Raštų eilutę? Kokie pasakojimai panaudoti Evangelijos principams iliustruoti ir ko galiu iš jų išmokti?
- **Surašykite panelę.** Stenkitės suprasti kalbėtojo žinios planą. Suskirstykite kalbą į dalis ir sudarykite santrauką, paaiškinančią, kokia buvo pagrindinė kiekvienos dalies mintis.

- **Ieškokite ypatingų kalbos elementų.** Pasižymėkite tokius dalykus kaip doktrinos, Raštų ištraukos, pasakojimai, įspėjimai, sąrašai, liudijimai, kvietimai veikti ir palaiminimai, pažadėti už paklusnumą patarimams.
- **Studijuokite kalbą daugiau nei kartą.** Evangelijos tiesas reikia studijuoti daugiau nei kartą, kad suprastum visą jų prasmę ir reikšmingumą.

Kiekvieną kartą studijuodami, žymėkitės, ką naujo įžvelgėte.

Elkitės pagal tai, ką išmokote. Jei kalbas studijuosite pamaldžiai, pamatysite, kaip jų žinios tinka jūsų gyvenime. Kaip padaryti reikšmingus pakeitimus savo gyvenime, galite suprasti užsiduodami tokius klausimus: Kaip Viešpats nori, kad panaudočiau tai, ką išmokau? Ką tokio išmokau, kas padės man šeimoje, darbe ar Bažnyčios pašaukime? Užsirašykite, ką supratote, kad nepamirštumėte. Tai darydami, būsite įkvėpti gyventi pagal tuos mokymus ir gausite pažadėtus palaiminimus.

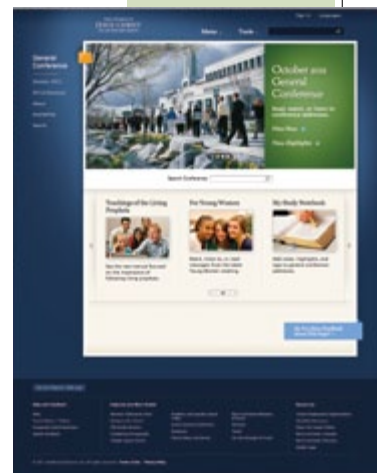
Visuotinė konferencija yra metas, kai Viešpats per Savo tarnus jums apreiškia Savo valią. Prezidentas Spenseris V. Kimbolas (1895–1985) apie konferencijų kalbas mokė: „Jūsų bibliotekos lentynose joks tekstas ar knyga neturi užimti tokios svarbios vietos kaip Bažnyčios patvirtinti Raštai – ne dėl jų iškalbingumo ar įtaigumo, bet dėl principų, rodančių kelią į amžinąjį gyvenimą.“⁵ ■

IŠNAŠOS

1. Harold B. Lee, iš Conference Report, Apr. 1946, p. 68.
2. Ezra Taft Benson, „Come unto Christ, and Be Perfected in Him“, *Ensign*, May 1988, p. 84.
3. Tomas S. Monsonas, „Iki kito mūsų susitikimo“, 2008 m. Visuotinės pusmetinės konferencijos medžiaga.
4. David A. Bednar, „Seek Learning by Faith“, *Liahona*, Sept. 2007, p. 17, 20.
5. Spencer W. Kimball, *In the World but Not of It*, Brigham Young University Speeches of the Year (May 14, 1968), p. 3.

Norėdami skaityti, žiūrėti ar klausytis visuotinės konferencijos kalbų, apsilankykite conference.lds.org.

VIEŠPATIES STIPRYBĖJE

„Tikėdami Viešpatį Jėzų Kristų ir paklusdami Jo Evangelijai, po truputį tobulėdami šiame kelyje, meldami stiprybės, taisydami savo požiūrius ir ambicijas, sėkmingai atsidursime Gerojo Ganytojo avidėje. Tai pareikalaus drausmės, mokymosi, pastangų ir stiprybės, bet, pasak Apaštalo Pauliaus, „Aš visa galiu tame, kuris mane stirpina“ (Filipiečiams 4:13).“

President Howard W. Hunter (1907–1995), „Developing Spirituality“, *Ensign*, May 1979, p. 26.

NUOSTABI malonė

Kristen Nikolė Kardon

Kasdien priklausau nuo Jėzaus Kristaus malonės.

Bažnyčios susirinkimuose ne dažnai kalbame apie malonę, – sakė Brigamo Jango universiteto religijos mokytojas, – bet, kaip Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai, mes *tikrai* tikime malone.“

Tikrai negalėčiau prisiminti nė vienos Merginų organizacijos ar sekmadieninės mokyklos pamokos apie malonę, bet mano mintys nuklydo atgal į mokyklos laikus, kai choras giedojo giesmę „Nuostabi malonė“.

Malone savo nuostabia

Išgelbėjai mane.

Buvau pražuvęs kažkada,

Bet pažinau Tave.¹

Mano mokytojas paaiškino: „Malonė – tai Dievo galia dėl Jėzaus Kristaus Apmokėjimo. Malonę skirstau į keturias galias: prisikėlimo, išpirkimo, išgydymo ir stiprinimo.“ Toliau jis aiškino kiekvieną galią, bet mano mintys vėl nuklydo į prisiminimus.

Kartą minėtas vidurinės mokyklos

choras keliavo į Kaliforniją, JAV, dalyvauti muzikos festivalyje. Prieš pat išvykimą susirgau ir mano skaudanti gerklė reiškė, kad negalėsiu dainuoti su savo choru tame festivalyje, – o jei dainuosiu, tai apgailėtinau ir skausmingai. Paprašiau tėtį suteikti man kunigystės palaiminimą ir kitą dieną praleidau melddamasi dėl išgyjimo.

Gal būt tada festivalyje, dainuodama „Nuostabią malonę“, visiškai išgydyta gerkle iki galo nesuvokiau, jog dainavau apie tą pačią galią, kuri vos prieš dieną mane išgydė. Tądien Gelbėtojo Apmokėjimas mane palaimino. Mano pagijimo šaltinis buvo Jo malonė.

„Ir jis eis, kęsdamas visokius skausmus ir suspaudimus, ir gundymus; ir tai tam, kad galėtų išsipildyti žodis, sakantis: Jis paims ant savęs savo žmonių skausmus ir ligas.“ (Almos 7:11.)

Po mokyklos, kaip ir daugelis pirmakursių, buvau priblokšta kolegijos kursų ir iššūkių gyventi ne tik toli nuo namų, bet ir su penkiomis kambario draugėmis.

Būtent tada išmokau suprasti stiprinančią ir padedančią Kristaus malonės galią. Ištisas dienas dirbau ir mokiausi, bet pasikloviau kasdienėmis maldomis, kuriose meldžiau Dangiškajį Tėvą sugebėjimo įvykdyti būtinas užduotis. Per mokslo metus, savo džiaugsmui, suvokiau, kad dėl stiprinančios ir padedančios Kristaus Apmokėjimo galios man ne tik gerai sekasi, bet ir nesunku.

*„Aš visa galiu tame, kuris mane stirpina.“
(Filipiečiams 4:13.)*

Nors dar turiu patirti kitus du Jo malonės aspektus – prisikėlimą ir išpirkimo pilnatvę – vis tik kasdien priklausau nuo Jėzaus Kristaus Apmokėjimo. Malonė, Dievo galia dėl Jėzaus Kristaus Apmokėjimo, mane išgydė ir sustiprino. Kai stengiuosi paklusti Dievo įsakymams ir vykdyti Jo valią, gaunu dangiškos pagalbos, kuri žymiai pranoksta mano pačios sugebėjimus.

„Esame išgelbėjami malone po to, kai mes padarėme viską, ką galime.“ (2 Nefio 25:23.) ■

IŠNAŠA

1. John Newton, „Amazing Grace“, *Olney Hymns* (1779), no. 41.

KAIP VIEŠPATIES MALONĖ VEIKIA MŪSŲ GYVENIMĄ?

Vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo padeda atsakyti į tą klausimą šio numerio 12 puslapyje esančiame straipsnyje „Apmokėjimas ir žemiškoji kelionė“.

- „Viešpats nori per Savo Apmokėjimą ir per Šventosios Dvasios galią gyventi mumyse – ne tik vesti mus, bet ir teikti mums galios.“
- „Asmeninės valios pastangos, pasiryžimas ir motyvacija, veiksmingas planavimas ir tikslų nustatymas yra būtini, bet nepakankami dalykai mums pergalingai užbaigti šią žemiškąją kelionę. Iš tikrųjų turime pasikliauti Šventojo Mesijo nuopelnais, gailestingumu ir malone (2 Nefio 2:8).“
- „Padedanti Apmokėjimo galia suteikia mums galios daryti gera, būti geriems ir tarnauti daugiau, nei patys norėtume ar sugebėtume.“

Pagalvokite, ar nevertėtų atvejus, kada jautėte, kaip Viešpaties malonė jus gydo, stiprina ar jums padeda, užrašyti savo dienoraštyje ir aptarti su šeima.

**Vyresnysis
Deividas A.
Bednaris**

Iš Dvylikos Apaštalo
Kvorumo

Pagrindinį Gelbėtojo Evangelijos tikslą lakoniškai suformulavo Prezidentas Deividas O. Makėjus (1873–1970): „Evangelijos tikslas yra ... blogus žmones paversti gerais, gerus – dar geresniais ir pakeisti

Apmokėjimas

IR ŽEMIŠKOJI KELIONĖ

Padedanti Apmokėjimo galia suteikia mums galios daryti gera, būti geriems ir tarnauti daugiau, nei patys norėtume ar sugebėtume.

žmogaus prigimtį.¹ Taigi, žemiškoji kelionė skirta tam, kad iš blogų taptume geri ir dar geresni ir patirtume galingą širdies permainą – kad būtų pakeista mūsų puolusi prigimtis (žr. Mozijo 5:2).

Keliaujant šiuo keliu, vedančiu nuo blogo prie gero ir dar geresnio, ir stengiantis pakeisti savo širdis, Mormono Knyga yra mūsų instrukcijų knyga. Karalius Benjaminas taip mokė apie žemiškąją kelionę ir Apmokėjimo reikšmę tos kelionės sėkmingumui: „Nes prigimtinis žmogus yra Dievo priešas ir toks buvo nuo Adomo nuopolio, ir bus per amžių amžius, nebent jis pasiduos Šventosios Dvasios vilionėms *ir nusivilks prigimtinių žmogų, ir taps šventuoju* per Viešpaties Kristaus apmokėjimą.“ (Mozijo 3:19; kursyvas pridėtas.)

Atkreipiu jūsų dėmesį į dvi ypatingas frazes. Pirma – „nusivilks prigimtinių žmogų“. Kelionė nuo blogo prie gero – tai procesas, kai kiekvienas iš mūsų nusivelkame prigimtinių žmogų. Žemiškajame gyvenime visi esame gundomi kūno norų. Pati medžiaga, iš kurios buvo sukurti mūsų kūnai, yra iš prigimties puolusi ir visiems laikams pajungta nuodėmei, gedimui ir mirčiai. Bet mes galime

ugdyti savo sugebėjimą nugalėti kūno norus ir pagundas „per ... Kristaus apmokėjimą“. Kai suklystame, nusižengiame ar nusidedame, galime atgailauti ir tapti švarūs per išperkančią Jėzaus Kristaus apmokėjimo galią.

Antra – „taps šventuoju“. Ši frazė reiškia tęsinį ir antrąją gyvenimo kelionės nuo gero prie dar geresnio fazę, kitaip sakant, tapimą šventuoju. Ši antroji kelionės dalis, šis ėjimas nuo gero prie dar geresnio yra tema, kurią retai studijuojame ar mokome ir nepakankamai suprantame.

Spėju, kad daugeliui Bažnyčios narių kur kas geriau pažįstama išperkančios ir apvalančios Apmokėjimo galios prigimtis, o ne stiprinanti ir padedanti galia. Viena yra žinoti, kad Jėzus Kristus atėjo į žemę *numirti* už mus – tai yra Kristaus doktrinos pagrindas. Bet taip pat turime vertinti, kad Viešpats nori per Apmokėjimą ir Šventosios Dvasios galia *gyventi* mumyse – ne tik vesti mus, bet ir teikti mums galios.

Dauguma iš mūsų žinome, kad, pasielgus neteisingai, mums reikia pagalbos nuodėmės pasekmėms įveikti savo gyvenime. Gelbėtojas sumokėjo kainą ir suteikė mums galimybę apsisvalyti per Jo išperkančią galią. Daugelis iš mūsų aiškiai suprantame, kad Apmokėjimas skirtas nusidėjėliams. Tačiau nesu toks tikras, jog žinome ir suprantame, kad Apmokėjimas skirtas ir šventiesiems – geriems vyrams ir moterims, kurie yra paklusnūs, verti, sąmoningi ir kurie stengiasi tapti dar geresni ir ištikimiau tarnauti. Galime klaidingai manyti, kad turime patys vieni nukeliauti kelionę nuo gero prie dar geresnio ir tapti šventieji vien savo ryžtu, valios jėga, savidrausme ir savo aiškiai ribotais sugebėjimais.

Gelbėtojo Evangelija moko ne vien vengti daryti bloga gyvenime; ji taip pat kviečia daryti gera ir tapti geriems. Apmokėjimas padeda mums nugalėti ir išvengti blogio, daryti gera ir tapti

geriems. Gelbėtojo pagalba galime naudotis per visą žemiškąją kelionę – nuo blogo prie gero ir dar geresnio ir keičiant pačią savo prigimtį.

Nesakau, kad išperkanti ir padedanti Apmokėjimo galios yra atskiros ir savarankiškos. Greičiau šie du Apmokėjimo veiksniai yra susiję ir papildo vienas kitą; abiejų jų veikimas reikalingas visose gyvenimo kelionės fazėse. Taip pat yra lemtin-gai svarbu visiems mums pripažinti, kad *abu* šie svarbūs žemiškosios kelionės elementai – tiek prigimtinio žmogaus nusivilkimas ir tapimas šventuoju, tiek blogo nugalėjimas ir tapimas geru – vyksta Apmokėjimo galia. Asmeninė valios jėga, pasiryžimas ir motyvacija, veiksmingas planavimas ir tikslų nusistatymas yra būtini, bet galiausiai nepakankami, kad galėtume pergalingai užbaigti šią žemiškąją kelionę. Iš tiesų turime imti pasikliauti šventojo Mesijo nuopelnais, gailestingumu ir malone (žr. 2 Nefio 2:8).

Malonė ir padedanti Apmokėjimo galia

Bible Dictionary (Biblijos žodyne) parašyta, kad žodis *malonė* Raštuose dažnai vartojamas padedančios galios prasme:

„*Malonė* tai žodis, dažnai vartojamas Naujajame Testamente, ypač Pauliaus raštuose. Iš esmės šis žodis reiškia *dieviškas pagalbos ar stiprinimo priemonės*, teikiamas dėl dosnios Jėzaus Kristaus meilės ir gailestingumo.

Per Viešpaties Jėzaus malonę, kuria galime naudotis dėl Jo Apmokančios aukos, žmonija bus prikelta į nemirtingumo būseną – kiekvienas žmogus iš kapo atgaus savo kūną, paruoštą amžinajam gyvenimui. *Panašiai per Viešpaties malonę žmonės per tikėjimą Jėzaus Kristaus Apmokėjimu ir atgailą dėl savo nuodėmių gaus stiprybės ir pagalbos daryti gera, ko jie kitaip, savo išgalėmis, negalėtų padaryti. Ši malonė yra padedanti galia, leidžianti vyrams ir moterims įgyti amžinąjį*

gyvenimą ir išaukštinimą po to, kai jie padaro viską, ką gali.“²

Malonė yra dieviška parama, arba dangiška pagalba, kurios kiekvienam iš mūsų gyvybiškai reikia, kad pasiruoštume celestalinei karalystei. Taigi, padedanti Apmokėjimo galia

Nefis neprašė pakeisti jo aplinkybių. Užuoat tai daręs, jis meldė stiprybės pakeisti aplinkybes.

suteikia mums galios daryti gera, būti geriems ir tarnauti daugiau, nei patys norėtume ar sugebėtume.

Studijuodamas Raštus ir sutikęs žodį *malonė*, dažnai įstatau terminą „padedanti galia“. Pavyzdžiui, pažvelkime į šią eilutę, kurią visi gerai žinome: „Žinome, kad esame išgelbėjami malone po to, kai mes padarėme viską, ką galime“ (2 Nefio 25:23). Manau, kad galėtume daug suprasti apie šį labai svarbų Apmokėjimo aspektą, jei kiekvieną kartą, Raštuose sutikę žodį *malonė*, įstatytume jo reikšmę „padedanti ir stiprinanti galia“.

Iliustracijos ir tikroji prasmė

Žemiškoji kelionė – tai ėjimas nuo blogo prie gero ir dar geresnio ir savo prigimties keitimas. Mormono Knygoje apstu pavyzdžių apie mokinius ir pranašus, kurie tos kelionės metu sužinojo ir suprato padedančią Apmokėjimo galią, ir buvo jos pakeisti.

Kai imsime geriau suprasti šią šventą galią, mūsų Evangelijos suvokimas didžiai prasiplės ir praturtės. Toks suvokimas nepaprastai mus pakeis.

Nefis yra pavyzdys žmogaus, kuris žinojo ir suprato padedančią Gelbėtojo galią, ir pasikloviė ja. Prisiminkite, kad Lehis sūnūs sugrįžo į Jeruzalę įtikinti Izmaelį ir jo namiškius bendradarbiauti. Lamanas ir kiti keliavusieji su Nefiu iš Jeruzalės atgal į tyrus sukilo, ir Nefis ragino savo brolius tikėti Viešpačiu. Tos jų kelionės metu Nefio broliai surišo jį virvėmis ir planavo sunaikinti. Prašau atkreipti dėmesį į Nefio maldą: „O Viešpatie, pagal mano

tikėjimą tavimi, išvaduook mane iš mano brolių rankų; taip, netgi *duok man jėgos, kad galėčiau sutraukti šituos raiščius*, kuriais esu surištas.“ (1 Nefio 7:17; kursyvas pridėtas.)

Ar žinote, ko veikiausiai melsčiaus aš, būdamas surištas savo brolių? „Prašau išgelbėk mane iš šios nemalonios padėties, DABAR PAT!“ Man ypač įdomu, kad Nefis neprašė pakeisti aplinkybių. Užuoat tai daręs, jis meldė stiprybės pakeisti aplinkybes. Ir aš tikiu, kad jis meldėsi būtent taip todėl, kad žinojo, suprato ir buvo patyręs padedančią Apmokėjimo galią.

Nemanau, kad raiščiai, kuriais Nefis buvo surištas, stebuklingai nukrito nuo jo rankų ir riešų. Manau, kad jis buvo palaimintas tokiais jo įgimtus sugebėjimus pranokstančiu atkaklumu ir stiprybe, kad darbavosi „Viešpaties stiprybėje“ (Mozijo 9:17) – suko ir traukė virves, ir galiausiai galėjo jas sutraukti tikrąja to žodžio prasme.

Tikroji šio epizodo prasmė kiekvienam iš mūsų yra aiški. Jeigu jūs ir aš suprasime ir panaudosime padedančią Apmokėjimo galią savo gyvenime, tai, užuot meldę pakeisti aplinkybes, mes melsime ir sieksime stiprybės pakeisti jas. Tapsime savarankiškais veikėjais, užuot buvę veikiami (žr. 2 Nefio 2:14).

Apsvarstykite Mormono Knygoje aprašytą pavyzdį, kaip Alma ir jo žmonės buvo persekiojami Amulono. Tiems geriems engiamiems žmonėms atėjo Viešpaties balsas, sakantis:

„Ir aš taip pat palengvinsiu naštas, kurios užkrautos ant jūsų pečių, kad net nejusite jų ant savo nugarų, netgi būdami vergijoje; [...]

Ir dabar buvo taip, kad naštos, kurios buvo užkrautos ant Almos ir jo brolių, buvo padarytos lengvos; taip, *Viešpats sustiprino juos*, kad jie galėjo lengvai nešti savo naštas, ir jie džiugiai ir kantriai pasidavė visai Viešpaties valiai.“ (Mozijo 24:14–15; kursyvas pridėtas.)

Kas pasikeitė šiame epizode? Naštos nepasikeitė; žmonės nebuvo tuoj pat išvaduoti iš priespaudos iššūkių ir sunkumų. Bet Alma ir jo pasekėjai buvo sustiprinti, ir dėl padidėjusių sugebėjimų ir stiprybės jie

galėjo lengviau nešti savo naštas. Šie geri žmonės dėl Apmokėjimo gavo jėgų *veikti* savarankiškai ir *paveikti* savo aplinkybes. O po to „Viešpaties stiprybėje“ Alma ir jo žmonės buvo nuvesti į saugią vietą Zarahemlos žemėje.

Jums pagrįstai gali kilti klausimas: „Dėl ko epizodas apie Almą ir jo žmones yra padedančios Apmokėjimo galios pavyzdys?“ Atsakymą rasite palyginę Mozijo 3:19 ir Mozijo 24:15.

„Ir nusivilks prigimtinių žmogų, ir taps šventuoju per Viešpaties Kristaus apmokėjimą, ir *taps kaip vaikas – klusnus, romus, nuolankus, kantrus, pilnas meilės, norintis paklusti viskam, ką Viešpats mato reikalinga jam uždėti, lygiai kaip vaikas paklūsta savo tėvui.*“ (Mozijo 3:19; kursyvas pridėtas.)

Almai ir engiamiems jo žmonėms atėjo Viešpaties balsas, sakantis: „Ir aš taip pat palengvinsiu naštas, kurios užkrautos ant jūsų pečių, kad net nejusite jų ant savo nugarų.“

Kai šioje žemiškoje kelionėje keičiamės iš blogo į gera ir į dar geresnį, kai nusivelkame prigimtinių žmogų, esantį kiekviename iš mūsų, kai stengiamės tapti šventaisiais ir pasikeisti savo prigimtimi, tada šioje eilutėje išvardintos savybės turėtų nušviesti, kokiais žmonėmis jūs ir aš tampame. Tapsime labiau panašūs į vaikus, klusnesni, kantresni ir labiau norintys paklusti.

Dabar palyginkime savybes, išvardintas Mozijo 3:19, su savybėmis, apibudinančiomis Alma ir jo žmones: „Ir jie džiugiai ir *kantriai pasidavė visai Viešpaties valiai*.“ (Mozijo 24:15; kursyvas pridėtas.)

Matau stulbinantį ryšį tarp šiose eilutėse aprašytų savybių ir teiginio, kad gerieji Almos žmonės tapo dar geresni per padedančią Viešpaties Kristaus Apmokėjimo galią.

Prisiminkite Almos ir Amuleko istoriją, aprašytą Almos 14 skyriuje. Tame epizode daug ištikimų šventųjų buvo nužudyti ugnies liepsnose, o tie du Viešpaties tarnai buvo įkalinti ir mušami. Apsvarstykite Almos prašymą, kurį jis išsakė melddamasis kalėjime: „O Viešpatie, *duok mums stiprybės* sulig mūsų tikėjimu, kuris yra tikėjimas Kristumi, netgi iki išsilaisvinimo.“ (Almos 14:26; kursyvas pridėtas.)

Čia vėl matome, kad Alma supranta padedančią Apmokėjimo galią ir pasitiki ja, ir tai atsispindi jo prašyme. Atkreipkite dėmesį į jo maldos rezultatą:

„Ir jie sutraukė virves, kuriomis buvo surišti. Ir kada žmonės tai pamatė, jie pradėjo bėgti, nes juos apėmė sunaikinimo baimė. [...]“

O Alma ir Amulekas išėjo iš kalėjimo, ir jie buvo nesužeisti; nes *Viešpats davė jiems galią* sulig jų tikėjimu, kuris buvo tikėjimas Kristumi.“ (Almos 14:26, 28; kursyvas pridėtas.)

Vėl matome, kad, gerieji žmonės kovojant prieš blogį ir stengiantis tapti dar geresniais ir dar veiksmingiau tarnauti „Viešpaties stiprybėje“, pasireiškia padedanti galia.

Kitas Mormono Knygos pavyzdys yra pamokantis. Almos 31 skyriuje rašoma, kaip Alma vadovauja misijai, stengdamasis sugrąžinti atsimetusių zoramitus, kurie pasistatę Rameumptomą meldėsi nustatyta ir išdidumo kupina malda.

Atkreipkite dėmesį į Almos asmeninę maldą dėl stiprybės: „O Viešpatie, ar nesuteiktum man *stiprybės*, kad galėčiau kantriai iškęsti šiuos suspaudimus, kurie ištiks mane dėl šitų žmonių nedorumo.“ (Almos 31:31; kursyvas pridėtas.)

Alma taip pat meldžiasi, kad panašius palaiminimus gautų ir jo bendražygiai misionieriai: „Ar nesuteiktum jiems *stiprybės*, kad jie galėtų pakelti savo suspaudimus, kurie ištiks juos dėl šitų žmonių nedorybių.“ (Almos 31:33; kursyvas pridėtas.)

Alma neprašė pašalinti jo suspaudimų. Jis žinojo, kad yra Viešpaties atstovas, ir prašė galios veikti ir paveikti savo situaciją.

Svarbiausias šio pavyzdžio pamokymas yra paskutinėje Almos 31 skyriaus eilutėje: „[Viešpats] davė jiems stiprybės, kad jie nekenėtų jokių kitokių suspaudimų, *išskyrus prarytus Kristaus džiaugsmo*. Ir buvo tai pagal Almos maldą; ir tai todėl, kad jis meldėsi tikėdamas.“ (38 eil.; kursyvas pridėtas.)

Suspaudimai nebuvo pašalinti, bet Alma ir jo bendražygiai buvo sustiprinti ir palaiminti per padedančią Apmokėjimo galią, kad „nekenėtų jokių kitokių suspaudimų, išskyrus prarytus Kristaus džiaugsmo“. Koks nuostabus palaiminimas. Ir kokia pamoka kiekvienam iš mūsų.

Padedančios galios pavyzdžių galime rasti ne tik Raštuose. Danielius V. Džonsas gimė 1830 m. Misūrio valstijoje ir prie Bažnyčios prisidėjo 1851 metais Kalifornijoje. 1856 metais jis dalyvavo gelbėjant rankinių vežimėlių grupes, kurias Vajomingo valstijoje užklupo baisios sniego pūgos. Po to, kai gelbėtojų grupė surado kenčiančius šventuosius ir kuo galėdami jiems padėjo, ir

pasirūpino, kad ligoniai ir nusilpusieji būtų nugabenti į Solt Leik Sitį, Danielius ir būrelis kitų vaikinių pasisiūlė likti ir saugoti tos grupės mantą. Danieliui ir jo draugams paliktos atsargos buvo labai menkos ir greitai seko. Tai, kas vyko toliau, pasakojama šioje ištraukoje iš Danieliaus Džonso asmeninio dienoraščio:

„Netrukus žvėrių taip sumažėjo, kad nieko negalėjome sumedžioti. Suvalgėme visą prastą mėsą, kurią jau valgydami jausdavomės alkani. Galiausiai, kai ji baigėsi, neliko nieko, išskyrus odas. Bandėme valgyti jas. Daug jų išvirėme ir suvalgėme be jokių prieskonių, nuo ko visi sunegalavome. [...]“

Padėtis atrodė beviltiška, nes neliko nieko, išskyrus apgailėtinas žalias odas, nudirtas nuo badu kritusių galvijų. Prašėme Viešpatį nurodyti mums, ką daryti. Broliai nesiskundė, bet manė, kad reikia pasitikėti Dievu. [...] Galiausiai atėjo mintis, kaip tai paruošti, ir aš patariau grupei, kaip reikia tai virti: nusvilinti ir nuskusti kailį; tai turėjo panaikinti blogą skonį, kuris atsirasdavo jį verdant. Nuskustą odą valandą laiko reikia virti dideliame kiekyje vandens, o po to tą vandenį su visais ištrauktais klijais išpilti; tada odą nuplauti ir gerai nuskusti, nuplaunant šaltu vandeniu; virti iki drebučių ir leisti ataušti, o tada valgyti pasibarsčius truputėliu cukraus. Tai buvo gana didelis vargas, bet mes nelabai ką daugiau beturėjome veikti, ir tai buvo geriau, nei mirti badu.

Mes prašėme Viešpatį palaiminti mūsų skrandžius ir *pritaikyti juos šiam maistui*. [...] Dabar valgydami visi, rodos, gardžiavosi maistu. Prieš šį antrąjį bandymą buvome tris dienas nevalgę. Mėgavomės šiuo skaniu maistu apie šešias savaites.“³

Aš tokiose aplinkybėse turbūt melsčiau kažkokio kito maisto: „Dangiškasis Tėve, prašau atsiųsk man putpelę ar bizoną.“ Vargu, ar man topteltų melsti mano skrandį sustiprinti ir pritaikyti turimam maistui. Ką Danielius V.

Džonsas žinojo? Jis žinojo apie padedančią Jėzaus Kristaus Apmokėjimo galią. Jis neprašė pakeisti jo aplinkybių. Jis meldė stiprybės įveikti savo aplinkybes. Lygiai taip, kaip buvo sustiprinti Alma bei jo žmonės, Amulekas ir Nefis, taip ir Danielius V. Džonsas turėjo dvasinę įžvalgą, ko prašyti maldoje.

Padedanti Kristaus Apmokėjimo galia stiprina mus daryti tai, ko niekada negalėtume padaryti patys. Kartais pagalvoju, ar mes lengvo gyvenimo pastarosiomis dienomis pasaulyje – mikrobangų krosnelių, mobilių telefonų, automobilių su oro kondicionavimu ir patogių namų pasaulyje – kada nors išmoksime pripažinti, kad kasdien esame priklausomi nuo padedančios Apmokėjimo galios.

Sesuo Bednar yra nuostabiai ištikima ir kompetentinga moteris. Iš jos tylaus pavyzdžio išmokau svarbių pamokų apie padedančią galią. Stebėjau jos ištvėrę, kai ją rytais smarkiai ir nuolat pykindavo – iš tikrųjų visą dieną ir taip kasdien aštuonis mėnesius – per kiekvieną iš trijų jos nėštumų. Kartu meldėmės, kad ji būtų palaiminta, bet tas išbandymas niekada nebuvo pašalintas. Tačiau jai buvo suteikta jėgų fiziškai padaryti tai, ko ji negalėtų padaryti savo jėgomis. Taip pat daugybę metų stebėjau, kaip ji buvo sustiprinta, kad galėtų pakelti pasaulietiškos visuomenės pašaipas ir panieką, su kuria susiduria pastarųjų dienų moteris, klausanti pranašišku patarimų ir daranti šeimą ir vaikų auklėjimą aukščiausiu prioritetu. Dėkoju ir reiškiau pagarbą Suzanai, kad padėjo man išmokti tokias neįkainojamas pamokas.

Gelbėtojas žino ir supranta

Almos 7 skyriuje skaitome, kaip ir kodėl Gelbėtojas gali teikti padedančią galią:

„Ir jis eis, kęsdamas visokius *skausmus* ir

suspaudimus, ir gundymus; ir tai tam, kad galėtų išsipildyti žodis, sakantis: Jis paims ant savęs savo žmonių *skausmus* ir *ligas*.

Ir paims ant savęs mirtį, kad galėtų atiršti mirties pančius, surišusius jo žmones; ir paims ant savęs jų *silpnybes*, kad jo vidus

Nėra tokio fizinio skausmo, sielvarto, dvasinių kančių, negalios ar silpnybės, kurias jūs ar aš patirsime žemiškoje kelionėje, kurių pirma nebūtų patyręs Gelbėtojas.

prisipildytų gailingumo, pagal kūną, kad jis savo kūnu sužinotų, kaip pagelbėti savo žmonėms jų silpnybėse.“ (Almos 7:11–12; kursyvas pridėtas.)

Gelbėtojas kentėjo ne vien už mūsų nedorybes, bet taip pat ir už nelygybę, neteisybę, skausmą, sielvartą, emocines kančias, kurias taip dažnai mus apninka. Nėra tokio fizinio skausmo, sielvarto, dvasinių kančių, negalios ar silpnybės, kurias jūs ar aš patirsime žemiškoje kelionėje, kurių pirma nebūtų patyręs Gelbėtojas. Jūs ir aš silpnumo valandą galime sušukti: „Niekas nesupranta. Niekas nežino.“

Galbūt nė vienas žmogus ir nežino, bet Dievo Sūnus puikiai žino ir supranta, nes Jis patyrė ir nešė mūsų naštas anksčiau už mus. Ir kadangi sumokėjo aukščiausią kainą ir nešė tą našta, Jis tobulai atjaučia ir gali mums ištiesti Savo gailingumo ranką daugybėje mūsų gyve-

nimo akimirku. Jis gali pagelbėti, paguosti, paremti – tikrąja prasme bėgti mums į pagalbą – ir padaryti mus tokius stiprius, kokie patys niekada negalėtume būti, ir padėti padaryti tai, ko niekada negalėtume padaryti, pasikliaudami vien savo jėgomis.

„Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; aš jus atgaivinsiu!

Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą.

Mano jungas švelnus, mano našta lengva.“ (Mato 11:28–30.)

Liudiju apie beribę ir amžiną Viešpaties Jėzaus Kristaus auką ir dėkoju už ją. Žinau, kad Gel-

bėtojas gyvas. Esu patyręs tiek Jo išperkančią galią, tiek Jo padedančią galią ir liudiju, kad šios galios yra tikros ir prieinamos kiekvienam. Verždamiesi pirmyn savo žemiškoje kelionėje „Viešpaties stiprybėje“ mes tikrai galime padaryti ir įveikti viską. ■

Iš kalbos, pasakytos Brigamo Jango universitete 2001 m. spalio 23 d. Viso teksto anglų kalba ieškokite speeches.byu.edu.

ISNAŠOS

1. Žr. Franklin D. Richards, iš Conference Report, Oct. 1965, p. 136–37; taip pat žr. David O. McKay, iš Conference Report, Apr. 1954, p. 26.
2. Bible Dictionary, „Grace“; kursyvas pridėtas.
3. Daniel W. Jones, *Forty Years among the Indians* (n.d.), p. 57–58.

Visame pasaulyje seminarija
priartina jaunimą prie
Jėzaus Kristaus.

MÉXICO

SEMINARIJOS palaiminimai

Britani Beti

Bažnyčios žurnalai

Ne jūs vieni nusprendžiate lankyti seminariją. Seminarijoje dalyvauja šimtai tūkstančių jaunuolių visame pasaulyje. Į pamokas jie atvyksta autobusu, kanoja, dviračiu ar kitaip. Kai kurie toli gyvenantys jaunuoliai keliasi anksti, kad atvyktų laiku; kiti seminariją lanko vakarais, o dar kiti studijuoja namuose kelias dienas per savaitę.

Seminarijos lankymas reikalauja pasiaukojimo, bet jaunimas visame pasaulyje supranta, kad dalyvavimas seminarijos programoje vertas bet kokių pastangų. Ir joje dalyvaujantieji turi kažką bendro: patyrimas seminarijoje priartina juos prie Gelbėtojo ir mūsų Dangiškojo Tėvo.

Pažadėtų palaiminimų gavimas

Kodėl seminarija jums tokia svarbi? Kai kurios priežastys apima šiuos pastarųjų dienų pranašų ir apaštalų pažadus:

- Tai „tampa Dievo dovana šiuolaikinio Izraelio išgelbėjimui sunkiausiomis akimirkomis“.¹
- Tai „paruoš jus, kad mokėtumėte pristatyti sugrąžintosios Evangelijos žinių tiems, kuriuos pasitaikys proga sutikti“.²
- Tai padės jums „įgyti būtiną supratimą apie tiesą“.³
- Seminarija „teikia nuostabias galimybes mokytis doktrinų, kurios atneš jums laimę.

Ji teikia nuostabias galimybes bendrauti su bendraminčiais“.⁴

- „Padidės jūsų Evangelijos pažinimas. Sustiprės jūsų tikėjimas. Užmegsite nuostabių ryšių ir draugysčių.“⁵
- „Ji ... praturtina dvasiškai, suteikia moralinės jėgos atsispirti mus supančiam blogiui ir nepaprastai praplečia Evangelijos supratimą.“⁶
- „Tai vienas geriausių būdų pasiruošti misijai.“⁷

Kaip rasti būdą lankyti

Lankyti seminariją dažnai reiškia, kad, norėdami rasti tam laiko, jūs turėsite atsisiųsti kažkokio mėgstamo užsiėmimo. Bet tai išmintinga auka. Elija Bugajonga iš Filipinų priėmė tokį sprendimą paskutinėje vidurinės mokyklos klasėje. Mokyklos metais ji visuomet buvo antroji savo klasėje. Ji buvo nusprendusi susitelkti mokyklos baigimui ir dėl šio tikslo netgi ketino neužsirašyti į seminariją, kurią lankė praeitais metais.

Po to vieną dieną jos mintys pasikeitė. „Pažvelgiau į savo rašomąjį stalą, – pasakoja ji. – Šalia jo pamačiau krūvą knygų ir savo Keturknygę su seminarijos sąsiuviniumi bei vadovėliu. Giliai širdyje paklausiau savęs: „Kas svarbiausia?“

Atsakymą Elija rado Mato 6:33: „Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teismo,

PALAIMINIMAS, KURIO POVEIKIS TĘSIS VISĄ GYVENIMĄ

„Prieš daugelį metų man teko privilegija vesti ankstauro ryto seminarijos pamokas. Pamoka vykdavo nuo 6:30 iki 7:30 ryto kiekvieną mokyklos dieną. Du metus stebėjau, kaip apsimiegoję mokiniai slinkdavo į pamoką, mesdami mokytojui iššūkį juos pažadinti. Po maldos ir dvasinės minties išvysdavau šviesius protus, atgijusius gauti daugiau išmanymo apie Raštus. Sunkiausia pamokos dalis būdavo laiku užbaigti diskusiją, kad galėčiau juos išsiųsti į jų įprastą mokyklos pamokas. Per mokslo metus stebėjau, kaip augo kiekvieno mokinio pasitikėjimas, stiprėjo draugystės ir liudijimai apie Evangeliją.

Prieš kelis metus užėjau į maisto prekių parduotuvę gretimame mieste. Išgirdau, kaip kažkas šūktelėjo mano vardą. Atsisukau ir pamačiau du buvusius mano seminarijos mokinius. Dabar jie buvo vyras ir žmona. Jie supažindino mane su nuostabiais keturiais savo vaikais. Besikalbant stebėjausi, su kokia daugybe seminarijos klasės draugų jie vis dar palaiko ryšius po tiek daug metų. Tai buvo liudijimas, kad tose labai aktyvose rytinėse seminarijos pamokose užsimezgė ypatingi ryšiai.“

Elder L. Tom Perry of the Quorum of the Twelve Apostles, „Receive Truth“, Ensign, Nov. 1997, p. 62.

o visa tai bus jums pridėta.“ Ji nusprendė ištikimai lankyti seminariją ir rasti kitų būdų subalansuoti savo laiką, kad jo užtektų mokslams. Metų pabaigoje ji pelnė geriausios metų mokinės vardą ir net užsitikrino universitetinę stipendiją.

Spenseris Daglasas iš Alabamos, JAV, nusprendė atsakyti kai kurių visuomeninių renginių, kad galėtų kuo daugiau išmokti seminarijoje. Pirmus dvejus metus dėl seminarijos jis keldavosi ketvirtą ryto, o paskutinius dvejus metus – penktą ryto. Jis pasakoja: „Negalėjau dalyvauti daugelyje vėlai vakare vykstančių renginių su savo draugais, nes turėjau anksti gultis, antraip kitą rytą negalėčiau visaverčiai dalyvauti ir mokytis.“ Mat Spenserui nepakako paprasčiausiai pabūti klasėje – jis norėjo būti budrus ir pasiruošęs mokytis.

Vyresnysis Dalinas H. Ouksas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė: „Vien tai, kad kažkas yra gera, yra nepakankama priežastis tai daryti. Gerų dalykų, kuriuos galime daryti, yra kur kas daugiau, nei turime tam laiko. Kai kurie dalykai yra geresni nei geri. Būtent jiems turėtume teikti pirmenybę savo gyvenime.“⁸ Tai svarbus patarimas, kurį verta prisiminti sprendžiant, kokią vietą seminarijai skirti savo tvarkaraštyje.

Pasiruošimas misijai

Seminarija taip pat labai padeda pasiruošti misionieriškam darbui, kurį

vykdysite kaip narys misionierius dabar ir taip pat tarnaudamas nuolatiniame misijoje ateityje. Franko Huaman Kurinukis iš Peru žino, kad Raštų studijavimas seminarijoje padėjo jam pasiruošti misijai.

Jis sako, kad dėl šio pasiruošimo verta keltis ketvirtą ryto, potvynių metu plaukti kanoja, o po to klampoti per purvą, kad patektum į seminarijos klasę. Jis sako: „Noriu užbaigti seminariją ir pradėti institutą, kad galėčiau pasiruošti misijai. Ketinu ir toliau augti Bažnyčioje.“ Seminarija jam svarbi dėl to, kad ten jis mokosi apie Raštus ir įsimena svarbias eilutes, kurios padės jam būti geresniu misionieriumi.

Laiminami visose gyvenimo srityse

Kai jaunimas visame pasaulyje deda pastangas lankyti seminariją, jie stiprėja ne tik Raštų studijavimo srityje. Kameronas Lisis iš Anglijos pastebėjo, kad jis buvo palaimintas visose savo gyvenimo srityse. „Seminarija padeda ne tik dvasiniuose reikaluose, ji taip pat padeda mokyklos ir išsilavinimo srityje“, – sako Kameronas.

Jis sako, kad „anksti atsikėlus, geriau dirba smegenys. Kai kurie mano draugai sakė, kad jie per daug užsiėmę, kad lankyti – na, juk neketinate kartoti matematikos šeštą ryto, ar ne?“ Jeigu mokysitės, „Viešpats padės jums per egzaminus, o jei lankysite seminariją, Jis padės dar labiau“, – sako Kameronas.

Žinoma, seminarija taip pat padėjo Kameronui sustiprinti ir savo liudijimą. Jis sako: „Liudijimas atsirado iš seminarijos programos. Kai buvau 14 metų vaikiną, turėjau sunkumų su Evangelija. Man nepatiko bažnyčioje ir dariau tai, ko neturėjau daryti. Vos kelių mėnesių tetrūko, kad būčiau visiškai atšalęs.“ Bet kai draugė pakvietė lankyti seminariją, Kameronas nusprendė nueiti su ja. Tada tikrai pradėjo ateiti palaiminimai.

„Vėl pradėjau jausti Dvasią, – sako Kameronas. – Bažnyčioje ėmiau atidžiau klausytis, lankyti sekmadieninę mokyklą ir kunigystės pamokas. Pasidarė lengviau, ir pradėjau jaustis laimingesnis. Galiausiai įgijau asmeninę liudijimą apie Evangeliją.“ Du mėnesius lankęs seminariją, Kameronas susitiko su savo vyskupu ir buvo įšventintas į Aarono kunigystės mokytojo pareigybę.

Kameronas žino, kad seminarija padeda jam tvirtai stovėti prieš pasaulio pagundas. „Lankydamas seminariją, – sako jis, – pastebėjau, kad lengviau susitvarkau su pasaulio metamais iššūkiais. Vaikinui gana sunku pasaulyje, kuriame gyvename, – mus iš visų pusių supa nuodėmė. Liudiju jums, kad jei lankysite seminariją,

rasite stiprybės apsiginti nuo nuodėmės. Seminarija sukuria dvasinį skydą jums apsaugoti. Savo kelyje susidūriau su daugybe įvairių išmėginimų ir pagundų, ir seminarija nepaprastai man padėjo išlikti ankštame ir siaurame kelyje.“

Stipriname vienas kitą

Seminarija taip pat suteikia galimybę susitikti su kitais paaugliais bendraminčiais. Vika Čeliškova iš Rusijos sako: „Mane įkvepia panašiai galvojančios žmonės, kurie laikosi tų pačių moralinių standartų ir kurie tiki Dievą kaip ir aš.“ Ji priduria: „Jei man

iškyla klausimų, galiu juos aptarti su seminarijos mokytoju ir kitais mokiniais. Galiu pasidalinti savo mintimis ir liudijimu su kitais, kad sustiprinčiau savo ir kitų tikėjimą. Kartu skaitydami Raštus ir apmąstydami jų dvasinę prasmę, artinamės prie Dievo ir prie vienas kito.“

Ksenia Gončarova iš Ukrainos pastebėjo panašius rezultatus. Ji sako: „Kai vienas su kitu dalinamės savo patyrimais, tampame stipresni ir geriau suprantame Raštus. Kai per pamokas aptariame pavyzdžius iš mūsų gyvenimo, matau, kaip Evangelija veikia mano ir kitų gyvenime.“

SEMINARIJA PAVEIKĖ PREZIDENTO HENRIO B. AIRINGO GYVENIMĄ

Mildred Benjon buvo viena iš pirmųjų Granit seminarijos mokinių. Ji yra Henrio B. Airingo, pirmojo patarėjo Pirmojoje Prezidentūroje, mama.

Ji suprato seminarijos svarbą savo gyvenime ir norėjo, kad jos vaikai gautų tokius pačius palaiminimus, kuriuos ji patyrė seminarijoje. Todėl jos šeima priėmė reikšmingą sprendimą: „Nepaisydami didelių finansinių aukų, mes persikėlėme į Jutą, kad mūsų sūnūs galėtų lankyti seminariją ir institutą ir susirastų draugų tarp mūsų žmonių. Tai paaiškina, ką manau apie tai.“ (Cituota Coleman, *History of Granite Seminary*, p. 142.)

Airingų šeimoje Bažnyčios švietimui ir toliau buvo skiriamas didelis dėmesys: 1971 m. Prezidentas Henris B. Airingas tapo Rikso kolegijos (dabar BJU Aidaho skyrius), priklausančios Bažnyčiai, prezidentu, o nuo 1980 m. iki 1985 m. ir nuo 1992 m. iki 2005 m. vadovavo Bažnyčios švietimo sistemai.

Pažinti Dangiškąjį Tėvą ir Jėzų Kristų

Neseniai jaunimo grupės buvo paklausta, kaip juos palaimino seminarija. Pagrindinė jų atsakymuose skambėjusi mintis – seminarija padeda jiems priartėti prie Dangiškojo Tėvo ir Gelbėtojo. Vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė: „Visos temos, kurias studijuojate seminarijoje, yra svarbios. Kiekvienais metais, kai susitelkiate vienos iš Raštų knygų studijavimui, pagrindinis studijų objektas yra Viešpats Jėzus Kristus.“⁹

Štai ką keletas paauglių pasakė apie tai, kaip seminarija priartino juos prie Jėzaus Kristaus.

- „Skaitydama visus šiuos daugybės pranašų pasakojimus ir suprasdama, kokia Jam esu svarbi, sužinojau, ką Gelbėtojas daro dėl manęs. Suvokiu, kad Jis taip mane myli, kad numirė dėl manęs ir iškentėjo mano skausmus.“
- „Seminarija yra puikus būdas pradėti dieną. Kad ir koks būčiau pavargęs, jaučiu Dvasią ir jaučiuosi stiprinamas. Taigi, kai man iškyla sunkumų, be abejonės žinau, kad mano Gelbėtojas mane myli, ir aš tvirčiau galiu ginti kas teisu.“
- „Esu atsivertusi į Bažnyčią. Seminariją pradėjau lankyti dar prieš

krikštą. Nežinau, ar be seminarijos iš viso būčiau pasikrikštijusi. Be seminarijos dabar mano gyvenime nebūtų Gelbėtojo ir nežinočiau, kad mano nuodėmės gali būti atleistos. Mano gyvenime iš tikrųjų niekada nebuvo Dangiškojo Tėvo ar Jėzaus Kristaus.

Seminarija padėjo man Juos surasti ir amžiams skirti Jiems vietą savo pačios ir mano būsimų vaikų gyvenime.“

- „Kasdienis seminarijos lankymas padėjo man priartėti prie mano Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus per Jo mokymų studijavimą, Jo didžią meilę man ir pažinimą, kaip galiu sugrįžti gyventi su Juo.“
- „Kai esu seminarijoje, išvelgiu gilesnę Raštų prasmę. Tai padeda man kiekvieną rytą prisiminti, kad savo kasdieniais darbais turiu būti panaši į Kristų.“
- „Seminarija išmokė mane skaityti Raštus ir ne vien mėgautis tuo, bet ir surasti pritaikymą tekstui. Sužinojau doktrinas ir principus, kurie padėjo man sustiprinti savo liudijimą apie mylintį Dangiškąjį Tėvą ir Jėzų Kristų. Turėsiu jį visą gyvenimą.“

Matant kiek daug palaiminimų, kylančių iš seminarijos lankymo, lengva suprasti, kodėl jaunimas visame pasaulyje skiria jai svarbiausią vietą savo tvarkaraščiuose. ■

IŠNAŠOS

1. Boyd K. Packer, *Teach the Scriptures* (1977 m. spalio 14 d. kalba Bažnyčios Švietimo sistemos mokytojams), p. 3.
2. L. Tomas Peris, „Pakelkime kartelę“, 2007 m. Visuotinės pusmetinės konferencijos medžiaga.
3. Richard G. Scott, „Realize Your Full Potential“, *Liahona*, Nov. 2003, p. 42.
4. Gordon B. Hinckley, „Stand True and Faithful“, *Ensign*, May 1996, p. 93.
5. Gordon B. Hinckley, „The Miracle Made Possible by Faith“, *Ensign*, May 1984, p. 47.
6. Gordon B. Hinckley, „The State of the Church“, *Ensign*, May 1991, p. 52.
7. Ezra Taft Benson, „Our Responsibility to Share the Gospel“, *Ensign*, May 1985, p. 7.
8. Dalinas H. Ouksas, „Geri, geresni ir geriausi dalykai“, 2007 m. Visuotinės pusmetinės konferencijos medžiaga.
9. David A. Bednar, „Conclusion and Testimony“, *Welcome to Seminary 2010–2011*, seminary.lds.org/welcome.

SEMINARIJOS ISTORIJA

Štai kaip seminarija augo bėgant metams.

- 1888 m.: Prezidentas Vilfordas Vudrafas prižiūri Bažnyčios švietimo tarybos, kuri vadovautų Bažnyčios švietimo darbui, įskaitant užklasines religijos pamokas, sudarymą.
- 1912 m.: suorganizuojama pirmoji kasdienė pamokų metu veikianti seminarija. Iš viso joje mokosi 70 mokinių, kurie vienai pamokai palieka vidurinę mokyklą, kad tą laiką praleistų seminarijoje. Seminarijos pamokos vyksta kitoje gatvės pusėje priešais Granit vidurinę mokyklą Solt Leik Sityje, Jutos valstijoje, JAV.
- 1925 m.: užsirašiusių mokinių skaičius pasiekia 10 000.
- 1948 m.: ima veikti Kanadoje, pirmojoje šalyje už Jungtinių Valstijų ribų, kurioje veikia seminarija.
- 1950 m.: Kalifornijoje suorganizuojama kasdienė seminarija (anksčiau vadinta ankstyvo ryto seminarija). Mokiniai renkasi Bažnyčios susirinkimų namuose prieš mokyklą.
- 1958 m.: užsirašiusių mokinių skaičius pasiekia 50 000.
- 1958 m.: ima veikti Centrinėje Amerikoje, pirmiausia Meksikoje.
- 1962 m.: ima veikti Europoje, pirmiausia Suomijoje ir Vokietijoje.
- 1963 m.: ima veikti Azijoje, pirmiausia Japonijoje.
- 1965 m.: užsirašiusių mokinių skaičius pasiekia 100 000.
- 1967 m.: kaimo bendruomenėse ima veikti studijavimo namuose seminarija, kur mokiniai keturias dienas per savaitę studijuoja namuose ir vieną savaitės dieną susirenka kartu.
- 1968 m.: ima veikti Australijoje.
- 1969 m.: ima veikti Pietų Amerikoje, pirmiausia Brazilijoje.
- 1972 m.: ima veikti Afrikoje, pirmiausia Pietų Afrikoje.
- 1983 m.: užsirašiusių mokinių skaičius pasiekia 200 000.
- 1991 m.: užsirašiusių mokinių skaičius pasiekia 300 000.
- 2012 m.: veikia 134 šalyse ir teritorijose visame pasaulyje. Užsirašiusių skaičius – apie 370 000.

Helena Hanonen

Netrukus po to, kai būdama 10-ies metų buvau pakrikštyta Lapenrantoje, Suomijoje, gavau pirmąjį pašaukimą Bažnyčioje. Tai buvo 1960 metais, ir mūsų mažam skyriui labai reikėjo, kad kažkas akompanuotų giesmėms per sakramento susirinkimus. Tai daryti pašaukė mane.

Nors mama mane ir mano brolių visada skatino ugdyti savo meninius sugebėjimus, aš nemokėjau groti pianinu, ir mūsų namuose jo nebuvo, bet aš norėjau įvykdyti savo pašaukimą, taigi sudarėme planą.

Šeimos namų vakaro metu kalbėjome apie tai, ką mums reiškia šis pašaukimas. Tačiau, kadangi mano mama buvo našlė su dviem mažamečiais vaikais, žinojome, kad mums bus labai sunku nusipirkti

PAŠAUKIMAS ATSIVERTUSIAJAM

*Buvau nauja
atsivertusioji
ir nemokėjau
groti pianinu.
Esu neapsako-
mai dėkinga už
pašaukimą tar-
nauti skyriaus
pianiste, kuris
pakeitė mano
gyvenimą.*

pianiną ir mokėti už pamokas. Nusprendėme, kad visi esame pasiryžę sudėti reikalingas aukas.

Pirmoji mano šeimos auka buvo finansinė. Nusprendėme, kad nuo pavasario iki rudens, užuot važiavę autobusu, važiuosime dviračiais. Mano brolis Martis buvo narsus ir ypač gerai įgudo važinėti dviračiu – net per sniegą ir ledą. Aš nepirkau rūbų ir išmokau siūti. Taip pat išmokome taupiai gyventi. Šalia mano senelių namų užveisėme daržą ir pasiruošėme maisto žiemai. Mūsų „atostogos“ buvo mūsų mamos kelionės į šventyklą Šveicarijoje arba iškylos ir stovyklos prie namų.

Antroji mano šeimos auka buvo laikas. Mes pasidalinome namų ruošos darbus ir iš naujo suplanavome savo veiklas bei namų ruošos darbus, kad turėčiau pakankamai laiko mokytis groti pianinu. Mama dažnai pastebėdavo, jog dėl mūsų aukų ir sunkaus darbo mes neturime laiko įsivelti į bėdas kaip kiti mūsų bendraamžiai. Iš tikrųjų mano pašaukimas tapo šeimos pašaukimu kur kas anksčiau, nei sugrojau pirmą natą.

Pradėjau imti pamokas pas vietinės mokyklos muzikos mokytoją. Praktikavausi naudodamasi popierine klaviatūra ir pianinu bažnyčioje. Kai mano pianino mokytojas kėlėsi gyventi kitur, mes nupirkome jo pianiną, ir aš buvau priimta mokytis pas mūsų rajone žinomą pianino mokytoją.

Giesmes groti mokiausi savarankiškai ir daug praktikavausi su skyriaus muzikos vadove. Visi mane drąsino – net kai prasydavau ausį režianti nata. Mano mokytoja pašiurpo, sužinojusi, kad grojau žmonėms,

gerai neišmokusi ir neįsiminusi kūrinį. Bet net grojimas viena ranka buvo geriau nei jokio akompanavimo.

Į pamokas važinėčiau dviračiu, o, atėjus žiemai, stengiausi eiti pėsčiomis ar čiuožti slidėmis. Sekmadeniais eidavau į Bažnyčios susirinkimus viena, kad galėčiau atvykti valandą anksčiau pasipraktikuoti. Apsisprendžiau važiuoti autobusu tik tuo atveju, jei temperatūra nukristų žemiau -15° C. Į lietu ar sniegą nekreipiau dėmesio. Einant laikas neprailgdavo, nes man draugiją palaikė daugybė nuostabių giesmių. Eidama kartu su pionieriais ėjau per prerijas (žr. „Šventieji šen“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 2), ėjau ten, kur Sionės kalno viršūnėj vėliava (žr. „Viršūnėj vėliava“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 30), ir ėjau išvien su jaunimu, kuris niekada nesusvyruos (žr. „True to the Faith“, *Hymns*, no. 254). Niekaip negalėjau susvyruoti, turėdama tokį palaikymą – nors mūsų šeima buvo vieninteliai pastarųjų dienų šventieji mūsų miestelyje rytinėje Suomijoje, Rusijos pasienyje.

Bėgant metams, išmokau geriau groti ir galėjau skleisti muziką, o ne vien groti teisingas natas. Išmokau pamaldžiai atrinkti giesmes, kad susirinkime būtų Dvasia. O svarbiausia, kad per muziką atėjo mano liudijimas apie Evangeliją. Jei kildavo koks nors klausimas, aš lengvai galėjau prisiminti giesmių nešamus jausmus, žodžius ir pamokymus. Žinojau, kad Evangelijos principai ir apeigos yra tikri, nes mokiausi jų eilutė po eilutės ir nata po natos.

Prisimenu vieną ypatingą dieną, kada mano pasižadėjimas laikytis tų principų buvo išbandytas. Man buvo 14 metų. Man patiko

plaukimas ir svajoju plaukti Olimpinese žaidynėse. Sekmadieniais varžybose nedalyvaudavau, bet vis tiek tobulinausi. Galiausiai, artėjant Olimpiniems žaidynėms Mechike, treneris pakvietė mane dalyvauti specialiaame parengime.

Deja, tas parengimas vykdavo kiekvieną sekmadienio rytą, sekmadieninės mokyklos metu. Bandžiau ieškoti pasiteisinimo, kad, galėčiau vykti į treniruotę ir praleisti sekmadieninę mokyklą, nes spėčiau grįžti į vakarinį sakramento susirinkimą. Susitaučiau autobuso bilietui ir viską suplanavau. Šeštadienį prieš pirmą treniruotę pasakiau mamai apie savo planą.

Pamačiau liūdesį ir nusivylimą jos akyse, bet ji tik pasakė, kad pasirinkti turiu aš ir kad esu išmokyta, kas yra teisu. Tą naktį niekaip negalėjau iš savo galvos išmesti žodžių „Elkis teisiai“ („Choose the Right“, *Hymns*, no. 239). Šie žodžiai sukosi mano galvoje kaip sugedusi plokštelė.

Sekmadienio rytą plaukimo krepšį laikiau vienoje rankoje, o muzikos krepšį – kitoje. Tikėjau, jog tai įtikins mano mamą, kad einu į bažnyčią. Nuėjau prie autobuso stotelės. Autobuso, vežančio į baseiną, stotelė buvo

*Vienas autobusas
nuvežtų mane
vykdyti Bažnyčios
pašaukimo, kitas –
prie mano vaikystės
svajonės tapti
pasaulinės klasės
plaukike. Giesmių,
kurias grojau tiek
daug kartu, žodžiai
buvo atsakas
į mano klausimus.*

mano gatvės pusėje, o autobuso, vežančio į bažnyčią, – kitoje. Belaukdama ėmiau nerimauti. Ausyse skambėjo melodija giesmės „Ką gero šiandien padariau?“ („Have I Done Any Good?“, *Hymns*, no. 223) – giesmės, kuri tą dieną buvo numatyta sekmadieninei mokyklai. Iš patirties žinojau, jog dėl sudėtingų ritmo ir melodijos bei aukštų natų be stipraus akompanimento ši giesmė bus tikra nesėkmė.

Man besvarstant, priartėjo abu autobusai. Manęs paimti sustojo autobusas, vežantis į baseiną, bet sustojo ir autobuso, vežančio į bažnyčią, vairuotojas, klausiamai žiūrėdamas į mane, nes žinojo, kad visada lipdavau į jo autobusą. Kelias sekundes visi žiūrėjome vienas į kitą. Ko aš laukiau? Juk buvau pasirinkusi Viešpatį (žr. „Who’s on the Lord’s Side?“, *Hymns*, no. 260). Pažadėjau eiti tenai, kur norės Jis (žr. „Aš eisiu tenai, kur norėsi Tu“ *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 46). Sprendimą laikytis Jo įsakymų jau buvau priėmusi žymiai anksčiau (žr. „Keep the Commandments“, *Hymns*, no. 303).

Mano protui dar nespėjus pasivyti širdies, iniciatyvos ėmėsi mano kūnas. Mečiausi per gatvę mojuodama tam kitam vairuotojui. Sumokėjau už bilietą ir nuėjau į bažnyčion

vežančio autobuso galą, matydama, kaip mano plaukimo svajonės nuvažiuoja priešinga kryptimi.

Visi galvojo, jog tądien verkiau dėl to, kad jaučiau Dvasią. Bet iš tikrųjų verkiau dėl to, kad mano vaikystės svajonė ką tik sudužo, ir dėl to, jog man buvo gėda, kad svarsčiau plaukti ar neplaukti šabo dieną. Bet tą sekmadienį, kaip ir kitus prieš ir po jo, aš įvykdžiau savo pašaukimą.

Kai atėjo laikas vykti į kolegiją, buvau išmokiusi diriguoti ir groti pianinu kelis skyriaus narius. Kolegijoje toliau grojau pianinu ir ėmiau vargonavimo pamokas. Maniau, kad, atsisakydama sportinio plaukimo, visiems laikams praradau galimybę nuvykti į Lotynų Ameriką, bet gavusi magistro laipsnį Brigamo Jango universitete, aš tarnavau misioniere Kolumbijoje. Misijos metu mokiau groti pianinu. Tiems šventiesiems norėjau palikti muzikos dovaną. Kolumbijos vaikai ir jaunimas karštyje nueidavo ne vieną kilometrą, kad galėtų mokytis groti pianinu. Jie taip pat pradėjo groti viena ranka, kol išmoko groti abiem. Kad išminktų groti pianinu, jie sudėjo daugiau aukų nei aš.

Praėjo daugiau nei 50 metų nuo mano krikšto. Esu daug ir toli keliavusi nuo savo namų Suomijoje, bet visur, kur tik teko pabuvoti, visada reikėjo žmogaus, kuris grotų giesmes. Universali muzikos kalba pastatė supratimo ir meilės tiltus daugelyje vietų.

Šiandien mano rankos yra lėtos ir pažeistos artrito. Mane pakeitė kur kas gablesni muzikantai.

Tarnaudama misioniere Kolumbijoje, mokiau groti pianinu. Vaikai ir jaunuoliai karštyje nueidavo ne vieną kilometrą, kad galėtų mokytis, didžiai aukojosi, kad gautų šią muzikos dovaną.

Mano mama dažnai liūdi, žiūrėdama atgal į mano pirmus metus Bažnyčioje, sudėtas aukas, nueitus kilometrus ir į tai, ko atsisakiau. Ji baiminasi, kad šaltis prisidėjo prie mano artrito. Tačiau aš net džiaugiuosi savo „kovų randais“. Aš išliejau savo džiaugsmus ir sielvartus per muziką. Išmokau juoktis ir verkti savo pirštais.

Mano širdis dainuoja iš dėkingumo, kai galvoju, jog Dangiškasis Tėvas ir mano vadovai tiek rūpinosi, kad pašaukė jaunutę mergaitę atlikti tokią sunkią užduotį. Tas pašaukimas padėjo man giliai suprasti Evangeliją ir padėti kitiems per muziką jausti Dvasią. Esu gyvas įrodymas, kad naujiems atsivertusiems reikia pašaukimo – net mažoms mergaitėms, nemokančioms groti pianinu. Per savo pirmąjį pašaukimą supratau, kad su Dievu nėra neįmanomų dalykų ir kad Jis turi planą ir tikslą kiekvienam Savo vaikui. Per muziką aš gavau nesudrebinamą liudijimą apie sugrąžintąją Jėzaus Kristaus Evangeliją. ■

KAIP DIRBA apylinkės taryba

Larenė Gont
Bažnyčios žurnalai

Pastarųjų dienų šventieji apylinkės ar skyriaus tarybą naudoja laiminti vargstančių žmonių gyvenimus.

2011 m. gegužės 22 d., kaukiant sirenoms, į Džopolino miestelio, Misūrio valst., JAV, vidurį nusiėjo galingas tornadas, naikindamas namus ir gyvybes. Nuo tornado smarkiai nukentėjo Džopolino pirmoji apylinkė, bet vyskupas Krisas Hofmanas ir apylinkės taryba tuoj pat ėmė rinkti informaciją apie apylinkės narius.

„Turėjome paruošę atsako į nelaimę planą, nes apylinkės taryboje buvome iš anksto kalbėję, kaip reikia tam pasiruošti, – sakė jis. – Taip pat tikėjome, kad Dvasia pasakys, ką daryti. Elektros linijos buvo sugadintos. Mobilieji telefonai neveikė. Mes meldėmės ir klausėmės atsakymų. Ir jie atėjo – jie visada ateidavo. Man, kaip vyskupui, buvo malonu girdėti, kad nariai, užuot sakę: „Ką norite, kad padaryčiau?“, sakė: „Štai ką padariau.“

Džopolino narių atsakas į nelaimę rodo vieningos apylinkės tarybos jėgą. Vyresnysis M. Raselas Ballardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo rašė: „Apylinkės tarybos susirinkimas yra vienas iš svarbiausių susirinkimų Bažnyčioje, nes kunigystės kvorumo ir pagalbinių organizacijų vadovai gali tartis ir planuoti su vyskupija. [...] Manau, kad iš visų Bažnyčios tarybų ir komitetų apylinkės taryba gali labiausiai pasitarnauti padėdama mūsų Tėvo vaikams.“¹

Suvienyti meilės ir tikėjimo

Puerto Francisko De Orelanos, nuošalaus kaimelio Ekvadoro džiunglėse, narius sieja stiprūs meilės ir tikėjimo ryšiai. Kiekvieną mėnesį vykstanti skyriaus taryba atspindi jų rūpinimąsi vienas kitu. Pirmiausia, jie dėmesį skiria nariams ir šeimoms, o po to į tai, kaip gali padėti programos. Tada seka įkvėpimas.

Daugeliui narių reikia padėti susirasti darbą. Skyriaus taryba mato, kad narių sunkumai dažnai gali būti išspręsti vietos lygmeniu. Kai taryba aptarinėjo vienišos motinos, turinčios sergančią mažametę dukrą, poreikius, Paramos bendrijos prezidentė žinojo apie darbą, kuriame ta motina galėtų dirbti būdama šalia savo dukrelės.

Skyriaus taryba taip pat pasitelkia Bažnyčios išteklius, tokius kaip PDŠ įdarbinimo tarnybos mokymo apie karjerą medžiagą.² Jie suorganizavo skyriaus nario mokomą klasę, kuri padėjo kitam skyriaus nariui rasti geresnį darbą.

Ramiro Rejesas, pirmasis patarėjas skyriaus prezidentūroje, apie skyriaus tarybą sako: „Esame įrankiai Viešpaties rankoje. Jis įgyvendins savo tikslus per mūsų darbą.“

VEIKSMINGOS TARYBOS PAGRINDAI

Knygoje *Counseling with Our Councils* vyresnysis M. Raselas Balardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pateikia tokius tris patarimus:

„Pirma, dėmesį sutelkite į pagrindinius dalykus.“ Vadovaukitės *Handbook 2: Administering the Church* 4 skyriaus nurodymais. Internetė šiuos nurodymus galite rasti LDS.org svetainės skyriuje *Serving in the Church*.

„Antra, dėmesį sutelkite į žmones, o ne į programas.“ Stenkitės „padėti integruotis naujiems nariams, suaktyvinti mažiau aktyvius, rūpinkitės jaunimu, atskirų narių ekonominiais sunkumais bei vienišų motinų ir našlių poreikiais“.

„Trečia, tarybos skirtos tartis ir dalintis idėjomis, o ne vien ataskaitoms ir pamokslams. Kurkite atvirumą skatinančią atmosferą, kur kiekvienas asmuo ir grupė būtų svarbūs, o kiekviena nuomonė vertinga.“ Žmonių požiūriai ir aplinkybės skiriasi, todėl kiekvienas gali pridėti naudingą pastebėjimą, padedantį suprasti narių poreikius.

Žr. Elder M. Russell Ballard of the Quorum of the Twelve Apostles, *Counseling with Our Councils* (1997), p. 106, 109, 112.

Kelias į šventyklą

Liverpulyje, Niurjorko valst., JAV, Pradinukų organizacijos prezidentė Melisa Fisk, atėjusi į tarybos susirinkimą, palaipsniui suvokė jo galią. Savo krepšyje, beieškodama sąsiuvinio, ji užčiuopė 28 Pradinukų organizacijos vaikų ant Palmyros šventyklos laiptų nuotrauką. Visi buvo sugelti vapsvų. Akimirksniu ta nuotrauka atitraukė jos dėmesį nuo susirinkimo, ir ji prisiminė tą dieną, kai pradinukai buvo nuvykę į Palmyrą pasimėgauti šventais jausmais, patiriamais šventyklos šventoriuje. Deja, bandydami pasitiesti antklodes, vaikai netyčia užkabino vapsvų lizdą.

Po to, kai visais buvo pasirūpinta, vadovai pakvietė vaikus paliesti šventyklą. Vaikai atsakė, nes bijojo, jog ten gali būti daugiau vapsvų. Taigi gimdytojai ir vadovai sustojo dviem eilėm ir sudarė tarsi taką iki šventyklos. Tai suteikė vaikams drąsos eiti pirmyn.

Mintimis sugrįžusi į apylinkės tarybos susirinkimą, Melisa pamanė: „O kad, einant link šventyklos, kiekvienas galėtų būti apsuptas tokių mylinčių draugų ir vadovų.“

Jos mintis nutraukė Paramos bendrijos prezidentės komentaras apie vargstančią seserį: „Praeitą sekmadienį

KAS DALYVAUJA APYLINKĖS AR SKYRIAUS TARYBOJE?

Taryboje turi dalyvauti žemiau nurodyti kunigijos ir pagalbinių organizacijų vadovai. Jie dalyvauja dviejuose vaidmenyse: 1) kaip apylinkės tarybos nariai, padedantys vyskupui rasti sprendimus, tvarkant apylinkės poreikius bei

Vyskupija

Vyskupija yra atsakinga už visus apylinkės narius, organizacijas ir veiklas. Apylinkės tarybai pirmininkauja vyskupas, bet, norėdamas priimti geresnius sprendimus, jis tariasi, kai tinka, su savo patarėjais ir su apylinkės taryba.

(Žr. Handbook 2: Administering the Church, 4.1; 4.2.)

Apylinkės raštininkas

„Apylinkės raštininkas veda užrašus apie apylinkės tarybos susirinkime duotus pavedimus ir priimtus sprendimus. [...] Jis taip pat teikia reikalingą statistinę informaciją iš Bažnyčios kompiuterizuotos įrašų saugyklos.“

(Handbook 2, 4.6.4.)

Atsakingasis sekretorius

„Atsakingasis sekretorius ruošia apylinkės tarybos susirinkimų darbotvarkes. [...] Vyskupas taip pat gali jį paprašyti padėti sužinoti, kaip apylinkės tarybos nariams sekasi vykdyti savo užduotis. [...] Jis taip pat gali tarpininkauti tarp apylinkės tarybos ir vykdomojo kunigijos komiteto.“

(Handbook 2, 4.6.5.)

Melchizedeko kunigijos vadovai

Aukštųjų kunigų grupės vadovas ir vyresniųjų kvorumo prezidentas yra atsakingi už dvasinę ir fizinę jų vadovaujamų vyrų gerovę. Vyskupas gali pavesti dalį savo darbo su šeimomis grupės ar kvorumo vadovams.

(Žr. Handbook 2, 7.)

Apylinkės misijos vadovas

Apylinkės misijos vadovas koordinuoja apylinkės pastangas vykdyti misionierišką darbą. Jis dirba su nuolatiniais ir apylinkės misionieriais. Apylinkės tarybos susirinkime vyskupas gali jį paprašyti vesti diskusiją apie misionierišką darbą.

(Žr. Handbook 2, 5.1.3.)

jos nebuvo bažnyčioje. Aš pasirūpinsiu, kad jos lankančios mokytojos praneštų jai apie artėjančią kelionę į šventyklą.“

„Juos išstiko keletas negandų, – pridūrė vyresniųjų kvorumo prezidentas. – Pakalbėsiu su jų namų mokytojais ir pažiūrėsiu, ką galime padaryti.“

„Merginos galėtų padėti prižiūrėti jos vaikus“, – sakė Merginų organizacijos prezidentė.

Žiūrėdama į apylinkės tarybos narių veidus, Melisa matė nuoširdžią meilę ir rūpinimąsi. Jos veidą nušvietė šypsena, pagalvojus: „Viešpats *paruošė* būdą saugoti ir

mylėti Jo vaikus – apylinkės tarybą!“

Kaip ir Džopline, Puerto Francisko de Orelanoje ir Liverpulyje, Bažnyčios vadovai visame pasaulyje atranda vis naujų palaiminimų, kuriuos teikia apylinkių ir skyrių tarybos. Tai darydami jie patirs nepaprastą šių tarybų galią padedant Viešpačiui laiminti Jo vaikus ir vykdyti Jo darbą. ■

IŠNAŠOS

1. M. Russell Ballard, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* (1997), p. 102.
2. Knygą *The Career Workshop Participant's Workbook* (35163) galite įsigyti per store.lds.org, per paskirstymo tarnybas arba per Bažnyčios darbo išteklių centrus.

reikalus, ir 2) kaip savo organizacijų atstovai. Jie su meile bendradarbiauja tarnaudami ir stiprindami atskirus apylinkės ar skyriaus asmenis ir šeimas. (Tai, kas kalbama apie apylinkes ir vyskupijas, taip pat tinka skyriams ir skyrių prezidentūroms.)

Paramos bendrijos prezidentė

Paramos bendrijos prezidentė atstovauja apylinkės moterims nuo 18 metų. Ji daro viską, ką gali, kad padėtų moterims stiprinti savo tikėjimą ir asmeninį teisumą, stiprinti šeimą ir namų židinį ir pagelbėti vargstantiems.

(Žr. *Handbook 2*, 9.)

Vaikinų organizacijos prezidentas

Vaikinų organizacijos prezidentas stengiasi stiprinti apylinkės vaikus nuo 12 iki 18 metų. Padedamas savo patarėjų, jis talkina Aarono kunigystę turinčiųjų prezidentūrai (vyskupijai) ir prižiūri skautų programą (kur ji yra).

(Žr. *Handbook 2*, 8.3.4.)

Merginų organizacijos prezidentė

Merginų organizacijos prezidentė stengiasi stiprinti merginas nuo 12 iki 18 metų. Jos atsakomybė yra „padėti kiekvienai merginai būti vertai sudaryti šventas sandoras, laikytis jų ir priimti šventyklos sandoras“.

(*Handbook 2*, 10.1.1.)

Pradinukų organizacijos prezidentė

Pradinukų organizacijos prezidentė atstovauja savo apylinkės vaikams nuo 1,5 iki 11 metų. Jos požiūris naudingas apylinkės tarybai aptarinėjant klausimus, susijusius su apylinkės vaikais.

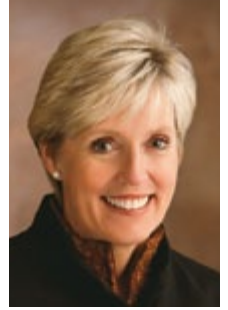
(Žr. *Handbook 2*, 11.)

Sekmadieninės mokyklos prezidentas

Sekmadieninės mokyklos prezidentas yra atsakingas už visą Evangelijos mokymą sekmadieninės mokyklos klasėse. „Į apylinkės tarybos susirinkimą jis ateina pasiruošęs pasiūlyti, kaip nariai gali geriau mokytis ir mokyti bažnyčioje ir savo namuose.“

(*Handbook 2*, 12.2.2.)

Jei norite daugiau sužinoti apie tai, kaip sėkmingai vykdyti savo pašaukimą, apsilankykite Leadership Training Library (Vadovų mokymo bibliotekoje), kurią rasite leadershiplibrary.lds.org.

Rozmari M. Viksom

Visuotinė Pradinukų
organizacijos prezidentė

Skirkite laiko pasikalbėti ir išklaudyti

*Mūsų sąmoningos pastangos geriau bendrauti
dabar palaimins mūsų šeimas amžiams.*

Tobuluose namuose kiekvienas vaikas, sugrįžęs namo iš mokyklos, būtų šiltai sutiktas su lėkšte ką tik iškeptų sausainių su šokolado gabaliukais ir didele stikline šalto pieno, sutiktas mamos, pasiruošusios skirti laiko pasikalbėti ir išklaudyti savo vaiko dienos įspūdžių. Negyvename tobulame pasaulyje, todėl, jei norite, galite atsakyti sausainių ir pieno, bet neatsisakykite „skirti laiko pasikalbėti ir išklaudyti“.

Prieš dvidešimt devynerius metus prezidentas Džeimsas E. Faustas (1920–2007), tarnaudamas antruoju patarėju Pirmojoje Prezidentūroje, su liūdesiu pažymėjo, kad šeimos labai mažai laiko praleidžia drauge. Pagalvokite apie tai – jau prieš 29 metus – visuotinėje konferencijoje jis sakė: „Viena iš pagrindinių šiuolaikinių šeimų problemų yra ta, kad praleidžiame vis mažiau ir mažiau laiko drauge. [...] Brangus yra drauge praleistas laikas – laikas skirtas pasikalbėti, išklaudyti, padrąsinti ir parodyti, kaip reikia kažką daryti.“¹

Leisdami laiką drauge su savo vaikais ir kalbėdami su jais, mes geriau pažįstame juos, o jie – mus. Taip su kiekvienu vaiku galėsime pakalbėti apie tai, kas mums yra svarbiausia ir ką iš tikrųjų jaučiame.

Kokia yra svarbiausia jūsų širdies žinia, kurią norėtumėte aptarti su savo vaiku?

Pranašas Mozė Pakartoto Įstatymo knygoje moko mus:

„Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visomis jėgomis.

Paimk į širdį šiuos žodžius, kuriuos tau šiandien įsakau.

Įdiek juos savo vaikams. *Kartok* juos, kai esi namie ir kai keliauji, kai guliesi ir kai keliesi.“ (Pakartoto Įstatymo 6:5–7; kursyvas pridėtas.)

Leiskite dar pridėti: „Ir kai valgai drauge prie pietų stalo.“

Jei norime, kad mūsų šeima būtų drauge per amžius, šį procesą pradėkime jau šiandien. Laikas, skirtas pasikalbėti su savo vaikais, yra investicija į mūsų amžiną šeimą, mums drauge einant į amžinąjį gyvenimą.

Viena mama iš Ilinojaus, JAV, taip pasakojo apie tai, kaip jai pavyko rasti laiko pasikalbėti su savo vaikais:

„Kai mūsų vaikai buvo maži, įpratau žiūrėti kelias mėgiamas televizijos laidas. [...] Deja, tas laidas rodė tuo metu, kai vaikai eidavo miegoti.

[...] Kartą suvokiau, kad tos programos yra mano prioritetų sąrašo viršuje, o savo vaikus

tame sąrašė nustūmiau žemiau. Kurį laiką istorijas prieš miegą bandžiau skaityti prie įjungto televizoriaus, bet širdyje žinojau, jog tai nėra geriausias būdas. Pagalvojusi, kiek dienų ir savaitių paaukojau televizoriaus įpročiui, pasijutau kalta ir nusprendžiau pasikeisti. Prireikė laiko įtikinti save, kad iš tikrųjų galiu išjungti televizorių.

Maždaug po dviejų savaitių prie išjungto televizoriaus pajutau, kad man kažkaip palengvėjo. Suvokiau, kad jaučiuosi geriau, kažkokia švaresnė, ir supratau, kad pasirinkau teisingai.²

Laikas prieš miegą yra geriausias metas pasikalbėti

Apie jaunuosius karius Helamanas sakė: „Ir jie persakė man savo motinų žodžius,

sakydami: „Mes neabejojame, kad mūsų motinos tai žinojo.“ (Almos 56:48.)

Juos mokė jų motinų žodžiai. Kalbėdamos savo vaikams, tos motinos mokė Dievo žodžio.

Saugokime asmeninį bendravimą

Iš pokalbio kyla daug gero, ir priešininkas žino apie ištarto žodžio galią. Jis norėtų sumenkinti dvasią, kuri ateina į mūsų namus, kai kalbamės, klausomės, padrąsiname vienas kitą ir kartu kažką darome.

Šėtonas bergždžiai stengėsi užkirsti kelią Jėzaus Kristaus Evangelijos sugrąžinimui šiame Evangelijos laikotarpyje, kai bandė neleisti įvykti lemingam pokalbiui tarp Džozefo Smito ir Dievo Tėvo bei Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus.

Džozefo žodžiais tariant, „Mane sugriebė

kažkokia jėga, kuri visiškai pergalėjo mane ir taip stulbinančiai mane paveikė, kad sukaustė mano liežuvį taip, jog negalėjau kalbėti“ (Džozefas Smitas–Istorija 1:15).

Priešininkas labai norėtų sukaustyti mūsų liežuvius – bet ką, kad tik sutrukdytų mums išsakyti savo širdies jausmus, kalbantis veidas į veidą. Jam patinka nuotolis ir trukdymai. Jam patinka triukšmas. Jam patinka netiesioginis bendravimas – bet kas, kas naikina balso šilumą ir užkerta kelią jausmams, kylantiems kalbantis akis į akį.

Klausykime, ką sako mūsų vaikų širdys

Klausytis yra ne mažiau svarbu, nei kalbėti. Džefris R. Holandas iš Dvylikos Apaštalų Kворumo sakė: „Jei klausysimės su meile, mums nereikės galvoti, ką sakyti. Tai bus mums duota ... Dvasios.“³

Kai klausomės, matome aplinkinių širdis. Dangiškasis Tėvas kiekvienam savo vaikui turi planą. Įsivaizduokite, jei galėtume pamatyti kiekvienam vaikui skirtą planą. Kas būtų, jei

galėtume žinoti, kaip padidinti jų dvasines dovanas? Kas būtų, jei galėtume žinoti, kaip motyvuoti vaiką siekti savo potencialo? Kas būtų, jei galėtume žinoti, kaip padėti kiekvienam vaikui pereiti nuo vaikiško tikėjimo prie liudijimo?

Kaip galime žinoti?

Pradėti pažinti galime klausydamiesi.

Vienas tėvas, pastarųjų dienų šventasis, sakė: „Klausydamasis savo vaikų, padarau daugiau gero, nei kalbėdamas jiems. [...] Palaipsniui supratau, kad mano vaikai nenori mano iš anksto paruoštų, laiko patikrintų ir išmintingų atsakymų. [...] Galimybė užduoti klausimus ir pakalbėti apie savo problemas jiems yra svarbiau, nei gauti mano atsakymus. Paprastai, kai viską išsako, jei aš klausiausi pakankamai ilgai ir gerai, iš tikrųjų jiems nebereikia mano atsakymų. Jie jau būna juos radę.“⁴

Reikia daug laiko, kad susitelktume į tai, kas svarbiausia. Kalbėjimas, klausymas ir padaršinimas neatsiranda staiga. To negalima paskubinti ar suplanuoti – geriausia, kai tai gaunasi savaime. O tai gaunasi, kai *darome* kažką drauge: dirbame drauge, kuriame drauge ir žaidžiame drauge. Tai gaunasi, kai išjungiamo žiniasklaidos priemonės, pašaliname pasaulietiškus trukdymus ir visą dėmesį skiriame vienas kitam.

Tai nelengva padaryti. Kai stabtelėjame ir viską išjungiamo, turime būti pasiruošę tam, kas tada įvyks. Iš pradžių gali stoti slogi tylą ir neįtikinamą nesėkmės jausmą. Būkite kantrūs, kelias sekundes palaukite ir tada mėgaukitės. Visą dėmesį skirkite savo aplinkiniams, užduodami klausimus apie juos, ir tada klausykite. Gimdytojai, kalbėkite apie tai, kas domina jūsų vaiką. Juokitės iš praeities ir svajokite apie ateitį. Net tušia kalba gali virsti prasmingu pokalbiu.

Pirmumą skirkime amžiniems savo tikslams

Praeitą pavasarį, man lankantis Merginų organizacijos klasėje, mokytoja paprašė mokinių surašyti 10 mums svarbiausių dalykų. Aš greitai ėmiau rašyti. Turiu pripažinti, kad mano pirma mintis buvo: „1. Išvalyti pieštukų stalčių virtuvėje.“ Kai mūsų sąrašai buvo baigti, Merginų vadovė paprašė perskaityti, ką parašėme. Štai, ką parašė šalia manęs sėdėjusi Abė, kuriai neseniai sukako 12:

1. Įstoti į kolegiją.
2. Tapti interjero dizainere.
3. Tarnauti misioniere Indijoje.
4. Šventykloje susituokti su grįžusiu misionieriumi.
5. Turėti penkis vaikus ir namą.
6. Paruošti savo vaikus misijai ir kolegijai.
7. Tapti sausainius kepančia močiute.
8. Lepinti vaikaičius.
9. Daugiau sužinoti apie Evangeliją ir džiaugtis gyvenimu.
10. Sugrįžti gyventi su Dangiškuoju Tėvu.

Sakau: „Ačiū tau, Abe. Tu pamokei mane apie Dangiškojo Tėvo plano kiekvienam iš mūsų viziją. Kai žinote, kad einate pasirinktu keliu, nepaisant visų galimų nukrypimų, viskas bus gerai. Jeigu jūsų kelias nukreiptas į galutinį tikslą – į išaukštinimą ir sugrįžimą pas Dangiškąjį Tėvą, jūs ten pateksite.“

Iš kur Abė gavo šį suvokimą apie amžinąjį tikslą? Jis prasideda namuose. Jis prasideda mūsų šeimose. Aš jos paklausiau: „Ką tu darai savo šeimoje, kad susikurtum tokius prioritetus?“

Ji atsakė: „Be Raštų skaitymo, mes dar studijuojame *Skelbti mano Evangeliją*.“ Tada ji pridūrė: „Mes daug kalbamės – per šeimos namų vakarą, per bendrus pietus ir važiuodami automobiliu.“

Nefis rašė: „Mes kalbame apie Kristų, mes džiūgaujame Kristumi, mes pamokslaujame apie Kristų.“ Kodėl? „Kad mūsų vaikai žinotų, į kokį šaltinį jie gali žvelgti savo nuodėmių atleidimo.“ (2 Nefio 25:26.)

Kalbėdamiesi, klausydami, padrąsindami vienas kitą ir darydami viską drauge kaip šeima, priartėsime prie mus mylinčio Gelbėtojo. Mūsų sąmoningos pastangos geriau bendrauti šiandien – šiandien pat – palaimins mūsų šeimas amžiams. Liudiju, jog kalbėdami apie Kristų, mes taip pat džiūgaujame Kristumi ir dovanotu Apmokėjimu. Mūsų vaikai sužinos „į kokį šaltinį jie gali žvelgti savo nuodėmių atleidimo“. ■

Iš Solt Leik Sičio kuolo konferencijos palydovinės transliacijos, įvykusios 2010 m. spalio 24 d.

IŠNAŠOS

1. James E. Faust, „Enriching Family Life“, *Ensign*, May 1983, p. 41.
2. Susan Heaton, „Talk Time Instead of TV Time“, *Ensign*, Oct. 1998, p. 73.
3. Jeffrey R. Holland, „Witnesses unto Me“, *Liahona*, July 2001, p. 16.
4. George D. Durrant, „Pointers for Parents: Take Time to Talk“, *Ensign*, Apr. 1973, p. 24.

VAIVORAI IR MORMONO KNYGA

Prieš keletą metų mūsų šeima iš judraus ir tankiai apgyvento didmiesčio persikėlė į nedidelę sodybą šalia ramaus kaimelio. Netoliese buvo apleistas vaivorų ūkis, ir per jo savininko draugus gavome leidimą prisirinkti tiek uogų, kiek tik norėsime.

Tą vasarą kelis rytus kas savaitę su kibirėliais bei krepšeliais sušokdavome į automobilį ir praleisdavome

žavingą, nuostabią valandą rinkdami vaivorus. Vieną rytą mūsų jauniausias sūnus Hairumas atrodė taip, tarsi nenorėtų važiuoti su mumis. Jis buvo įsitikinęs, kad mes išrinkome visas vaivorų uogas ir dar kartą ten važiuoti būtų tik laiko švaistymas. Koks jis buvo nustebęs, kai rado tiek pat vaivorų kiek visada. Uogų kekių buvo ten, kur jis anksčiau nepastebėjo, pačios sultingiausios vaivorų uogos

augo ant šakelių, kurias, kaip jam atrodė, jis jau anksčiau buvo patikrinęs.

Tuo pat metu apylinkės jaunimo vadovai pakvietė mūsų paauglius tą rugpjūtį perskaityti visą Mormono Knygą prieš mokyklos pradžią. Apie tą kvietimą mūsų vaikai pranešė namuose ir mūsų šeima taip pat įsipareigojo ją perskaityti.

Vos tik perskaitėme Mormono Knygą, mus pasiekė žurnalo *Ensign* 2005 m. rugpjūčio numeris, kuriame buvo Prezidento Gordon B. Hinklio

Hairumas buvo įsitikinęs, kad mes išrinkome visas vaivorų uogas, ir dar kartą važiuoti į tą ūkį būtų tik laiko švaistymas.

(1910–2008) kvietimas perskaityti visą Mormono Knygą iki tų metų pabaigos. Hairumas ir jo brolis Džozefas labai apsidžiaugė – jie manė, kad mes jau paklusome pranašui! Tuomet jų brolis Setas ir sesuo Betanė priminė jiems, kad Prezidentas Hinklis paprašė mus perskaityti ją dar kartą, nežiūrint, kiek kartų jau esame tai darę.

„Bet kodėl? – klausė berniukai. – Mes perskaitėme kiekvieną žodį, ir ko dar ten galima išmokti be to, ką jau perskaitėme?“

Po kelių tylos akimirų kažkas paminėjo vaivorus. „Atsimenate, mums atrodydavo, kad nurinkome visas vaivorų uogas. Tačiau nuvykę dar kartą, visada rasdavome daugiau uogų – visada. Kad ir kiek kartų nuvykdavome, kad ir kiek neseniai jos būdavo nurinktos, ten visada būdavo kekės vaivorų uogų.“

Mes greitai suvokėme sąsają. Panašiai kaip netoliese esantis ūkis su jo gausiu skanių vaivorų uogų derliumi, taip ir Mormono Knyga yra nuolatinis dvasinio maisto šaltinis su gausybe naujų tiesų, kurias reikia atrasti. Taigi, mes vėl pradėjome skaityti Mormono Knygą.

Priėmusi pranašo iššūkį, aš perskaičiau Mormono Knygoje dalykus, kuriuos jau buvau skaičiusi daugelį kartų, tačiau pamačiau juos kitoje šviesoje arba supratau juos pagal tai, kaip jie siejosi su naujomis aplinkybėmis ar iššūkiais. Žinau, kad kas kartą, nuoširdžiai skaitydami Mormono Knygą, galime gauti naujo supratimo ir priartėti prie Gelbėtojo. ■
Soelenė S. Veiler, Džiordžija, JAV

PAJUTAU, KAD TURIU ATEITI

Net po pustrėčių metų po mano krikšto Buenos Airėse, Argentinoje, mano ausyse vis dar skambėjo vieno iš mane mokiusių misionierių žodžiai: „Žinau, kad esi misionierius.“ Taip pat prisiminiau gautą galingą atsakymą į savo maldą, kai meldžiausi, norėdamas sužinoti, ar tas širdį pervėręs jausmas iš tiesų yra tikras. Būdamas 20 metų amžiaus, žinojau, kad turiu ruošti misijai.

Bet kaip galėčiau būti misionierius? Visai nebuvau panašus į tuos angeliškus vaikus, kurie mane mokė Evangelijos. Ir kaip galėčiau mesti darbą? Kur gyvenčiau, grįžęs namo? Buvo labai sunku susirasti tą vietą, kurioje dabar gyvenau, nors tai tebuvo tik mažas kambarėlis vidinėje kažkieno namo pusėje.

Vieną vakarą pakeliui į namus šie jausmai ir abejonės vėl užplūdo mane. Grįžęs namo, mėginau apsispręsti. Nusprendžiau atsiklaupyti ir melsti pagalbos. Besimeldamas pajutau stiprų raginimą, kad turiu eiti aplankyti Leandrą, draugą, kuris mane labai sustiprindavo sunkiais momentais.

Tačiau mintis, kad turėsiu pabudinti jį vidurnaktį, privertė mane susilaikyti nuo tos idėjos. Žinojau, kad jis į darbą keliasi anksti, ir nedrįsau pabelsti į jo duris tokią vėlyvą valandą. Priešinausi tai minčiai, bet toliau jaučiau raginimą eiti pasimatyti su juo. Vis dėl to pasirinkau ignoruoti tą mintį.

Nusprendžiau geriau apeiti kvartalą ir pakvėpuoti šviežiu oru, tačiau

Kai įėjau, pamačiau Leandrą, sėdintį mano kambarėje. Dvasia palietė mane, ir man užgniaužė kvapą.

prisiminęs, kad palikau atidarytas duris, pasukau namo. Kai įėjau, pamačiau Leandrą, sėdintį mano kambarėje. Dvasia palietė mane, ir man užgniaužė kvapą. Užplūdusių jausmų kiek prislopintu balsu paklausiau: „Ką čia veiki?“

Jis atsakė: „Nežinau, aš tiesiog pajutau, kad turiu ateiti tave aplankyti.“

Pasakiau jam apie mane draskančias abejones dėl misijos. Jis išsakė savo liudijimą ir mane padrąsino. Tada padėjo man užpildyti misijos dokumentus, kuriuos kitą rytą nunešiau mūsų vyskupui. Po dviejų mėnesių gavau pašaukimą tarnauti Argentinos Saltos misijoje.

Žinau, kad tą vakarą mano draugas buvo įrankiu Viešpaties rankose, ir visa širdimi žinau, kad Dangiškasis Tėvas išklauso ir atsako į maldas, kurias kalbame nuoširdžiai širdimi ir su tikru ketinimu. ■

Aldas Fabijas Moraka, Nevada, JAV

AŠ MIRSIU!

Kai dirbau slauge pooperacinės reabilitacijos skyriuje, vieną dieną man paskambino dėl paciento vardu Bilas, kuriam ką tik buvo atlikta operacija. Jį reikėjo perkelti į intensyvios terapijos skyrių, bet šis buvo pilnas, todėl ligonį nukreipė pas mane.

Netrukus pacientas atvyko kartu su savo šeima. Man palengvėjo, kai pamačiau, kad jis budrus, orientuojasi aplinkoje ir iš pažiūros nejaučia jokio diskomforto.

Užrašiusi pagrindinius jo sveikatos būklės parametrus ir supažindinusi jį bei jo šeimą su palata, išėjau į koridorių pažymėti jo duomenų diagramoje. Vos tik mano rašiklis palietė popierių, išgirdau balsą, sakantį: „Grįžk į

palatą.“ Nustojau rašyti ir pažvelgiau atgal. Ten nieko nebuvo. Pamačiau, kad man pasigirdo, tačiau staiga dar kartą išgirdau tą balsą, tik šį sykį garsesnį.

Įbėgusi į Bilo palatą, pamačiau, kad jo kaklas dvigubai pastorėjęs ir jam sunku kvėpuoti. Pagalvojusi, kad jam įtrūko karotidinė arterija, prispaudžiau savo dešiniąją ranką jam prie kaklo, o kairiąją paskambinau operaciją atlikusiam chirurgui. Jis pasakė, kad kiek įmanoma greičiau atsiųs medikų komandą paimti Bilo. „Ir neatitraukit savo rankos!“ – pridūrė jis.

Toliau spausdama jo kaklą, pastebėjau pažįstamą Bažnyčios knygą šalia Bilo lovos. „Jūs esate Bažnyčios narys?“ – paklausiau aš.

Chirurgas pasakė, kad kiek įmanoma greičiau atsiųs medikų komandą paimti Bilo. „Ir neatitraukit savo rankos!“ – pridūrė jis.

Jis pamėgino linktelėti ir tada pasakė, kad jis yra Džordžijos Atlantos šventyklos apeigininkas. Tada sumirkčiojo pro ašaras ir pasakė: „Aš mirsiu!“

Pasakiau jam, kad jis nemirs, tvirtai pareikšdama: „Kitą mėnesį aš ištekėsiu Atlantos šventykloje, ir jūs būsite ten.“ Tada atvyko medikų komanda ir Bilą išvežė.

Visą kitą mėnesį dėl ruošimosi vestuvėms jaudulio beveik negalvojau apie Bilą, kuriam, kaip pasirodė, tai buvo reakcija į medikamentus. Tačiau, kai vestuvių dieną matrona šventykloje vedė mane į užantspaudavimo kambarį, pamačiau pažįstamą veidą – Bilo žmoną Džordžiją. Kai pasakiau jai, kad tuoj ištekėsiu, ji nuėjo ieškoti Bilo. Likus kelioms akimirksom iki ceremonijos pradžios, atsidarė durys ir jis įėjo. Po ilgų galvos skausmo, pykinimo ir nuovargio savaičių tą dieną Bilas jautėsi pakankamai gerai, kad galėtų atvykti į šventyklą, nežinodamas, kad tai mano vestuvių diena.

Po dvejų metų mudu su vyru buvome pašaukti tarnauti apeigininkais Tenesio Nešvilio šventykloje. Kai atvykome į šventyklą, kad būtume paskirti pareigoms, vienas džentelmenas dėl manęs prilaikė atidarytas duris ir tarė: „Sveiki atvykę į Nešvilio šventyklą!“ Tai buvo brolis Bilas.

Kartu tarnavome trejus metus. Bilas visiems pasakojo, kad išgelbėjau jam gyvybę, bet aš žinojau, kad tai Viešpats jį išgelbėjo. O kartu Jis pamokė mane, kaip svarbu įsiklausyti į Dvasios nurodymus. ■

Ramona Ros, Tenesio valst., JAV

GALBŪT MES TURĖTUME PASIMELSTI

1975 metų pavasarį mes su šeima gyvenome tarp nuostabių žalių laukų Reino krašto-Pfalco žemėje, Vakarų Vokietijoje. Vieną lietingą sekmadienį, važiuodami namo iš bažnyčios, stabtelėjome pažiūrėti į ant šono apsvirtusį automobilį, gulintį ant išmirkusio kelio sankasos, miško pakraštyje. Dėl tankaus medžių skliauto ir artėjančios nakties miške jau buvo tamsu.

Pažiūrėję į sudaužytą automobilį, grįžome į savo mašiną ir supratome, kad ji įstrigusi purve. Pavažiuoti atgal negalėjau, galėjau važiuoti tik į priekį – tiesiai į mišką. Važinėjome miškais ir anksčiau, todėl žinojome, kad daugelis miško keliukų tarpusavyje jungiasi ir galiausiai išveda į pagrindinį kelią, taigi nusprendžiau važiuoti pirmyn, į tamsą.

Greitai įsitikinau, kad tai buvo ne-teisingas sprendimas. Siauras, šlapias keliukas, sudarkytas gilių provėžų, vedė vis giliau ir giliau į tamsų mišką. Mėginau palaikyti vienodą greitį, nes bijojau, kad sustoję įstrigtume. Tiesiai priešais mus pamačiau aukštesnę vietą, kurį atrodė pakankamai kieta, kad išlaikytų automobilio svorį. Nusprendžiau išvairuoti mašiną iš purvo, kad gaučiau bent kiek laiko pagalvoti. Automobilis šoktelėjo aukštyn ir išsi-veržė iš purvo.

Išjungiau variklį ir išlipau. Išjungęs mašinos žibintus nieko negalėjau matyti. Vėl įjungiau žibintus, pasiėmiau

Vėl įjungiau žibintus, pasiėmiau žibintuvėlį ir, apžiūrėjęs automobilį, nusprendžiau, kad geriausia, ką galiu daryti, tai pavažiuoti atgal į mišką.

žibintuvėlį ir, apžiūrėjęs automobilį, nusprendžiau, kad geriausia, ką galiu daryti, tai pavažiuoti atgal į mišką, apsisukti ir tada lėkti atgal į tą pusę, iš kurios atvažiavome.

Pavažiavau atgal kiek tik buvo įmanoma, truputį „pabirzginau“ variklį, šokau vėl į kelią ir giliai prasmegau purve. Dabar mes tikrai patekome į bėdą. Aplinkui tvyrojo visiška tamsa ir tylą. Automobilyje sėdėjome mudu su žmona ir mūsų tris išsigandę vaikai.

Paklausiau žmonos, ar gali ką nors pasiūlyti. Po akimirkos ji pasakė: „Galbūt mums reikėtų pasimelsti.“ Vaikai vos ne iš karto nusiramino. Sukalbėjau nuolankią, bet beviltišką maldą, prašydamas pagalbos. Man dar meldžiantis,

galvoje šmėkštelėjo labai aiški mintis: „Uždėk ant ratų grandines.“

Stovėdama 25 centimetrų gylio purve ir dėvėdama sekmadieninę suknelę, mano brangioji žmona laikė žibintuvėlį, kol aš plikomis rankomis nuvaliau užpakalinius ratus ir uždėjau grandines. Tikėdami ir pasikliaudami mes vėl pasimeldėme ir užvedėme variklį. Lėtai išvažiavome iš purvyno ir galiausiai grįžome į pagrindinį kelią.

Iš džiaugsmo, kad pavyko ištrūkti iš purvyno ir tamsos, aš vos nepamiršau, kas padėjo mums išvažiuoti iš miško. Mūsų penkiametė dukrelė priminė man, sakydama: „Tėveli, Dangiškasis Tėvas tikrai atsako į mūsų maldas, ar ne?“ ■

Skotas Edgaras, Juta, JAV.

Visi pažįsta Bleką

Adamas C. Olsonas

Bažnyčios žurnalai

Honourai „Blekui“ Bonetui krepšinis reiškė viską. Būdamas 15 metų, Blekas buvo kylanti krepšinio žvaigždė Prancūzijos Polinezijoje – vienas geriausių žaidėjų, žaidžiančių vienoje iš geriausių komandų aukščiausioje šalies suaugusiųjų lygoje. Nors jo pravardė buvo klaidingai parašytas angliškąs žodis *black*, niekas neabejojo jo talentu.

Tačiau jis norėjo daugiau. Jis norėjo profesionaliai žaisti Europoje. O labiau nei ko kito

jis norėjo laimėti aukso medalį Pietų Ramiojo vandenyno šalių žaidynėse.

Vienintelė kliūtis, kaip atrodė, stovinti jo kelyje, buvo Bažnyčia.

Žmogus misijoje

Nors komanda, kurioje žaidė Blekas, tuo metu buvo remiama Bažnyčios, Blekas nelabai domėjosi Bažnyčia ar pranašo kvietimu kiekvienam vertam ir pajėgiam vaikinui tarnauti misijoje.

Jis jau buvo sakęs savo vyskupui, kad neplanuoja važiuoti į misiją. Jis negalėjo įsivaizduoti, kaip galėtų profesionaliai žaisti, jei paaukotų dvejus metus.

O svarbiausia, Pietų Ramiojo vandenyno šalių žaidynės, kurios būdavo organizuojamos kas ketvarti metai, vyktų jam tarnaujant misijoje, o Taičio krepšinio federacija buvo suinteresuota, kad jis žaistų nacionalinėje komandoje. Jis galiausiai turėtų progą paneigti žodžius, kuriuos jo tėvas sakydavo kas kartą, kai Blekas pradėdavo apie save galvoti per daug palankiai: „Visi pažįsta Bleką, bet jis nėra laimėjęs aukso!“

Bleko tėvas Žanas Baptistas tuos žodžius sakydavo geraširdiškai, bet jie varė Bleką iš proto. Jie primindavo jam, kad, nors visame Taityje krepšinio sirgaliai jį pažįsta, jis nebuvo laimėjęs tų žaidynių medalio. Jo tėvas buvo

Honoura „Blekas“ ir Miranda Bonet jau ilgą laiką yra įsitraukę į krepšinį Taityje.

Bleko meilė krepšiniui buvo tiek išmėginimas, tiek ir palaiminimas.

laimėjęs aukso medalį su vyrų komanda pirmosiose Pietų Ramiojo vandenyno šalių žaidynėse.

Bleko misija buvo paneigti tuos žodžius. Jis neturėjo laiko jokiai kitai misijai.

„Laimė ateina gyvenant taip, kaip Viešpats nori, kad gyventumėte.“

Prezidentas Tomas S. Monsonas, „Pasiruošimas atneša palaiminimus“, 2010 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.

Nuomonės pasikeitimas, širdies pasikeitimas

Nepaisant to, ką manė apie misiją, Blekas ir toliau dalyvaudavo Bažnyčios veiklose. Kai buvo 16-kos, Bažnyčios organizuotuose šokiuose Blekas surado savyje drąsos pakviesti šokiui Mirandą Mariteragi. Miranda irgi buvo gera krepšinio žaidėja, puoselėjanti svajones laimėti savąjį aukso medalį. Jos tėvas taip pat žaidė toje pirmąjį medalį laimėjusioje komandoje.

Praejus kelioms sekundėms po to, kai jis ją pakvietė, daina baigėsi, todėl jie šoko per kitą dainą, kuri, kaip pasirodė, buvo paskutinė to vakaro daina. Tuo metu Blekas norėjo, kad šokiai niekada nesibaigtų.

Blekas neplanavo tuoktis šventykloje arba, tiesą sakant, net neplanavo vesti Bažnyčios narę. Bet toks nusiteikimas ėmė keistis, kai per kitus dvejus metus jis geriau susipažino su Miranda. Vieną dieną jos namuose kažkoks Merginų organizacijoje jos padarytas dirbinėlis patraukė jo dėmesį. Ant jo buvo parašyta: „Aš tuoksiuosi šventykloje.“

Bleko domėjimasis Miranda ir jos tvirtas pasiryžimas tuoktis šventykloje buvo pakankama priežastis, privertusi jį peržiūrėti savo planus. Jis nusprendė į reikalus, susijusius su Bažnyčia, žiūrėti rimčiau. Jo sprendimai vedė prie veiksmų, leidusių Šventajai Dvasiai veikti jo gyvenime.

Sprendimas

Vienas iš tokių sprendimų buvo pasiruošti gauti patriarchalinį palaiminimą sulaukus 18-kos metų. Kai patriarchas palaiminime pareiškė, kad Blekas tarnaus misijoje

ir tuoksis šventykloje, šis pajuto Dvasią. „Žinojau, kad tai buvo tai, ką Dievas norėjo, kad daryčiau“, – prisimena jis.

Nors nacionalinė komanda atrodė turinti galimybę laimėti medalį, Blekas su savo šeimos palaikymu nusprendė pastatyti Dievo valią aukščiau savo valios. Tas sprendimas nebuvo lengvas. Buvo didžiulis spaudimas, kad jis žaistų. Ir jis greitai sužinojo, kad jo pasiryžimas pasiduoti Dievo valiai bus dar ne kartą išmėgintas.

Kai jis buvo pratarnavęs misionieriumi Taityje vienerius metus, krepšinio federacija pasiteiravo jo, ar jis negalėtų grįžti į komandą tik vienam mėnesiui ir sudalyvauti žaidynėse.

Bleko misijos prezidentas, nerimaudamas dėl to, kaip visa tai paveiktų Bleko galimybes grįžti ir toliau tarnauti, pajuto įkvėpimą jam pasakyti: „Jei nori, gali išvykti, bet tu negalėsi sugrįžti.“

Blekas norėjo to medalio, bet jau nebenerėjo jo labiau nei ko kito. Jo misija buvo nuostabi. Jis nenorėjo atsisakyti savo paskutiniųjų misijos metų, netgi dėl krepšinio.

Blekas pasiliko.

Komanda laimėjo auksą.

Skirtingos aplinkybės, toks pat sprendimas

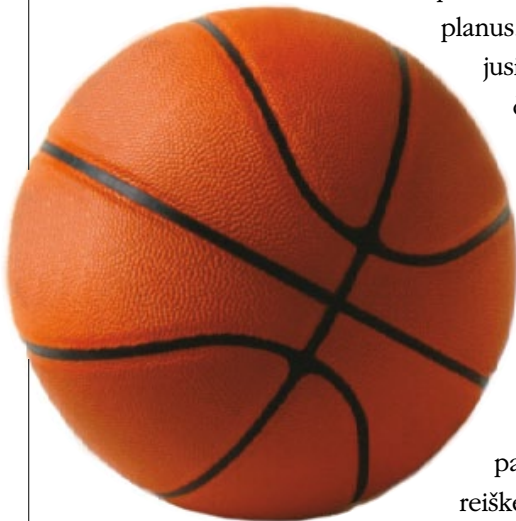
Garbingai užbaigęs savo misiją, Blekas vedė Mirandą Taičio Papatės šventykloje, ir jie pradėjo gyventi kaip šeima. Taip pat jis grįžo į nacionalinę komandą.

Miranda pati žaidė nacionalinėje moterų komandoje atakuojančia gynėja ir ruošėsi Pietų Ramiojo vandenyno šalių žaidynėms.

Tačiau, žaidynėms artėjant, pora ėmė stipriai jausti, kad jiems reikia antro vaikelio.

Iki artėjančių žaidynių belikus mažiau negu metams, būtų buvę labai lengva atidėti kito vaiko gimdymą pakankamai ilgam laikui, kad Miranda galėtų žaisti. Moterų komanda turėjo gerų šansų laimėti medalį.

Bet pora iš patirties jau žinojo, kad klusnumas Dievo valiai atneša didesnes palaimas nei bet kas, ko jie gali tikėtis sekdami savais

troškimais. Kruopščiai apsvarstę ir pasimelde, jie nusprendė šeimą pastatyti į pirmą vietą.

1999 metais, kai Miranda buvo aštuntą mėnesį nėščia, šalies moterų rinktinė laimėjo auksą.

Visi pažįsta Bleką

Per paskutinį dešimtmetį Prancūzijos Polinezijoje Blekas ir Miranda galėjo žaisti krepšinį aukščiausiam lygį. Jie laimėjo nacionalinės lygos čempionatus bei taurės turnyrą ir žaidė nacionalinėje rinktinėje 2003 ir 2007 metų žaidynėse.

Abu dalyvavo ir 2011 metų žaidynėse, tik šį kartą Blekas buvo vyrų komandos treneris. Nors Miranda ir moterų komanda laimėjo aukso medalį, vyrų komanda pelnė bronzą, ir Bleko svajonė apie aukso medalį vėl neišsipildė.

Blekas kartais savęs klausia, koks būtų jo gyvenimas, jeigu jis būtų pasielgęs, kaip pats norėjo, užuot padaręs, kaip norėjo Dievas.

„Tikriausiai turėčiau aukso medalį, – sako jis. – Galbūt būčiau žaidęs profesionalų krepšinį, o galbūt ir ne.“

Tačiau ši pora nesigaili dėl priimtų sprendimų. Jie nežino, kaip galėtų būti laimesni.

Blekas sako: „Aš susituokiau šventykloje. Turiu nuostabią žmoną, keturis puikius vaikus ir vis dar esu Bažnyčioje. Vien tik krepšinis nebūtų galėjęs viso to man suteikti. Tai palaimos, kurias gavau dėl to, kad Viešpatį pastačiau į pirmą vietą.“

Viešpaties statymas į pirmą vietą nenuitildė jo tėvo erzinių, bet tiems žodžiams suteikė naują prasmę. Prieš keletą metų, kai federacija svarstė galimybę organizuoti lygos rungtynes sekmadieniais, klubų prezidentai susitiko to aptarti. Kažkas paklausė: „Ar jūs paklausėte Bleko?“

To pasiūlymo buvo atsisakyta.

Kadangi Blekas Viešpatį statė į pirmą vietą, dabar ne tik visi pažįsta Bleką – visi žino, kuo jis tiki. ■

Blekui ir Mirandai sėkmė sporte yra ne tokia svarbi kaip sėkmė šeimoje.

„Kodėl turiau lankyti seminariją, jei galiu tiesiog studijuoti Raštus pats?“

Patys Raštus turėsite studijuoti visą savo gyvenimą, todėl, jei galite, dabar naudokitės galimybe seminarijoje studijuoti Raštus su nuostabiais mokytojais ir draugais.

Vadovaujant geram mokytojui, mokymasis ir studijavimas padeda jums įgyti naujų žinių apie tas Raštų vietas, kurių iki tol galbūt iš tikrųjų nesupratote. Mokytojas taip pat gali pasidalinti pranašų ir kitų Bažnyčios vadovų mokymais, suteikiančiais daugiau supratimo apie Raštus.

Be to, mokytis kartu su klase dažnai būna maloniau. Turėsite galimybę aptarti dalykus, kuriuos sužinosite skaitydami. Jūsų bendraklasiai gali būti patyrę tai, dėl ko tam tikros Raštų ištraukos jiems tapo mėgstamiausios. Girdėdami jų patyrimus, galite geriau suprasti, kaip veikia Raštai. Ir kadangi studijuojate Evangeliją su kitais, galite džiaugtis šia pažadėta palaima: „Kur du ar trys susirinkę mano vardu... ten aš būsiu tarp jų.“ (DS 6:32.)

Seminarija taip pat sukuria rėmus jūsų studijavimui. Esate skatinami skaityti tam tikru tempu, padedančiu jums perskaityti visas Raštų knygas. Turite galimybę aptarti žinotinas Raštų ištraukas ir išmokti jas atmintinai. Galite būti garantuoti, kad iš Raštų išmokssite daugiau, šiuo savo gyvenimo metu studijuodami seminarijoje, nei bet koku kitu būdu.

Nauji draugai, naujos idėjos

Seminarijoje jūs susirandate naujų draugų ir tampa artimesni vienas kitam – kaip šeima. Išmokstate daug naujų dalykų, kurių nebūtumėte sužinoję patys. Tai smagu ir labai dvasinga. Seminarija leidžia pradėti dieną teisingai. Jei dar nelankote seminarijos, pradėkite lankyti, ir ji pakeis jūsų gyvenimą.

Katarina B., 16 m., Kalifornija, JAV

Laimė

Su seminarija pradedu savo dieną. Dėl jos esu laimingesnė ir noriau diskutuoju Evangelijos temomis su kitais žmonėmis.

Studijuojame Raštus giliau, todėl aš daugiau suprantu.

Madé S., 15 m., Koloradas, JAV

Stipresnis liudijimas

Pirma, Viešpats sako, kad, kur du ar trys susirinkę Jo vardu, ten Jis bus tarp jų (žr. Mato 18:20; DS 6:32). Jo Dvasios įtaka gali padėti mums apmąstyti tai, ką Jis atliko

dėl mūsų. Antra, studijuodami Raštus su kitais, galime geriau suprasti, kas parašyta. Klausydami vienas kito, galime išgirsti tai, ko patys nepastebėjome, ir taip gali būti ir kitiems, kai dalijamės savo žiniomis. Trečia, kai lankau seminariją, mano liudijimas stiprėja. Seminarija yra galimybė išsakyti savo liudijimą ir išklausti kitų žmonių liudijimus. Tai padeda mums pasilikti teisingame kelyje.

Dmitrijus G., 16 m., Dniepropetrovskas, Ukraina

Daugiau supratimo

Kuomet studijuojau šventuosius Raštus viena, nebūna taip smagu, kaip studijuojant su kitais. Be to, studijuodami Raštus kartu, galime vienas iš kito sužinoti įdomių idėjų. Seminarijoje sužinojau daugybę įdomių

Atsakymai yra skirti padėti ir apmąstyti, bet nėra oficialus Bažnyčios doktrinos dėstymas.

istorijų ir žinau apie aplinkybes, kuriomis vyko Raštuose aprašyti įvykiai, o tai studijavimą daro daug įdomesni! Esu patenkinta, kad nusprendžiau lankyti seminariją.

Rebeka M., 16 m., Šlėzvigas-Holšteinas, Vokietija

Mokytis iš kitų

Lankyti seminariją man yra būtinas dalykas.

Seminarijoje ne tik kad mano atsidavęs mokytojas moko ir aiškina

Raštuose randamas tiesas, bet ir aš pats tiek daug pasimokau iš mūsų klasės diskusijų. Kiti mokiniai dalijasi savo patirtimi apie tai, ko išmoko, ir jie padėjo man daugiau sužinoti apie Evangeliją, Gelbėtoją ir Jo Apmokėjimą. Vienam studijuoti nepakanka, nes kai kuriuos atsakymus į savo problemas aš radau per klasės diskusijas. Galiu paliudyti, kad seminarija vaidina svarbų vaidmenį, stiprinant liudijimą apie tikrąją Jėzaus Kristaus Bažnyčią.

Denzelis J., 15 m., Vakarų Samoa

Tobulas derinys

Seminarija suteikia dvasiškai pakylėjančios patirties. Kartais studijuoti pačiam nepakanka. Asmeninės studijos ir

seminarija yra tobulas derinys. Mokytojai yra nuostabūs, ir jei turite kokių nors klausimų, jūsų mokytojai ir bendraklasiai gali padėti į juos atsakyti.

Dosonas D., 15 m., Aidahas, JAV

Šviesa ir tiesa

Lankydamas seminariją, aš ieškau šviesos bei tiesos ir apsiginkluoju visais Dievo ginklais (žr. DS 27:15–18). Tie gink-

lai padeda man atpažinti Jo balsą visada ir visur. Kasdienis Raštų studijavimas stiprina mano tikėjimą bei liudijimą ir padeda man būti stipresnei išbandymuose. Seminarijos lankymas yra vienas geriausių būdų rasti šviesą ir tiesą, studijuoti Raštus ir apmąstyti.

Nohemė M., 17 m., Puebla, Meksika

Trys priežastys

Pirma, aš lankau seminariją, nes noriu tarnauti misijoje. Misionieriams reikia anksti keltis ir studijuoti Evangeliją rytais. Seminarijos lankymas padeda man lavinti gerą įprotį keltis anksti. Antra, rytais mūsų protas aiškus, todėl galime susikonsultuoti į studijas ir mokymąsi. Išmintinga geriausias dienos valandas skirti mokymuisi apie Dievą. Trečia, jei studijuoju vienas, Raštus galbūt galiu suprasti ne taip giliai, kaip supranta mano mokytoja.

Kai ji vadovauja ir moko, galiu išmokti daug daugiau, nei studijuodamas vienas.

H. Čen Juanas, 16 m., Tai-čungas, Tailandas

SEMINARIJOS PALAIMINIMAI

„Žinau tą galią, atsirandančią iš dalyvavimo seminarijos ir instituto programose. Ji praturtino mano gyvenimą, ir žinau, kad tą patį ji padarys ir jums. Ji apgaubs jus apsaugos skydu, kad išsaugotų jus laisvus nuo pasaulio pagundų ir išbandymų. Turėti Evangelijos pažinimą yra didelė palaima, ir aš nežinau geresnės vietos Bažnyčios jaunimui įgyti tą ypatingą šventų dalykų pažinimą nei instituto ir seminarijos programos.“

Vyresnysis L. Tomas Peris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Receive Truth“, Ensign Nov. 1997, p. 61–62.

KITAS KLAUSIMAS

„Kaip galiu paaiškinti draugams, kodėl lauzyti skaistybės įstatymą yra blogai?“

Savo atsakymus pateikite iki 2012 m. gegužės 15 d. svetainėje liahona.lds.org, el. paštu: liahona@ldschurch.org arba paštu šiuo adresu:

Liahona, Questions & Answers 5/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA/JAV

Glaustumo ir aiškumo dėlei jūsų atsakymai gali būti redaguojami.

Rašydami elektroninį ar įprastą laišką, privalote įtraukti tokią informaciją: 1) vardą ir pavardę, 2) gimimo datą, 3) apylinkę arba skyrių, 4) kuolą arba apygardą, 5) savo ir, jei esate jaunesni nei 18 metų, savo tėvų raštišką sutikimą spausdinti jūsų atsakymą ir nuotrauką (tinka jų el. laiškas).

KODĖL seminarija?

DALYVAUKITE SEMINARIJOJE

„Seminarija jums padės suprasti Jėzaus Kristaus mokymus ir Apmokėjimą ir pasikliauti jais. Mokydamiesi pamilti Raštus, pajusite Viešpaties Dvasią, pasiruošite šventyklai ir misionieriškai tarnystei.

Jaunuoliai, prašau jūsų dalyvauti seminarijoje. Kasdien studijuokite Raštus. Atidžiai klausykitės savo mokytojų. Pamaldžiai pritaikykite tai, ką mokotės.“

Prezidentas Tomas S. Monsonas,
„Dalyvaukite seminarijoje“,
seminary.lds.org.

Kas, jūsų manymu, yra svarbiausia, ką mokinys gali įgyti seminarijoje ir institute? Kai seminarijos mokinių grupė šį klausimą uždavė Bažnyčios švietimo sistemos įgaliotiniui vyresniajam Poliui V. Džonsonui iš Septyniadešimties, jis atsakė, kad svarbiausia, ką galima ten įgyti, yra „tikras liudijimas, kad Jėzus yra Kristus. Tai supratimas, kad *tikras* žinojimas yra dvasinis žinojimas. Būtent jis ateina iš Šventosios Dvasios į mūsų sielas asmeniškai. Tai pati galingiausia tiesa, pats galingiausias dalykas, kurį galima įgyti iš seminarijos ir instituto. Tai ne tik pakeičia tai, ką žinote, tai pakeičia jus ir jūsų požiūrį į pasaulį. Ir toks aukštesnysis išsilavinimas padeda jums užbaigti jūsų kitą išsilavinimą“ („A Higher Education“, *New Era*, Apr. 2009, p. 15).

Vyresnysis Džonsonas yra vienas iš daugelio visuotinių įgaliotinių, kurie kalbėjo apie nuostabias palaimas, ateinančias lankant seminariją ir institutą. Taigi, jei mažtote, kodėl turėtumėte lankyti seminariją, štai dar kelios geros pranašų ir apaštalų pateiktos priežastys.

PAKLOKITE LAIMĖS IR SĖKMĖS PAMATĄ

„Seminarijos programos padės jums, kaip vaikinui ar merginai, pakloti laimės ir sėkmės gyvenime pamatą.“

Vyresnysis Ričardas G. Skotas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Now Is the Time to Serve a Mission!“, *Liahona* May 2006, p. 88.

SUŽINOKITE EVANGELIJOS TIESAS

„Norėčiau, kad kiekvienas berniukas ir mergaitė galėtų lankyti seminariją, kadangi būtent ten jie sužino daugelį Evangelijos tiesų. Seminarija yra vieta, kur daugelio iš jų protuose nusistovi ateities planų idealai, ir jie eina į misiją.“

Prezidentas Spenseris V. Kimbolas (1895–1985), „President Kimball Speaks Out on Being a Missionary“, *New Era*, May 1981, p. 49.

SKIRKITE TAM PIRMENYBĘ

„Mokiniai, jei jūsų vertybių sistema teisinga, jūs nedvejodami pasirinksite šį fakultatyvinį studijavimo dalyką, kuris gali nuspalvinti jūsų gyvenimą žiniomis ir sudaryti patį jo pagrindą. Tada, užsiregistravę lankykite, studijuokite ir mokykitės. Prikalbinkite tai daryti ir savo draugus. Niekada nesigailėsite tai padarę; tai aš jums pažadu.“

Prezidentas Boidas K. Pakeris, Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas, „Agency and Control“, *Ensign* May 1983, p. 67.

PAKVIESKITE PALAIMAS Į SAVO GYVENIMĄ

„Esu dėkingas už seminarijos sistemą Bažnyčioje ir už Bažnyčios instituto programą. Noriu paskatinti visus čia esančius vidurinių mokyklų mokinius pasinaudoti seminarijos programa. Jūsų gyvenimas bus labiau palaimintas, jei tai padarysite.“

Prezidentas Gordonas B. Hinklis (1910–2008), „Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley“, *Ensign*, Dec 1995, p. 67.

ATRASKITE TRIS DALYKUS, KURIUS GALI PADARYTI SEMINARIJA

„Yra trys galingi dalykai, kuriuos gali padaryti seminarija. Pirmas, ji suburia draugėn jaunimą, kuris vadovaujasi tomis pačiomis vertybėmis. Jaunimas mėgsta būti su kitais to paties tikėjimo jaunuoliais, kurie myli Raštus. Antra, ji suveda jaunimą kartu su liudijimą turinčiu mokytoju, ir jie gali jausti to liudijimo, kai jis išsakomas, ugnį. Trečia, seminarija padeda jaunuoliams susidomėti Raštais.“

Prezidentas Henris B. Airingas, Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, „A Discussion on Scripture Study“, *Liahona* July 2005, p. 11.

BAIKITE SEMINARIJĄ

„Reguliariai lankykite seminariją ir ją baikite. Mokymasis seminarijoje yra viena iš reikšmingiausių dvasinių patirčių, kokias tik gali įgyti vaikas (ar mergina).“

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas (1899–1994), „To the 'Youth of the Noble Birthright'“, *Ensign* May 1986, p. 44; „To the Young Women of the Church“, *Ensign*, Nov. 1986, p. 82.

SEMINARIJA

Ekvadoro džunglėse

Atokiose džunglėse seminarija daro didelę įtaką šiems jaunuoliams.

Džoša Dž. Perkis

Bažnyčios žurnalai

J rytus nuo Ekvadoro sostinės Kito, už vulkanų ir Andų kalnų, šalies gamtovaizdis greitai pasikeičia ir prasideda Amazonės džunglės. Ten rasite tankius miškus, vandeningas upes, beždžiones, tukanus ir netgi rožinius delfinus.

Taip pat rasite miestą, kurio pavadinimas Puerto Fransisko de Oreljana. Jis yra labai toli nuo... na, nuo viso kito Ekvadoro. Prieš penkiolika metų tame krašte gyveno santykinai nedaug žmonių, bet, atradus naftos, susikūrė industrija, atsirado darbo ieškančių žmonių ir Bažnyčios narių.

Seminarija mažame skyriuje

Keli jaunuoliai, tokie kaip Oskaras R., jau buvo nariai, kai buvo suformuotas šis Bažnyčios skyrius, bet dauguma yra nauji atsivertusieji. Ir jų širdyse liepsnoja ugnis. Oskaras sako: „Mes esame stiprūs.“

2010 metų rugsėji, vos metams tepraėjus po sukūrimo, skyrius pradėjo seminarijos programą. Oskaras prisimena: „Kai prieš ketletą metų pradėjome rinktis, mūsų tebuvo

vos keli žmonės. Aš buvau vienintelis jaunuolis. Bet mes vis augome. Netrukus turėjome 6, po to 10, o dabar netgi daugiau jaunuolių.“

Kadangi kai kurie jaunuoliai mokyklą lankė rytais, o kiti – vakarais, buvo organizuotos dvi seminarijos klasės: viena rinkosi rytais nuo 8 iki 9 valandos, o kita – po pietų nuo 16:30 iki 17:30.

Programoje galbūt dalyvauja nedaug jaunimo, bet tiems, kurie lanko seminariją, ji pakeitė jų gyvenimą.

Kodėl lankyti?

Neseniai atsivertęs Luisas V. sako: „Seminarija man yra didelė palaima. Ji padeda man pasiruošti būti geru misionieriumi. Prisijungęs prie Bažnyčios, susidūriau su daugybe iššūkių ir pagundų, bet pajėgiau išlikti stiprus, kadangi žinau, kad darau tai, kas teisinga.“

Taip mano ne vien Luisas. Ariana J. sako: „Esu Bažnyčios narė dar labai trumpai, bet nuo pat savo krikšto lankau seminariją. Esu laiminga, kad ją lankau, nes išmokstu daug teisingų dalykų apie Jėzaus Kristaus Evangeliją, kurie pripildo mano širdį vilties, o protą – supratimo.“

Seminarija stiprina jaunimą, tokius kaip, pvz., šie jaunuoliai iš Ekvadoro, daugelis iš kurių yra neseniai atsivertusieji.

Seminarijos lankymas Arianai padėjo sustiprėti Evangelijoje. „Man palaima būti šių pamokų dalimi, – sako Ariana. – Jos sustiprina mano dvasią ir padeda pasiruošti, kad kažkurią dieną galėčiau būti gera žmona, mama, vadovė Bažnyčioje ir galbūt nuolatinė misionierė.“

Arianos brolis Gerardas mano

taip pat. Jis sako: „Esu dėkingas, nes seminarija tapo svarbia mano gyvenimo dalimi. Ji ruošia mane kada nors tarnauti misijoje. Joje aš sužinojau apie Dievo man paruoštą išgelbėjimo planą. Kiekviena pamoka, kurioje dalyvauju, suteikia vilties, kad galiu paveldėti celestialinę karalystę, ir tikrumo, kad priėmiau Jėzaus Kristaus Evangeliją.“

Kartais seminarijoje Gerardas jaučiasi gana mieguistas. Juk pirmiausia jam reikia nuvesti savo mažąjį broliuką į mokyklą, o tada greitai grįžti namo ir, pasiėmus seserį, kartu eiti į seminariją. Tačiau jis nesiskundžia.

„Visa tai man taip nauja, bet aš pilnas džiaugsmo, – sako

Gerardas. – Žinau, kad esu teisingame kelyje, kuris suteiks man galimybę vėl pamatyti mano Dangiškąjį Tėvą. Šį patikinimą man suteikia Šventoji Dvasia. Aš turiu tik stengtis ir atkakliai bei ištvėringai atlikti viską iki galo.“

Nereikia jaudintis!

Volteris A. pradžioje truputį baiminosi seminarijos. Jis pasakoja: „Kai ėjau pirmąjį kartą, jaudinausi, bet, įėjęs į klasę, pasijutau ypatingai, kadangi pajutau meilę, kurią jaučiate studijuodami Raštus. O išėjęs jaučiausi, kad mane sustiprino laimė širdyje, atsiradusi dėl to, ką sužinojau. Seminarija yra viena didžiausių palaimų, kurias Dangiškasis Tėvas paruošė jaunimui.“

„Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia pakeitė mano gyvenimą, – sako Abelis A., kuris taip pat ruošiasi vykti į misiją. – Mokausi apie pranašų mokymus. Myliu Džozefą Smitą. Jis narsiai įvykdė tikrosios Bažnyčios atkūrimą, nepaisydamas visų problemų, kurias tai jam sukėlė. Noriu būti toks pat narsus kaip jis.“

Daugelis jaunuolių turi aukotis, kad galėtų lankyti seminariją.

Tai ne visuomet lengva, tačiau Puerto Fransisko de Oreljanos miesto Ekvadore jaunimui seminarija yra viso to verta.

Abelis paaiškina: „Kai galvoju apie veržimąsi pirmyn, kaip sakoma Raštuose, manau, tai reiškia pasirinkti prioritetus gyvenime. Seminarija yra vienas iš svarbių prioritetų. Kaip ji pakeitė mano gyvenimą, taip ji gali tai padaryti ir kitiems jaunuoliams.“

Netgi tolimiausiose Ekvadoro džiunglių vietose Jėzaus Kristaus Bažnyčia ir jos seminarijos programa jaunimui klesti ir keičia gyvenimus tų, kurie pasirenka leisti jai tai padaryti. ■

KAS BUS PO SEMINARIJOS?

Baigę seminariją, jūs nebaigiate savo religinių studijų. Jūsų laukia dar kai kas nuostabaus.

Deividas A. Edvardsas

Bažnyčios žurnalai

Seminarijoje jūs studijuojate Raštus ir tikriausiai reguliariai sutinkate kitus savo bendraamžius.

Jaučiatės laukiami, galite jausti Šventąją Dvasią. Taigi, ar, baigus seminariją, pasibaigia tokie patyrimai? Visiškai ne!

Kitas žingsnis yra Bažnyčios institutas, ir jis tikrai jums patiks. Ar studijuojate aukštojoje mokykloje, ar ne, vis tiek galite toliau mokytis Evangelijos, ruošti misijai bei šventyklei santuokai ir dalintis patirtimi su kitais bendraamžiais.

Štai keletas atsakymų į pagrindinius klausimus apie institutą. Sužinoti daugiau galite apsilankę svetainėje institute.lds.org.

Kas yra institutas?

Institutas – tai Evangelijos studijų pamokos, kuriose dėstomi tokie dalykai kaip Raštai, pranašų mokymai ir pasiruošimas misijai ar šventyklei santuokai. Kai kuriuose institutuose galite rinktis iš daugelio dalykų, kuriuos norite studijuoti.

Kas gali lankyti?

Visi jauni nesusituokę suaugusieji labai skatinami lankyti instituto pamokas. Lankyti gali tiek susituokę, tiek

FAKTAI APIE INSTITUTĄ

Mokinių skaičius:
virš 350 000

Vietų, kur vyksta instituto pamokos, skaičius:
virš 2 500

Galimų kursų skaičius:
15 pagrindinių kursų ir dar keli kiti specialūs kursai.

Pirmasis institutas:
Maskvoje, Aidaho valst., JAV (1926)

Pirmasis institutas už JAV ir Kanados ribų:
Meksikoje (1959)

Instituto tikslas: Padėti jauniems suaugusiems žmonėms suprasti Jėzaus Kristaus mokymus ir Apmokėjimą ir kliautis jais; išlikti vertiems šventyklos palaiminimų; pasiruošti patiems ir paruošti savo šeimas bei kitus amžinajam gyvenimui su savo Dangiškuoju Tėvu.

vieniši žmonės nuo 18 iki 30 metų amžiaus.

Kur galiu rasti institutą?

Kai kuriuose kraštuose instituto pastatai yra šalia koledžų ir universitetų. Kituose kraštuose instituto pamokos vedamos Bažnyčios pastatuose ar kitose vietose. Susisiekiite su savo vyskupu ar skyriaus prezidentu ir sužinokite apie instituto programą jūsų vietovėje arba apsilankykite svetainėje institute.lds.org ir raskite netoli jūsų esantį institutą.

Kodėl turėčiau lankyti instituto pamokas?

Prezidentas Tomas S. Monsonas sakė: „Skirkite instituto lankymui pirmenybę. [...] Pagalvokite apie tai. Susirasite draugų, pajusite Dvasią ir sustiprinsite tikėjimą. Pažadu jums, kad, jei lankysite institutą ir uoliai studijuosite Raštus, jūsų galia išvengti pagundų ir gauti Šventosios Dvasios patarimų visuose jūsų reikaluose padidės.“ (Institute.lds.org, Apr. 21, 2009.) ■

2 Timotiejui 3:16-17

Apaštalas Paulius mokė, kaip Raštai laimina mūsų gyvenimą.

Visas Raštas

„Kai norime kalbėti su Dievu, mes meldžiamės. O kai norime, kad Jis kalbėtų mums, tyrinėjame Raštus, nes Jo žodžius ištaria Jo pranašai. Tada Jis moko mus, kai įsiklausome į Šventosios Dvasios šnabždesius.

Jei pastaruoju metu negirdėjote Jo balso, kalbančio jums, grįžkite prie Raštų, žiūrėdami naujomis akimis ir klausydamiesi naujomis ausimis. Jie yra mūsų dvasinis gelbėjimosi lynas.“

Vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Holy Scriptures: The Power of God unto Our Salvation“, *Liahona*, Nov. 2006, p. 26–27.

Geri darbai

Kokiems geriems darbams jums padeda pasirengti Raštai? Štai keletas akivaizdesnių geradarybių. Ar žinote daugiau? Aprašykite juos savo dienoraštyje.

- Tarnauti nuolatinio misionieriumi
- Vykdyti bažnytinius pašaukimus (pvz., kvorumo ar klasės prezidentūroje)
- Mokyti Evangelijos
- Liudyti
- Dalintis Evangelija
- Atsakinėti į draugų klausimus apie Bažnyčią

Taisyti

Originalus Biblijoje pavartotas graikiškas žodis tiesiogine prasme reiškia „vėl ištiesinti“. Taigi, Raštai padeda mums eiti tiesiai ir išlikti tiesiame ir ankštame kelyje (žr. 2 Nefio 9:41).

**16 Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui,
17 kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasiruošęs kiekvienam geram darbui.**

Barti

Barti – reiškia priekaištauti, drausminti ar taisyti, dažniausiai švelniai.

Pasirengęs

Pasirengęs – apsiginklavęs, apsirūpinęs, pasiruošęs.

Mokyti

„Tikroji doktrina, jei žmonės ją supranta, pakeičia nuostatas ir elgesį. Evangelijos doktrinų studijavimas

pagerins elgesį greičiau nei elgesio studijavimas.“

Prezidentas Boidas K. Pakeris, Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas, „Do Not Fear“, *Liahona*, May 2004, p. 79.

Redakatoriaus pastaba: šiame puslapyje nepateikiamas išsamus parinktos Raštų ištraukos aiškinimas, tai yra tikrai pradinis jūsų studijų taškas.

NESUDUŽKIT!

Ištaisydami mažas problemėles dabar, išvengsite didelių problemų vėliau.

Adamas C. Olsonas
Bažnyčios žurnalai

DVASINIAI PATIKRINIMAI

„Turime reguliariai save patikrinti dvasiškai, kad nustatytume vietas, kur turime patobulėti.

Dažniausiai šias mažas silpnybes

savyje mes pastebime Šventosios Dvasios pagalba. [...] Turime atidžiai klausytis, ką mums nurodo Dvasia, Bažnyčios vadovai, artimieji, bendradarbiai ir draugai.“

Vyresnysis Markosas A. Aidukaitis iš Septyniadešimties, „Honesty in the Small Things“, Ensign, Sept. 2003, p. 30.

Andrejus nuo mažumės mėgsta lėktuvus. Nors daugelis svajoja apie skraidymą, tačiau Andrejaus svajonės nėra susijusios su debesimis, jis labiau domisi „varžteliais ir sraigteliais“. Šis šešiolikmetis iš Rumunijos mokosi būti aviacijos mechaniku.

Rumunijoje paaugliai gali pasirinkti ar lankyti vidurinę mokyklą, ruošiantis aukštajam mokslui, ar lankyti profesinę mokyklą. Kadangi Andrejus mėgo lėktuvus, jam buvo lengva pasirinkti mokytis aviacijos profesinėje mokykloje.

Aviacijos mechanikai ne vien taiso sugedusius lėktuvus. Vienas iš svarbiausių jų atliekamų darbų yra tikrinti ir prižiūrėti lėktuvus, kad jie nesugestų. Jie reguliariai patikrina visą lėktuvą: nuo propelerių iki nusileidimo važiuoklės ir kiekvieną detalę tarp jų.

„Gali būti sunku pastebėti mažutėlę problemą, dėl kurios lėktuvas gali sudužti. Tačiau rasti tą problemėlę yra lengviau, nei vėliau mėginti sutaisyti visą lėktuvą“, – sako Andrejus.

Reguliariai pagal grafiką atlikti priežiūrą ir jos nepraleisti yra svarbu – tiek lėktuvams, tiek ir Bažnyčios nariams – kad būtų galima nustatyti ir ištaisyti problemas, kol jos dar netapo

mechaniškai ar dvasiškai pavojingos gyvybei.

Dvasinė priežiūra

Andrejus gyvena Bukarešte, beveik 2 milijonų gyventojų mieste. Bažnyčia Rumunijoje palyginti jauna, ir Bukarešte tėra tik du skyriai. Andrejus ir jo šeima gyvena toli nuo kitų savo skyriaus narių. Andrejus jaučia stiprų pasaulio poveikį aplink save mokykloje ir tarp draugų. Jis žino, kaip lengva būtų sudužti – dvasine prasme – jei reguliariai neatliktų dvasinės priežiūros.

Gyvenimas gali būti labai užimtas. Be laiko, kurį praleidžia prie mokslų, žaisdamas futbolą ar prie kompiuterio, Andrejus taip pat skiria laiko maldai, pasninkavimui, Raštų studijoms ir savo, kaip kunigo, pareigoms atlikti. Jis taip pat būtinai „eina“ į seminariją, ką iš tiesų dėl didelio atstumo daro interneto pagalba.

Visa tai yra dalis tos reguliarios dvasinės priežiūros, kuri padeda nustatyti ir ištaisyti silpnybes, prieš joms sukeltiant dvasinio pobūdžio gyvybei pavojingas avarijas.

„Yra dalykų, kuriuos tiesiog turite daryti reguliariai ir taip išsiugdyti

įprotį. Negalite leisti, kad jus nuneštų gyvenimo srovė“, – sako jis.

Dvasiniai sudužimai

Andrejus įsitikino, kad jei reguliariai neatliekame dvasinės priežiūros, įvairios jėgos, tokios kaip stresas ar bendraamžių įtaka, gali įveikti mūsų pasipriešinimą pagundoms. Kada tai nutinka, netrukus prarandame kryptį, valdymą ir galiausiai dvasinę galią.

Kaip lėktuvas be galios kris žemyn, taip ir mes, kai nusidedame, prarandame dvasinę galią ir krintame žemyn, nutolstame nuo dangaus ir anksčiau ar vėliau sudužtame dvasiškai.

Nors po mūsų sudužimo Gelbėtojo Apmokėjimas gali vėl mus „sutaisyti“, daug geriau yra pasikliauti Jo galia, padedančia mums ištaisyti problemas, kol dar jos mažos, dar prieš joms sukeliant dvasinę katastrofą.

Praleidinėjimo pavojus

Mintis praleisti techninę lėktuvo priežiūrą niekada netoptelėjo Andrejaus galvoje. To praleisti negalima. „Yra tai reguliuojantys įstatymai“, – sako jis. Bet jeigu visgi *praleistų* priežiūrą – tik vieną kartą – jis pripažįsta, kad „tikriausiai nieko neatsitiktų“.

Galbūt didžiausia tokio praleidimo problema yra ne tai, kad lėktuvus tuoj pat suduš, bet tai, kad jis nesuduš. „Jei nieko blogo neatsitinka, kai šiandien praleidžiu, būsiu lengviau sugundomas praleisti tai ir rytoj“, – sako jis.

Kai priežiūra reguliariai praleidinėjama, dėl lėktuvą – arba mus – veikiančių jėgų ir spaudimo anksčiau ar vėliau kas nors sutriks. „Galiausiames sudušime“, – sako jis.

Štai kodėl Dievas davė mums įstatymus ir dėl reguliarios dvasinės priežiūros. „*Dažnai* susirinksite [bažnyčioje]“ (3 Nefio 18:22; kursyvas pridėtas). *Visuomet* melskitės (žr. 3 Nefio 18:19). *Stropiai* tyrinėkite

Raštus (žr. 3 Nefio 23:1–5). „Tegul dorybė *nepaliaujamai* puošia tavo mintis.“ (DS 121:45; kursyvas pridėtas.) *Reguliariai* lankykitės šventykloje.¹

Jei laikysimės šių įsakymų ir reguliariai atliksime dvasinę priežiūrą, tai padės mums skristi teisingai.

„Lėktuvus sukonstruotas taip, kad pakiltų nuo žemės, paliktų pasaulį, – sako Andrejus. – Būtent to Dangiskasis Tėvas nori ir mums. Su reguliaria priežiūra mes saugiai pateksime ten, kur norime nukeliauti – atgal į dangų.“ ■

IŠNAŠA

1. Žr. Tomas S. Monsonas, „Šventoji šventykla – švyturys pasauliui“, 2011 m. balandžio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga.

„Patikrinkite patys save, ar laikotės tikėjimo.“
(2 Korintiečiams 13:5.)

DVASINĖS PRIEŽIŪROS KONTROLINIS SĄRAŠAS

Aviacijos mechanikai dažnai turi kontrolinį sąrašą dalykų, kuriuos privalo reguliariai patikrinti. Bažnyčios vadovai pasiūlė mums reguliariai atlikti savo pačių dvasinius patikrinimus.¹

Štai kai kurie klausimai, galintys padėti jums kartas nuo karto patikrinti savo dvasinę sveikatą. Jei kai kurie iš jūsų atsakymų kelia jums susirūpinimą, pakalbėkite su savo tėvais arba vyskupu ar skyriaus prezidentu.

- Ar meldžiuosi reguliariai ir nuoširdžiai?
- Ar sotinuosi Dievo žodžiu, esančiu Raštuose ir dabarties pranašų mokymuose?
- Ar laikausi šabo dienos ir reguliariai lankau Bažnyčios susirinkimus?
- Ar laikausi šabo dienos ir moku dešimtinę ir atnašas?
- Ar pasninkauju ir noriai moku dešimtinę ir atnašas?
- Ar esu pasiryžęs atleisti kitiems?
- Ar reguliariai randu būdų tarnauti kitiems?
- Ar visuomet atmenu Gelbėtoją ir seku Jo pavyzdžiu?
- Ar išlaikau savo mintis ir kalbą švarius?
- Ar esu visame kame sąžiningas?
- Ar laikausi Išminties Žodžio?

IŠNAŠA

1. Žr. Džozefas B. Virtlinas, „True to the Truth“, *Ensign* May 1997, p. 17.

PASINERKĶ RAŠTUS

Tegul seminarija pakeičia tave.
(Žr. 1 Nefio 19:23.)

Pokalbių metas

„Gerbsiu savo gimdytojus ir darysiu, ką galiu, kad sustiprinčiau savo šeimą“ (Mano Evangelijos standartai).

Hilari Votkins Lemon

Pagal tikrą atsitikimą

„**D**ėmesio visi, atėjo pokalbių metas!“ – šuktelėjo mama.

Džozė visą dieną nekantraudama laukė pokalbių meto. Kiekvieną vakarą Džozė ir du mažieji jos broliukai Benas ir Vesas susirinkdavo svetainėje kartu su mama ir tėčiu pasikalbėti apie tai, kas vyksta jų gyvenime.

Tėtis buvo sakęs, kad ši vakarą padės Džozei repetuoti ryto pranešimų tekstą. Perskaityti ryto pranešimus buvo ypatinga privilegija Džozės mokykloje. Rytoj Džozė per mokyklos garsiakalbius pagros trumpą savo mėgstamos dainos dalies įrašą ir per mikrofoną praneš apie tos dienos renginius ir apie pietų valgiaraštį.

Džozė nubėgo į svetainę džiaugdamasi, kad galės parepetuoti savo tekstą.

„Štai ir mūsų žymioji pranešėja! – tarė tėtis, kai Džozė užsoko ant

sofos greta jo. – Kaip jautiesi dėl rytojaus?“

„Aš džiaugiuosi, bet ir truputį jaudinuosi. Bijau, kad ką nors sumaišysiu priešais visą mokyklą“, – atsakė Džozė.

„Todėl mes ir repetuojame, – pasakė tėtis. – Pradėk ir perskaityk savo tekstą, o aš klausysiu, kur galėtum pasitobulinti.“

„Ačiū, tėti!“ – padėkojo Džozė.

Juodu su tėčiu peržiūrėjo tekstą tiek kartų, kad Džozė net pametė skaičių. Tada ji atsistojo ir paskutinį kartą raiškiai perskaitė tekstą visai šeimai. Mama ir tėtis ją pasveikino pritarimo šūksniais. Benas su ja suplojo rankomis, o Vesas šypsojosi ir plojo.

Džozė nuėjo miegoti laiminga ir pasitikinti savimi.

Kitą dieną viskas praėjo sklandžiai. Nors ir jaudinosi, Džozė nusišypsojo, per mokyklos garsiakalbius išgirdusi savo muziką. Ji buvo patenkinta, kad repetavo savo tekstą su tėčiu, ir dabar lėtai ir aiškiai perskaitė jį be jokių klaidų.

„Viskas atlikta puikiai“, – pasakė direktoriaus padėjėja ponia Bleik.

Po pamokų Džozė stovėjo eilėje laukdama autobuso. Vyresnis berniukas atsigręžė ir paklausė: „Ar tai tu ta mergaitė, kuri šiandien perskaitė pranešimus?“

Džozė nusišypsojo. „Taip“, – atsakė ji.

Berniukas paklausė: „Kodėl

pasirinkai tą dainą? Ji tokia kvaila. Tu iš tiesų sugadinai ryto pranešimus.“ Tada jis pasakė jai nemalonų žodį ir ėmė su draugais juoktis.

Džozė sėdėjo viena autobuso priekinėje sėdynėje. Ji jautėsi bjauriai.

Grįžusi namo, Džozė rado mamą, žaidžiančią su Vesu.

„Mama, žinau, kad dabar dar ne pokalbių metas, bet ar galėtume visgi pasikalbėti dabar?“ – paklausė Džozė.

„Žinoma, Džoze, – atsiliepė mama. – Kas atsitiko? Ar kas nors nepavyko su rytiniais pranešimais?“

„Ne“, – pasakė Džozė. – Viskas praėjo puikiai. Bent aš taip maniau, kol vienas berniukas man pasakė, kad pasirinkau kvailą dainą. Be to, jis pasakė man labai nemalonų žodį.“

Mama patapšnojo į grindis šalia savęs. Džozė atėjo ir atsisėdo šalia. Mama ją stipriai apkabino. Jiedvi su mama pakalbėjo apie viską, kas įvyko tą dieną, net apie ponios Bleik pagyrimą.

„Man labai gaila, kad tas berniukas ir jo draugai buvo tokie nemandagūs su tavimi, – pasakė mama.

– Tačiau, atrodo, kitiems žmonėms, kuriuos tu gerbi, patiko tai, kaip perskaitei tuos pranešimus. Mudu su tėčiu tavimi labai didžiuojamės. Tu daug ruošėsi ir tai atsipirko!“

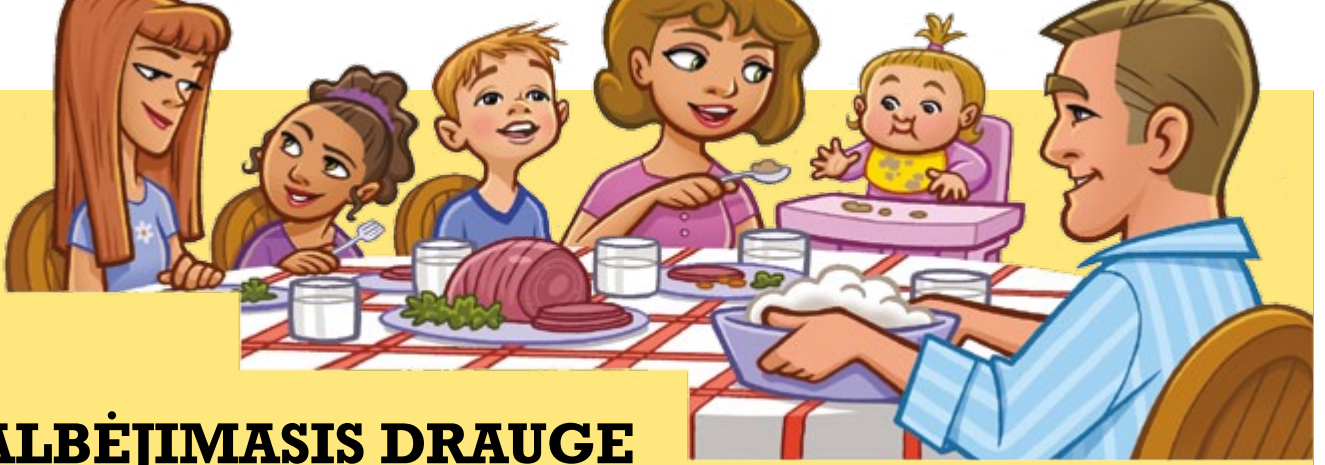
Džozė vėl apkabino mamą. „Ačiū, mama! Jaučiuosi daug geriau“, – pasakė ji. Džozė džiaugėsi, kad pokalbių metas gali būti bet kada. ■

„Santykiuose tarp šeimos narių nėra nieko svarbiau už atvirą ir sąžiningą bendravimą.“

Vyresnysis M. Raselas Balardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Like a Flame Unquenchable“, *Liahona* July 1999, p. 103.

KALBĖJIMASIS DRAUGE

Štai keletas pasiūlymų, kaip organizuoti jūsų šeimos „pokalbių metą“:

- Paklauskite savo tėvų, ar galėtumėte kas dieną skirti keletą minučių tam, kad šeima drauge

pasikalbėtų. Tie pokalbiai gali vykti valgio metu ar kurią nors konkrečią dienos valandą.

- Pasirūpinkite, kad visi paeiliui galėtų išsakyti savo mintis ir

išklausyti kitus. Įtraukite visus!

- Gerbkite savo šeimos narių nuomonę. Užtikrinkite, kad visi jaustų, jog tai, ką jis ar ji sako, yra svarbu.

POKALBIO ŽAIDIMAI

Reikia idėjų pokalbių metui? Pamėginkite šiuos žaidimus:

Pupų maišelio mėtymas: Jeigu jūsų šeima didelė arba jos nariams sunku kalbėti paeiliui, pasinaudokite pupų maišeliu, kad parodytumėte, kieno eilė kalbėti. Po to, kai pupų maišelį turintis asmuo pasako, ką norėjo pasakyti, jis meta maišelį kitam šeimos nariui, tuo perduodamas jam galimybę kalbėti.

Pokalbio vedėjas: Pasidalinkite į grupes iš dviejų asmenų ir paeiliui klausinėkite vienas kitą taip, kaip tai daroma imant interviu. Sugalvokite keletą klausimų savo porininkui ir juos užduokite. Įmdami interviu galite naudoti netgi tikrą mikrofoną ar garsą įrašantį įrenginį.

Ką darytum, jeigu... ?: Paeiliui užduokite šeimos nariams įvairius klausimus, prasidedančius „Ką darytum, jeigu ...?“ Pavyzdžiui, „Ką darytum, jeigu pasiklystum?“ arba „Ką darytum, jei galėtum nuvykti į bet kurią pasaulio vietą?“

PAGALBA TĖVAMS: LAIKAS PABŪTI AKIS Į AKĮ

Kalbėtis kartu kaip šeima yra smagu, tačiau taip pat svarbu, kad tėvai ir vaikai kalbėtųsi vieni du, akis į akį. Pasinaudokite akimirkomis dienos metu pabendrauti su vaikais asmeniškai. Pakvieskite kiekvieną vaiką atskirai padėti jums atlikti kokį nors namų ruošos darbą, vykti kur nors kartu su jumis arba tiesiog kelias minutes pasikalbėti su jumis kitame kambaryje. Tos kelios trumpos akimirkos gali pavirsti labai prasmingu pokalbiu.

Jis sutraukė MIRTIES PANČIUS

Vyresnysis Patrikas Kearonas
Iš Septyniadešimties

„Jie turi amžinąjį gyvenimą per Kristų, kuris sutraukė mirties pančius.“ (Mozijo 15:23.)

Vieną vakarą, kai mūsų vaikai buvo mažesni, mes visa šeima skaitėme Raštus. Per skaitėme apie Gelbėtoją ir aptarėme tai, kad Jis niekada nepadarė nė vienos klaidos.

Vėliau tą vakarą mano žmona guldė mūsų trejų metų dukrele Siuzę į lovytę. Siuzė pažvelgė aukštyrį į savo mamą ir pasakė: „Mamyte, Jėzus padarė vieną klaidą.“

„Ką turi omenyje?“ – paklausė mama.

Siuzė tarė: „Jis kažką sutraukė.“

Truputį nustebusi, mama paklausė: „Ir ką gi Jis sutraukė?“

„Jėzus nutraukė mirties pančius“, – atsakė Siuzė.

Mano žmona suvokė, kad jiedvi su Siuze daugybę kartų dainavo pradinukų dainą „Auksinį pavasario metą“, ir Siuzė įsiminė žodžius „Auksinį pavasario metą Jėzus Kristus kėlėsi ir išėjo iš kapo, kur buvo paguldytas, ir sutraukė mirties pančius.“¹ Mama paaiškino, kad sutraukti mirties pančius reiškia,

kad Jėzus prisikėlė, kad mes visi galėtume gyventi po mirties.

Tas pokalbis suteikė mudviem su žmona daugelį progų mokytis mūsų dukras Lizę, Siuzę ir Emą apie tai, ką kiekvienam iš mūsų iš tiesų reiškia Apmokėjimas. Siuzė buvo teisi, Jėzus tikrai sutraukė mirties pančius. Tačiau tai nebuvo klaida, tai buvo didžiausia dovana, kokią Jis galėjo mums suteikti! (Žr. Doktrinos ir Sandorų 14:7.)

Gelbėtojas mirė ir prisikėlė, kad mes, pagal mūsų teisumą, galėtume vėl gyventi su mūsų Dangiškuoju Tėvu ir su savo šeimomis. Jei būsime verti, galėsime kažkurią dieną mėgautis nemirtingumo ir amžinojo gyvenimo palaimomis. Esu dėkingas, kad Jėzus kažką sutraukė – sutraukė mirties pančius! ■

IŠNAŠA

1. „On a Golden Springtime“, *Children's Songbook*, p. 88.

Šitą pamoką ir veiklą galite panaudoti norėdami daugiau išmokti apie šio mėnesio Pradinukų organizacijos temą.

JĖZUS KRISTUS

moko mane rinktis teisiai

Taneriui šių metų Velykos nebus tokios kaip anksčiau. Jo senelis mirė, ir Taneris liūdėjo, kad šio ypatingo laiko niekada nebepraleis kartu su seneliu.

Tačiau Pradinukų organizacijoje Taneriui priminė, kad Velykas švenčiame todėl, kad Jėzus gyvas! Kada Jis prisikėlė, Jo dvasia

amžiams susijungė su Jo kūnu. Jis niekada nebeatirs mirties. Taneris sužinojo, kad dėl Jėzaus prisikėlimo visi kada nors bus prikelti, taip pat ir jo senelis!

Giedodamas Velykų giesmę:

„Jėzus prisikėlė, Jėzus mūsų draugas.

Džiaugsmas pripildo mūsų širdis, Jis vėl gyvas“¹,

Taneris pajuto, kaip jo širdį užliejo laimės jausmas. Jis panorė pasidalinti šia gerąja naujiena su visais ir nusprendė, kad prieš Velykas prie savo kaimynų durų padės mažą pavasarių gėlių puokštę su užrašyta Raštų ištrauka apie Jėzaus prisikėlimą. Jis įsivaizdavo, kaip jie šypsošis, kai Velykų rytą ras jo dovaną. ■

IŠNAŠA

1. „Jesus Has Risen“, *Children's Songbook*, p. 70.

Giesmės ir Raštai

- Jono 13:15
- Pasirinkite giesmę apie Jėzų Kristų
- Siūlomos giesmės iš giesmyno
Giesmės ir vaikų dainos: „Kristus kėlė mums šiandieną“ (54), „Jis gyvas, Atpirkėjas mūsų“ (38); taip pat žr. „Velykų Osana,“ *Liahona*, Balandis, 2003 (D9); „Jis mirė, kad gyventume,“ *Liahona*, Balandis, 2005 (D13)

PT veikla Kur pasaulyje?

Po savo prisikėlimo Jėzus Kristus aplankė žmones ne tik Jeruzalės apylinkėse, bet ir teisius žmones Amerikos žemynuose. Kartu su šeima nubrėžkite liniją nuo kiekvieno paveikslėlio iki tos vietos (Jeruzalės ar Amerikos), kur tai įvyko. Paeiliui perskaitykite atitinkamas Raštų ištraukas, kad daugiau sužinotumėte apie tai, kas įvyko tame paveikslėlyje.

Jėzus laimina vaikus
3 Nefio 17:11–25

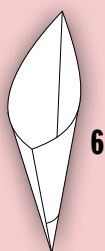
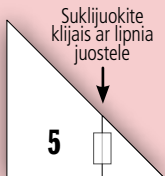
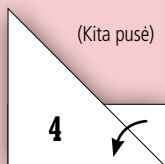
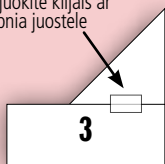
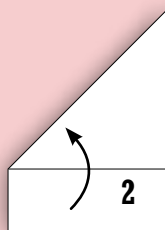
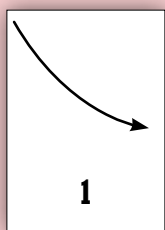
Jėzus pasirodo Marijai
Magdalenai
Jono 20:14–18

Jėzus moko Amerikos
žemynuose
3 Nefio 11:8–11

Tik jūs

Galite patys pagaminti puokštes, panašias į Tanerio Velykų puokštę. Paimkite stačiakampio formos balto ar spalvoto popieriaus lapą ir sulankstykite jį taip, kaip parodyta apačioje. Į indelį įdėkite nedidelių gėlių ar saldumynų, kad maloniai nustebintumėte draugą ar šeimos narį!

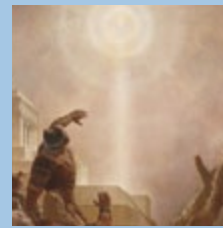

Suklijuokite klijais ar lipnia juostele

Suklijuokite klijais ar lipnia juostele

Jėzus pakyla į dangų
ApD 1:9–11

Jėzus pasirodo teisiems žmonėms
3 Nefio 11:1–8

Jėzus parodo savo žaizdas
apaštalam
Luko 24:36–40

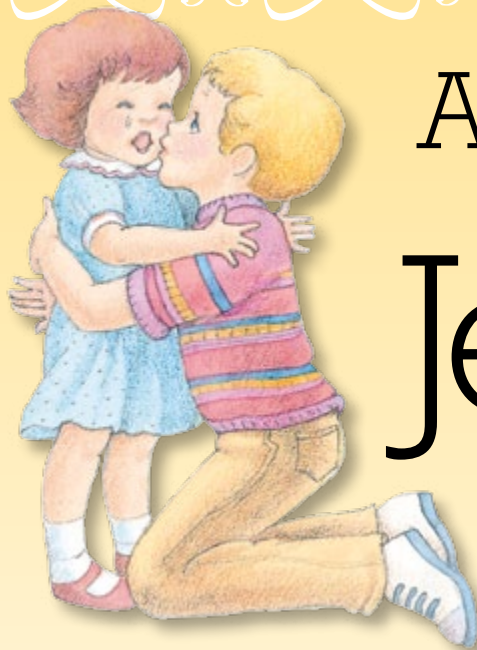
Jėzus paprašo atnešti nefitų
metraščius
3 Nefio 23:7–13

Jėzus pasirodo savo
apaštalam
Mato 28:16–20

Amerikos žemynai

Aš stengiuosi būt kaip Jėzus

Supaprastinta

Su pasišventimu ♩ = 104–116

Žodžiai ir muzika: Janice Kapp Perry

1. Aš sten - giuo - si būt kaip Jė - zus Ir vaikš - čio - ti
(2. Kiek) - vie - ną sten - giuos my - lė - ti Ir mo - kau - si

Jo ke - liais, Iš - mok - ti my - lėt kaip
jam tar - naut. Aš lau - kiu die - nos, kai

Jė - zus tiek žo - džiais, tiek ir dar - bais. Jei
Jė - zus a - teis pas mus an - trą - kart. Kai

© 1980 Janice Kapp Perry. Šią dainelę galima kopijuoti epizodiniam, nekomerciniam naudojimui bažnyčioje ar namuose. Ši pastaba turi būti ant kiekvienos kopijos.

kar - tais už - klum - pa pa - gun - da juo - da, Aš sten - giuos
 sten - giuos at - min - ti, ko mo - kė ma - ne, Min-ty - se man

iš - girs - ti, ką kuž - da Dva - sia ty - liai: „Ki - tą my - lė - ki kaip
 pra - by - la Šven - to - ji Dva - sia ty - liai: „Ki - tą my - lė - ki kaip

Jė - zus ta - ve, Vis - ką da - ry - ki su mei - le švel -

nia. Ir min - tys, dar - bai ta - vo švie - sūs te - bus, Nes

Jė - zus juk to mo - kė mus.“ _____ 2. Kiek - mus.“ _____

Seserys pagal pavardę ir tikėjimą

Heterė Rigli

Bažnyčios žurnalai

Marija ir Diana D. yra ne tik seserys, bet ir geriausias draugės. Dianai yra 10 metų, o Marijai praeitą rugpjūtį sukako 12-ka. Jos gyvena Rumunijoje, kur yra apie 3000 Bažnyčios narių. Jos savo tikėjimą Jėzumi Kristumi išlaiko stiprų, lankydamos Bažnyčią, skaitydamos Raštus ir meldamosi.

Marija sako: „Bažnyčioje aš išmokau tikėti Dievą.“ Kartą mokykloje ji rašė testą, todėl meldėsi Dangiškajam Tėvui, Jėzaus Kristaus vardu prašydama pagalbos. Gavusi gerą pažymį, ji pajuto, kad Dangiškasis Tėvas jai padėjo.

Diana sako, kad Mormono Knyga padeda jos tikėjimui. „Kas dieną, kai skaitau Mormono Knygą, ta diena būna gera“, – sako ji. Jos mėgstamiausia Raštų istorija yra apie Džozefą Smitą. „Jis meldėsi, ir Dievas bei Jėzus Kristus padėjo jam“, – aiškina ji. ■

ŠOKOLADAS

Abiejų sesučių mėgstamiausias desertas yra šokoladiniai skanėstai: Marija mėgsta šokoladinį pyragą, o Diana – šokoladinį tortą.

**MĖGSTAMIAUSIA
DAINA**

Ir Marija, ir Diana groja pianinu. Marijos mėgstamiausia daina yra „Mylėkite vienas kitą“. Ji yra apie Jėzaus įsakymą mylėti kitus žmones. Diana sako, kad gali sugroti šią dainą beveik tobulai, bet sunkiausia dalis yra pabaiga.

MAN PATINKA ŽVELGTI Į ŠVENTYKLĄ

Marija ir Diana abi nori kada nors ištekėti šventykleje. Jos gyvena Ukrainos Kijevo šventykos apygardoje.

Paaugusi Diana važiuos į Ukrainos Kijevo šventyklą atlikti krikštų už mirusiuosius. Marija jau dabar gali važiuoti. Šventykla yra už 805 kilometrų.

ŠEIMA PIRMIAUSIA

Marija ir Diana myli savo tėvelius. „Mama padeda mums jaustis geriau, kai sergame“, – sako Marija. „Tėtis nuveža mus į mokyklą“, – pasakoja Diana.

GIESMĖS

Dianos mėgstamiausia giesmė yra „Toli, toli Judėjos lygumose“, kurioje kalbama apie Jėzaus gimimą. Nariai Rumunijoje naudojami žaliuoju Bažnyčios giesmynu. „Imnuri“ rumuniškai reiškia „giesmės“.

Vyresnysis Ričardas G. Skotas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo dalinasi keliomis mintimis šia tema.

Ką galiu daryti, kad laikyčiausi plano, kurį man paruošė DANGIŠKASIS TĖVAS?

Mokykitės apie didįjį laimės planą studijuodami Raštus.

Įsiklausykite į dabartinio ir praeities pranašų balsus.

Pakluskite jausmams, atspindintiems Šventosios Dvasios patarimus.

Kai reikia, prašykite patarimo ir nurodymų iš tėvelių ir kunigijos vadovų.

Iš „The Joy of Living the Great Plan of Happiness“, Ensign Nov. 1996, p. 75.

MANO EVANGELIJOS STANDARTAI

Laikysiuosi plano, kurį turi paruošęs man Dangiškasis Tėvas.

Atminsiu savo krikšto sandorą ir klausysiu Šventosios Dvasios.

Rinksiuosi teisingai.

Žinau, kad, padaręs klaidą, galiu atgailauti.

Būsiu sąžiningas su Dangiškuoju Tėvu, su
kitais žmonėmis ir pačiu savimi.

Pagarbiai tarsiu Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kristaus vardus. Nesikeiksiu ir ne-
vartosiu šiurkščių žodžių.

Šabo dieną darysiu tai, kas padės man jaustis
arti Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kristaus.

Gerbsiu savo gimdytojus ir darysiu, ką galiu, kad sustiprinčiau savo šeimą.

Išlaikysiu savo protą ir kūną šventus ir tyrus ir nevartosiu
nieko, kas man žalinga.

Rengsiuosi kukliai, kad parodyčiau pagarbą
Dangiškajam Tėvui ir sau pačiam.

Skaitysiu ir žiūrėsiu tik tai, kas patinka Dangiškajam Tėvui.

Klausysiuos tik tokios muzikos, kuri patinka Dangiškajam Tėvui.

Sieksiu turėti gerų draugų ir su kitais elgsiuosi maloniai.

Dabar gyvensiu taip, kad būčiau vertas eiti į šventyklą,
ir darysiu, ką galiu, kad turėčiau amžinąją šeimą.

AŠ - DIEVO VAIKAS.

Žinau, kad Dangiškasis Tėvas mane myli, ir aš myliu Jį.

Dangiškajam Tėvui galiu melstis bet kada ir bet kur.

Stengiuosi prisiminti Jėzų Kristų ir sekti Juo.

Matyti Velykų džiaugsmą

Pagal tikrą atsitikimą

4.

Tai kodėl nesidžiaugiate dėl Velykų?

Velykos yra liūdna šventė.
Ji susijusi su Kristaus mirtimi.

5.

Ar atsimenate, kas įvyko Velykų
sekmadienį?

6.

Žinau! Jėzus prisikėlė!

Ir mes galime prisikelti.

7.

Teisingai. Velykos yra džiugi šventė,
kuomet švenčiame Jėzaus prisikėlimą.

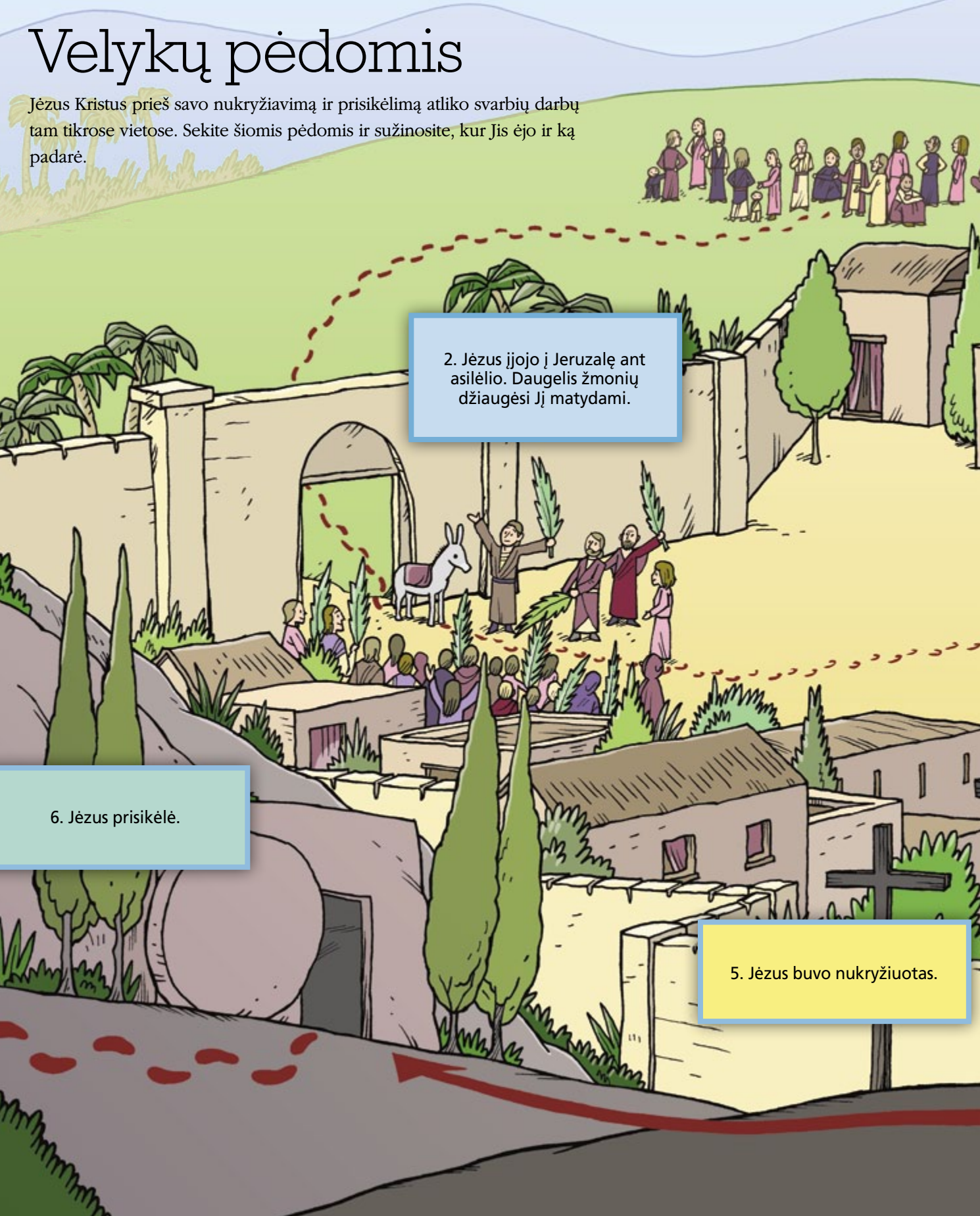
8.

Aš mėgstu Velykas.

Aš taip pat.

Velykų pėdomis

Jėzus Kristus prieš savo nukryžiuojimą ir prisikėlimą atliko svarbių darbų tam tikrose vietose. Sekite šiomis pėdomis ir sužinosite, kur Jis ėjo ir ką padarė.

2. Jėzus įėjo į Jeruzalę ant asilėlio. Daugelis žmonių džiaugėsi Jį matydami.

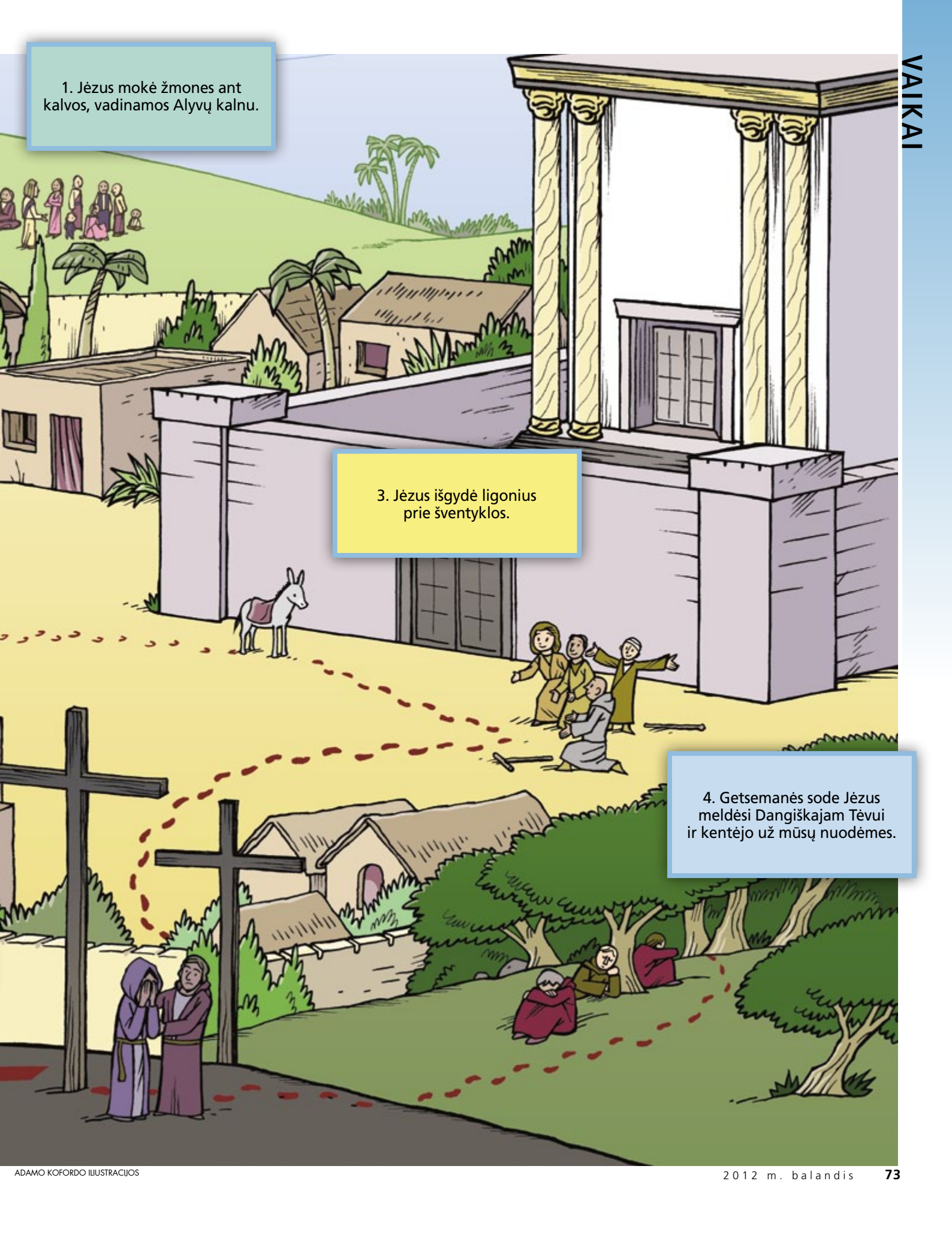
6. Jėzus prisikėlė.

5. Jėzus buvo nukryžiuotas.

1. Jėzus mokė žmones ant kalvos, vadinamos Alyvų kalnu.

3. Jėzus išgydė ligonius prie šventyklos.

4. Getsemanės sode Jėzus meldėsi Dangiškajam Tėvui ir kentėjo už mūsų nuodėmes.

Bažnyčios naujienos

Daugiau Bažnyčios naujienų ir informacijos apie renginius rasite tinklalapyje news.lds.org.

Pasaulinis vadovų mokymas nužymi kelią į tikrąjį augimą

Heterė Vitl Rigli

Bažnyčios naujienos ir renginiai

Pasaulinio vadovų mokymo susirinkime, įvykusiame 2012 m. vasario 11 d., Bažnyčios vadovai paaiškino, koks svarbus yra „tikrasis augimas“ ir kaip jį pasiekti.

Šiame Bažnyčios vadovams visame pasaulyje skirtame mokyme dalyvavo prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, ir Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariai, Septyniadešimčių prezidentūros ir Bažnyčios pagalbinių organizacijų prezidentūrų nariai.

„Bažnyčios terminais kalbant, žodis *augimas* gali būti apibrėžtas kaip „nauji nariai“ [...] Tačiau *tikrasis augimas* apibrėžiamas kaip „aktyvių narių skaičiaus augimas“, – paaiškino prezidentas Uchtdorfas.

Vyresnysis M. Raselas Balardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pridūrė: „Augimas vyksta tada, kai asmeninis, visą gyvenimą trunkantis atsivertimas į Evangeliją reiškiasi vis didėjančia kiekvieno žmogaus ir šeimos ištikimybe.“

Prezidentas Uchtdorfas sakė, kad ta didėjanti ištikimybė apima dalykus, kuriuos nelengva išmatuoti, tokius kaip kasdienė malda, Raštų studijavimas, šeimos namų vakarai, meilė namuose ir asmeninė su Apmokėjimu susijusi patirtis.

„Pernelyg dažnai Jėzaus Kristaus Evangelijos grožį ir paprastumą mes apsunkiname begaliniais skrupulingų lūkesčių sąrašais, – kalbėjo jis. – Tačiau, kai susitelkiame į Evangelijos „kodėl“, didelė dalis tos painiavos išnyksta.“

Didelė transliacijos dalis buvo skirta svarbiausioms doktrinoms ir principams, atsakantiems į tuos „kodėl“ klausimus, aptarti.

„Tinkami „kodėl“ klausimai mus ves prie tinkamų „kas“, „kada“, „kur“, „kodėl“ ir „kaip“ sprendimų“, – sakė prezidentas Uchtdorfas.

Santuoka ir šeima Kūrėjo plane

„Bažnyčia sudaryta iš šeimų, – sakė prezidentas Boidas K. Pakeris, Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas. – Apylinkės ir kuolai yra tik pagalbinė struktūra. Kai kalbame apie šeimas, tada matome tikrąjį augimą Bažnyčioje.“

Jis pareiškė, kad kiekvienas vyras ir tėvas savo namuose turėtų būti kunigystės pareigūnas, teisiai pirmininkaujantis savo šeimai. Jis sakė, kad panašiai ir kunigystės vadovai turėtų deramai vadovauti – nors yra įvairių kunigystės pareigybių, kiekvienas kunigystę turintis turi tiek pat kunigystės, kiek bet kuris kitas kunigystę turintis vyras (žr. DS 1:20).

Vyresnysis Raselas M. Nelsonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pabrėžė, kad vyrai ir žmonos, tėvai ir motinos turi kurti savitarpio meilę, atgaila ir malda paremtus santykius, kad galėtų sėkmingai stiprinti ir apsaugoti savo šeimą, kuri „yra Kūrėjo plano Jo vaikų amžinajam likimui šerdis“ („Šeima. Pareiškimas pasauliui“, *Liahona* ir *Ensign*, Nov. 2010, p. 129).

„Šventraščiuose tris kartus esame įspėjami, kad visa žemė bus visiškai nuniokota Viešpaties sugrįžimo metu, jei nebus įvykdytos tam tikros sąlygos, – pasakė jis. – Kiekvienu atveju tas įspėjimas siejasi su šventyklos apeigomis neužantspauduota žmonijos šeima. Be tų išaukštinimo apeigų Dievo šlovė nebūtų įgyvendinta.“

Kad būtų galima pasiekti tą galutinį tikslą – amžinąjį gyvenimą ir išaukštinimą visiems Dievo vaikams – reikalinga, kad mūsų namuose, apylinkėse bei skyriuose ir visoje Bažnyčioje vyktų tas tikrasis augimas.

Evangelijos pritaikymas

Tikrasis augimas ir atsivertimas vyksta taikant Evangeliją kasdieniame gyvenime. Klausimų ir atsakymų diskusijoje vyresnysis L. Tomas Peris ir vyresnysis D. Todas Kristofersonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo paaiškino, kad pagrindinis Evangelijos pritaikymas – tai sudaryti šventyklos apeigas ir jų laikytis. Vyresnysis Kristofersonas sakė, kad paklusnumas sandoroms gali laikui bėgant prigimtinį žmogų paversti šventuoju.

Ištiesti pagalbos ranką kitiems yra kita svarbi Evangelijos pritaikymo sritis. Vadovai kalbėjo, kad nariai yra atsakingi, pavieniui ir kaip Bažnyčia, ištiesti pagalbos ranką tiems, kurie patyria materialinius ir dvasinius nepriteklus.

Vyresnysis Kristofersonas sakė, kad, rūpinantis vargšais ir beturčiais, neturėtume delsti bendradarbiauti su kitais tikėjimais ir labdarinėmis organizacijomis. Kunigijos vadovai turėtų pirmauti šiame darbe, tačiau nariai ir misionieriai taip pat turėtų palaikyti šias pastangas.

Aptarimo grupės diskusijoje buvo pabrėžta, kaip svarbu tarnauti šeimoms, stiprinti Melchizedeko kunigystę turinčiuosius ir padėti stiprinti jaunimo tikėjimą ir liudijimus. Čia dalyvavo vyresnysis Balardas ir vyresnysis Nylas L. Anderseną iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, vyresnysis Ronaldas A. Resbandas iš Septyniasdešimčių prezidentūros, visuotinė Merginų organizacijos prezidentė

Vyresnysis M. Raselas Balardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo kalba aptarimo grupės diskusijoje, kuri vyko kaip 2012 m. vasarį vykusio pasaulinio vadovų mokymo susirinkimo dalis.

Vasario mėn. pasaulinio vadovų mokymo susirinkimo metu prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, sakė: „Pirma, ką turime padaryti, tai suprasti. Antra, reikia tai, ką supratome, pritaikyti gyvenime. [...] Nedaug naudos iš to, kad girdime Dievo žodį, jei to, ką girdime, neįgyvendiname savo gyvenime.“

Jis pakvietė Bažnyčios vadovus po translacijos tarnaujant savo pašaukimuose daryti tris dalykus, padėsiančius jiems gauti daugiau naudos iš Bažnyčios vadovų nurodymų:

1. Asmeniškai ir kaip tarybos su malda apmąstykite gautus nurodymus ir nustatykite „kodėl“ tarnaujate.
2. Tai apmąstę ir aptarę, nustatykite kelis konkrečius veiksmus, kuriuos įsipareigosite įvykdyti. Tie veiksmai turi būti pritaikyti kiekvienos organizacijos, apylinkės, kuolo, šeimos ar atskiro asmens aplinkybėms ir poreikiams.
3. Taip įsipareigoję, per kiekvieną tarybos susirinkimą pasitikrinkite, kaip sekasi tų įsipareigojimų laikytis vykdant savo pareigas ir pašaukimus.

Eleinė S. Dalton ir visuotinė Pradinukų organizacijos prezidentė Rouzmerė M. Viksom.

Vyresnysis Resbandas sakė, kad kiekvienas vadovas turi įsitraukti į narių sugrąžinimo į visišką aktyvumą Bažnyčioje darbą, o vyresnysis Anderseną pabrėžė, kad būtina į kitų jaunuolių aktyvinimo ir stiprinimo darbą labiau įtraukti jaunimą.

Kaip pasiekti tikrąjį augimą

Prezidentas Uchtdorfas pabrėžė, kad tikrasis augimas vyksta tada, kai Evangelijos principus taikome savo kasdieniame gyvenime.

Jis sakė: „Apmąstydami šias temas, paklauskite savęs „kodėl tarnaujame?“ ir „todėl, ką turime daryti?“ savo pareigose kaip asmenys ir kaip tarybos.“

Sužinokite daugiau

Šitos transliacijos medžiagą įvairiomis kalbomis galite peržiūrėti, jos klausytis, ją atsispausdinti ir atsisiųsti apsilankę tinklalapyje lds.org/study/other-addresses ir paspaudę nuorodą **Worldwide Leadership Training**. ■

Kviečiame mums rašyti

Liahona norėtų sužinoti apie jūsų kalėdines tradicijas:

- Kaip jūsų šeima švenčia šią šventę?
- Kokios tradicijos paplitusios jūsų kultūroje?
- Kokias tradicijas sukūrėte, kad artėtumėte patys ir artintumėte savo šeimą prie Gelbėtojo?
- Kokius įsimintinus Kalėdų išgyvenimus – ypač susijusius su jūsų tradicijomis – galite mums papasakoti?

Prašome savo atsiminimus ir idėjas iki 2012 m. birželio 1 d. siųsti *Liahonai* šiuo adresu: liahona@ldschurch.org. ■

BibleVideos.LDS.org – dovana pasauliui

2011 metų Pirmosios Prezidentūros Kalėdų minėjime Bažnyčios vadovai pristatė „The Life of Jesus Christ Bible Videos“ tinklavietę – „dovaną“ pasauliui.

BibleVideos.lds.org yra trumpų filmukų, kuriuose vaizduojamos scenos iš Kristaus gyvenimo, pradedant angelo pranašyste apie Kristaus gimimą ir baigiant Gelbėtojo prisikėlimu, talpykla.

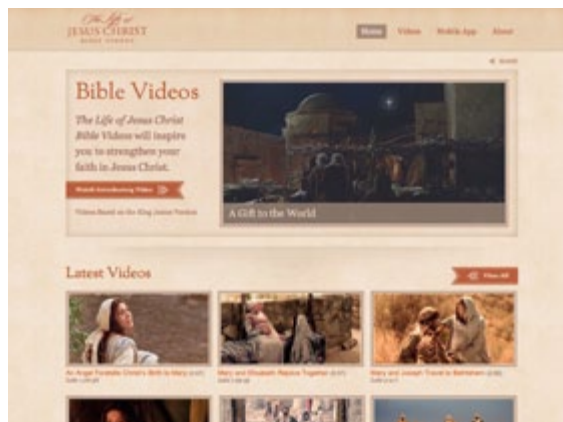
Kalėdų minėjimo metu apie šią tinklavietę paskelbė Prezidentas Henris B. Airingas, pirmasis pata-
rėjas Pirmojoje Prezidentūroje.

Jis sakė: „Kaip ir Raštų ištraukos, kurias tiksliai atpasakoja šie trumpi filmukai, jie gali jums pasirodyti ramūs. Jūsų tikėjimas ir Šventoji Dvasia sukels jausmus, kokių verti šie pasaulį pakeitę įvykiai.“

Šie filmukai sukurti iš filmuotos medžiagos, kuri buvo nufilmuota Bažnyčios naujosios LDS Motion Picture studijos pietinėje aikštelėje Gošene, Jutoje, kur 2011 m. rugpjūtį prasidėjo filmavimo darbai pagal Naujoje Testamento Raštų bibliotekos projektą.

Pagal šį projektą bus sukurta daugiau nei 100 trumpametražių filmukų, vaizduojančių Kristaus gyvenimą, tiksliai pagal Biblijos (Karaliaus Jokūbo Versijos) tekstą.

Ši tinklavietė pritaikyta mobiliesiems įrenginiams ir prieinama anglų kalba (BibleVideos.lds.org), ispanų kalba (videosdelabilia.org) ir portugalų kalba (videosdabilia.org). Taip pat galite nemokamai gauti „iPad apps“, kurie siūlo naują būdą patirti Biblijos istorijas per vaizdą, garsą ir lytėjimą. ■

Galiausiai beveik 100 filmų, vaizduojančių Naujojo Testamento scenas iš Kristaus gyvenimo, bus prieinami tinklavietėje The Life of Jesus Christ Bible Videos.

Vyresnysis Kristofersonas ir vyresnysis Džensenas moko narius Argentinoje

2011 m. lapkričio 12 d., šeštadienį, vyresnysis

D. Todas Kristofersonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo ir vyresnysis Džėjus E. Džensenas iš Septyniadešimčių prezidentūros kalbėjo jaunimui, jauniems suaugusiesiems, kunigijos vadovams, misionieriams ir nariams Saltoje, Argentinoje.

Taip pat dalyvavo Pietų Amerikos Pietų krašto prezidentas vyresnysis Mervinas B. Arnoldas, jo žmona Devona ir vyresnysis Rubenas Spiteilas, Septyniadešimties narys krašte. Taip pat dalyvavo vyresniojo Kristofersono žmona Keitė ir vyresniojo Dženseno žmona Lona.

Beveik 1300 jaunuolių ir jų tėvų apsilankė vakaronėje, kurios metu kalbėjo vyresnysis Kristofersonas ir vyresnysis Džensenas. Dar 10 000 narių 70-yje kuolų centrų visoje Argentinoje stebėjo vakaronės transliaciją.

Vyresnysis Džensenas, anksčiau tarnavęs Pietų Amerikos Pietų krašto prezidentu, sakė: „Jei nieko neatsiminsite iš to, ką sakiau aš, norėčiau, kad atmintumėte frazę, kurią ištarė pranašas Prezidentas Tomas S. Monsonas, kuris, aš liudiju, yra tikras Dievo pranašas. Štai ta frazė: „Sprendimai nulemia likimą.“

Vyresnysis Džensenas sakė, kad mes turime valios laisvę – gebėjimą ir privilegiją priimti sprendimus – ir

kartu su tais sprendimais pasirenkame savo likimus.

Jis papasakojo istoriją apie draugą, kuris vieną vakarą pasirinko gerti ir vairuoti, ir sukėlė avariją, kurios metu žuvo du žmonės. Tai istorijai jis priešpastatė pasakojimą apie tai, kaip jiedu su žmona pasirinko atidėti santuoką tam, kad jis jaunystėje galėtų tarnauti misijoje.

„Kai [grįžau], mes susituokėme šventykloje. Sudarėme sandoras, kurias visą savo gyvenimą atnaujiname kiekvieną savaitę. Mes priėmėme sprendimą, kuris nulėmė mūsų likimą“, – pasakė jis.

Po to kalbėjo sesuo Kristoferson ir išsakė savo liudijimą apie sandorų laikymosi teikiamas palaimas, o susirinkimą užbaigė vyresnysis Kristofersonas.

„Iš tikrųjų jums reikia vien meilės ir tikėjimo, – sakė vyresnysis Kristofersonas. – Tai tikėjimas mums padeda mūsų santuokoje, šeimoje, profesijoje [ir] darbe.“

Jis pabrėžė, kad Dievo įsakymai mūsų gyvenimui suteikia kryptingumo ir padeda pasiekti tai, kas iš tikrųjų svarbu.

Tada tiek jaunimui, tiek jų tėvams jis patarė įsipareigoti laikytis patarimų, pateiktų knygelėje *Jaunimo stiprybės vardan*.

Jis sakė: „Tai labai sustiprins jūsų vaikus, netgi tada, kai jie bus vieni.

DŽEIMSO DALIMPIO ILLUSTRACIJA

Jie žinos, kad jų tėvai taip pat tvirtai laikosi šių principų.“

Vyresnysis Kristofersonas baigė kalbą, išreikšdamas meilę nariams Argentinoje, kurioje beveik prieš penkis dešimtmečius jis tarnavo misionieriumi.

Viešėdami Saltoje, vyresnysis Kristofersonas ir vyresnysis Džensenas taip pat susitiko su vietiniais misionieriais ir jaunais vienišais suaugusiaisiais, kuriems perdavė Brolių meilę.

Daugiau apie šiuolaikinių apaštalų tarnystę sužinosite apsilankę tinklavietės LDS.org tinklalapyje Prophets and Apostles Speak Today. ■

2011 metų lapkričio pradžioje vyresnysis Kristofersonas ir vyresnysis Džensenas kalbėjo Argentinos Rezistencijos misijos misionieriams.

2011 m. gruodžio 11 d. prezidento Dyterio F. Uchtdorfo pašventinta Gvatemalos Kecaltenango šventykla yra 136-oji Bažnyčios šventykla

Jvyko Kecaltenango šventyklos Gvatemaloje pašventinimas.

2011 m. gruodžio 11 d., sekmadienį, trijose sesijose Gvatemalos Kecaltenango šventyklą pašventino prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje. Pašventinimo sesijos buvo transliuojamos tos šventyklos apygardos Bažnyčios bendruomenėms.

Šeštadienį įvykusioje kultūros šventėje, kurios metu jaunieji to krašto bendruomenių atlikėjai šoko, dainavo ir vaizdžiai pristatė vietos istoriją ir kultūrą, prezidentas Uchtdorfas sakė: „Kokia tai graži šventykla! Ji tviska kaip brangakmenis; ir ji yra brangakmenis šiai šitos šalies sričiai.“

Gvatemalos Kecaltenango šventykla yra 136-oji Bažnyčios šventykla pasaulyje ir penktoji Centrinėje Amerikoje. Ši šventykla aptarnaus maždaug 60 000 pastarųjų dienų šventųjų.

Bažnyčia pradeda statyti septintą šventyklą Brazilijoje

2011 m. lapkričio 15 d. vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pirmininkavo Brazilijos Fortalezos šventyklos, Bažnyčios septintos šventyklos Brazilijoje, statybos pradžios ceremonijoje.

„Ši šventykla bus vilties, šviesos ir tikėjimo Dievu šaltinis visiems, kas ateis ir vaikščios čia bei šiame krašte, – sakė vyresnysis Bednaris. – Šis miestas visada bus geresnis ir išskirtinis, kadangi čia bus pastatyta šventykla.“

Šventykla bus pastatyta Avenida Santos Dumont gatvėje Fortalezoje, Searos valstijoje, Brazilijoje. Prezidentas Tomas S. Monsonas apie Brazilijos Fortalezos šventyklos statybą pranešė 2009 m. spalio visuotinėje konferencijoje. ■

Koncertas Puerto Rike pritraukė tūkstančius

2011 m. gruodžio 18 d. penkių Puerto Riko kuolų nariai dalyvavo kalėdiniame koncerte, kuris įvyko Caguas miesto amfiteatre Paseo de las Artes. Scenoje pasirodė maždaug 85 Bažnyčios nariai, o tai stebėjo apie 2 500 miesto bendruomenės narių.

Naujas jaunų suaugusiųjų centras yra trečias Afrikoje

2011 m. lapkričio 4 d. jauni suaugusieji iš Soveto Pietų Afrikos kuolo surengė pirmąją veiklą naujame pastate, kuris bus naudojamas išskirtinai kaip jaunų suaugusiųjų centras.

Europoje yra daugiau nei 140 centrų, keli centrai išmėtyti po Jungtines Valstijas. Toks centras Soveto mieste yra trečias Afrikoje; kiti yra Kongo demokratinėje respublikoje ir Zimbabvėje.

Neįprastas būdas skatina klausti

Popieriaus ritinys buvo 2011 m. spalio 9 d. misionieriškos veiklos „Klausimai Dievui“ Nižnij Novgorode, Rusijoje, pradžia.

Per kelias valandas daugiau nei 150 žmonių sustojo prie dviejų stalų šalia judrios gatvės, paėmė rašiklius ir užrašė savo klausimus. Iš viso tame popieriaus ritinyje buvo užrašyti 84 klausimai. Daugelis žmonių išsakė norą išgirsti atsakymą iš ten esančių misionierių.

Daugiau apie šias ir kitas istorijas perskaitysite apsilankę news.lds.org. ■

Būtinias kompasas

Žurnalas *Liahona* yra mano švyturys šiame gyvenime. Su juo aš niekada nepaklysiu. Tikiu, kad visi, skaitantieji Bažnyčios žurnalus, gali rasti kaip tik tai, ko jiems reikia. Esu Pradinukų organizacijos prezidentė ir matau, kad vaikams patinka girdėti šiame žurnale pateikiamas istorijas apie tokius pat kaip jie vaikus. *Liahona* yra būtinas kompasas mūsų gyvenime; ji padeda mums išvengti Šėtono spąstų.

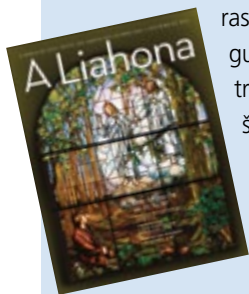
Janina Ivanivna Davydenko, Ukraina

Patirtis suteikia paguodos

Liahona labai man padeda savo žiniomis ir straipsniais. Mūsų neramiame gyvenime aš dažnai dienos metu sustoju ir perskaitau kurį nors šio žurnalo straipsnį, kuriame dalijamasi kitų narių gyvenimo patirtimi. Tokie straipsniai visada padeda man

rasti dvasinės paguodos ir atgaivina troškimą su savo šeima grįžti Dievo ir Jėzaus Kristaus akivaizdon.

Žoao Karlosas,
Brazilija

Prašome savo atsiliepimus ir pasiūlymus siųsti adresu liahona@ldschurch.org. Glaustumo ir aiškumo dėlei jūsų atsakymai gali būti redaguojami. ■

Šiame numeryje yra straipsniai ir veiklos, kurios gali būti naudojamos per šeimos namų vakarą. Štai du pavyzdžiai.

„**Seminarijos palaiminimai**“, p. 20: Iš anksto peržiūrėkite šį straipsnį ir nuspręskite, kaip geriausiai jame esančią žinią pritaikyti jūsų šeimoje. Jei šeimoje yra seminariją lankančių paauglių, pradžioje paklauskite jų, kodėl jiems svarbi seminarija. Tada perskaitykite skyrelį, pavadintą „Pažadėtų palaiminimų gavimas“. Paraginkite jaunesnius vaikus ruoštis seminarijai iš anksto. Jei neturite seminarijos amžiaus vaikų, galite perskaityti straipsnį ir tada aptarti, kodėl šiuolaikiniam jaunimui svarbu lankyti seminariją.

„**Visi pažįsta Bleką**“, p. 42: Apmąstykite, ar nevertėtų, kaip įžanginę giesmę, sugiegoti „Elkis teisiai“ (*Giesmės ir vaikų dainos*, p. 34). Perskaitykite arba trumpai atpasakokite istoriją apie Bleką. Paprašykite šeimos narių pasidalinti patirtimi apie tai, kaip jiems buvo sunku nuspręsti, kurį kelią pasirinkti, ir kokios buvo jų priimto sprendimo pasekmės. Pabaigoje perskaitykite citatą iš Prezidento Tomo S. Monsono kalbos. ■

Paprastas, ramus ir nepamirštamas

Tai buvo nepamirštamas šeimos namų vakaras su dviem mūsų mažosiomis mergaitėmis: šešerių Andželika ir ketverių Betane. Mudu su vyru abu susmukome į kėdes pavargę ir nežinantys, nuo ko pradėti. Taigi mūsų dukros ėmėsi iniciatyvos ir pradėjo sukti šeimos namų vakaro užduočių vilkelį, duodamos kiekvienam užduotį. Mano vyro užduotis buvo vesti vakarą, Betanė buvo atsakinga už muziką, aš – už veiklas, o Andželika turėjo pateikti pamoką.

Betanė pasirinko dainą „Man patinka žvelgti į šventyklą“ (*Children's Songbook*, p. 95), ir mes kartu ją sudainavome. Tėtis sukalbėjo įžanginę maldą. Tada Andželika paėmė naujausią *Liahonos* numerį ir pasirinko straipsnį iš vaikams skirtos žurnalo dalies. Mokykloje ji mokosi skaityti, todėl perskaitė mums straipsnį. Mūsų namus užliejo ramybė. Dvasia paliudijo, kad tai, ką ji perskaitė, yra tiesa.

Mes drauge pažaidėme keletą žaidimų, ir aš sukalbėjau baigiamąją maldą. Melsdamasi negalėjau susilaikyti nepadėkojusi mūsų Dangiškajam Tėvui už Jo Dvasią ir meilę, taip pat už tai, kad palaimino mūsų namus šiomis mažutėlėmis dvasiomis. Mudu su vyru žinome, kad mūsų pareiga yra rūpintis jomis ir mokyti jas Evangelijos. Rengti šeimos namų vakarus yra tos šventos pareigos dalis. ■

Silvija Pousin, Reunjonas

Vyskupas
Ričardas C. Edžlis

Pirmasis patarėjas
Pirmininkaujančioje Vyskupijoje

APMOKĖJIMU PAGRĮSTA VILTIS

Esu sutikęs žmonių, praradusių visas viltis. Jiems atrodė, kad atgaila skirta ne jiems, o ir atleidimas jiems nepasiekiamas. Tokie žmonės nesupranta apvalančios Apmokėjimo galios. O jeigu ir supranta, jie netaiko sau Jėzaus Kristaus kančių Getsemanėje ir ant kryžiaus prasmės. Bet kuriam iš mūsų prarasti viltį, kad mūsų gyvenimas gali būti apvalytas, reiškia atsisakyti Jo kančių mūsų labai gilumos, galios ir apimties.

Prieš daugelį metų gavau pavedimą kuolo konferencijos metu pasikalbėti su 21-ųjų metų jaunuoliu, kad įvertinčiau jo vertumą tarnauti misijoje. Na, visuotiniai įgalotiniai paprastai neveda vertumo pokalbių su potencialiais misionieriais. Taigi, tai buvo neįprasta. Skaitant tam tikras aplinkybes, dėl kurių iškilo to pokalbio būtinybė, man suspaudė širdį. Šis vaikinys buvo padaręs rimtų nuodėmių. Klausiau savęs, kodėl manęs paprašė pasikalbėti su tokios praeities žmogumi, darydamas išvadą, kad būtų labai neįprasta, jei rekomenduočiau jį į misionierius.

Po konferencijos šeštadienio vakaro sesijos nuėjau į kuolo prezidento kabinetą to pokalbio. Man belaukiant, priėjo gražus vaikinys nuostabiu veidu. Ėmiau galvoti, kaip jam atsakyti, nes mačiau jo norą pasikalbėti, o manęs laukia susitikimas su labai audringos praeities vaikinu. Tada jis prisistatė. Jis ir buvo tas vaikinys, kurio laukiau.

*Viltis turi remtis
ne tik žinojimu
ir liudijimu, bet
ir asmeniniu
Apmokėjimo
pritaikymu.*

Kabineto vienuoje aš jam uždaviau tik vieną klausimą: „Kodėl aš su tavimi kalbuosi?“

Jis papasakojo apie savo praeitį. Baigęs pradėjo aiškinti savo žengtus žingsnius ir pereitas asmenines kančias. Jis kalbėjo apie Apmokėjimą – apie beribę Apmokėjimo galią. Jis išsakė savo liudijimą ir išreiškė meilę Gelbėtoju. Ir tada pasakė: „Tikiu, kad paties Gelbėtojo kančios Getsemanėje ir Jo auka ant kryžiaus yra pakankamai galingos, kad išgelbėtų netgi tokį žmogų kaip aš.“

Sujaudintas jo nuolankumo ir paliestas Dvasios tariau: „Aš rekomenduosiu tave tarnauti Jėzaus Kristaus atstovu.“ Tada dar pasakiau: „Noriu tavęs paprašyti tik vieno. Noriu, kad būtum geriausias misionierius visoje Bažnyčioje. Tik tiek.“

Po trijų mėnesių mudu su seserimi Endžli kalbėjome misionierių mokymo centre. Dvasinės vakaronės pabaigoje, bendraudamas su misionieriais, pastebėjau vaikiną labai pažįstamu veidu.

Jis paklausė: „Ar atsimenate mane?“

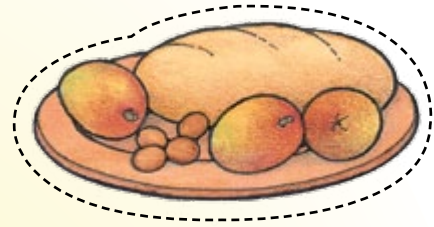
Truputį susigėdęs pasakiau: „Atsiprašau, žinau, kad turėčiau atsiminti, bet neatsimenu.“

Tada jis pasakė: „Leiskite man pasakyti, kas esu. Esu pats geriausias misionierius misionierių mokymo centre.“ Ir aš juo patikėjau.

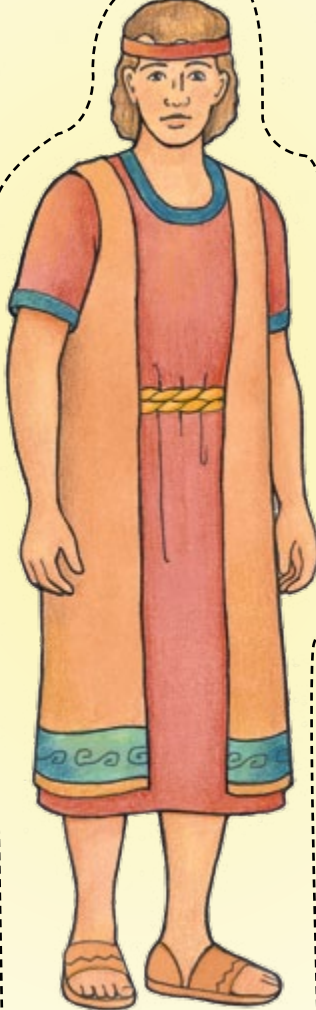
Šio vaikinio viltis buvo pagrįsta ne tik žinojimu ir liudijimu apie Apmokėjimą, bet ir asmeniniu šios dovanos pritaikymu. Jis suvokė, kad ji buvo skirta asmeniškai jam! Jis pažino Apmokėjimo galią ir jos suteikiamą viltį tada, kai viskas atrodė prarasta ir beviltiška. ■

Iš kalbos, pasakytos per dvasinę valandėlę Brigamo Jango universitete 2008 m. lapkričio 4 d. Visą kalbos tekstą anglų kalba rasite apsilankę svetainėje speeches.byu.edu.

Šiais metais daugelyje *Liahonos* numerių bus Mormono Knygoje aprašytų žmonių figūrėlių rinkiniai. Kad jos būtų tvirtesnės ir kad su jomis būtų lengviau žaisti, iškirpkite jas ir priklijuokite klijais ar lipnia juostele ant storo popieriaus, mažų popierinių maišelių ar ant medinių pagaliukų. Kiekvieną rinkinį saugokite voke ar maišelyje kartu su kortele, ant kurios užrašyta, kur rasti su tomis figūrėlėmis susijusį Raštų pasakojimą.

Alma

Amulekas

Ziezromas

Almos ir Amuleko misija
į Amoniho miestą

Almos 8–14

„Jūs ir aš silpnumo valandą galime sušukti:
„Niekas nesupranta. Niekas nežino“, – rašo
vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos
Apaštaly Kvorumo. Galbūt nė vienas žmo-
gus ir nežino, bet Dievo Sūnus puikiai žino ir
supranta, nes Jis patyrė ir nešė mūsų naštas
anksčiau už mus. Ir kadangi sumokėjo aukš-
čiausią kainą ir nešė tą naštą, Jis tobulai atjau-
čia ir gali mums ištiesti Savo gailestingumo
ranką daugybėje mūsų gyvenimo akimirky.
Jis gali pagelbėti, paguosti, paremti – tikrąja
prasme bėgti mums į pagalbą – ir padaryti
mus tokius stiprius, kokie patys niekada
negalėtume būti.“ Žr. „Apmokėjimas
ir žemiškoji kelionė,“ p.12.